A Sakál napja című bestseller szerzőjének új könyve

FREDERICK

FORSYTH

HALÁLLISTA

Hajsza egy fantom után

ALEXANDRA

Frederick Forsyth – Haláállista

A Halállista az Egyesült Államok szigorúan titkos listája azokról, akik a világ biztonságát veszélyeztetik. A lista élén a Prédikátor áll, aki az interneten közvetített uszító beszédeivel arra buzdítja az iszlám híveit, hogy kövessenek el öngyilkos merényleteket a nyugati világ fontos vezetői ellen. Ennek nyomán szerte a világon szörnyű gyilkosságok történnek Isten nevében. Mintha csak valami rettenetes járvány szedné áldozatait. Ha valaki nem állítja meg ezt az őrületet, a világ káoszba zuhan.

A szinte lehetetlen küldetéssel egy volt tengerészgyalogost bíznak meg, akit legközelebbi kollégái is csak Nyomkövetőként ismernek. A Nyomkövető egy zseniális, tinédzser hacker segítségével próbálja meg azonosítani a maszk mögött rejtőzködő Prédikátort. Az üldözés egyszerre zajlik a virtuális és a valós világban, de kétséges, hogy milyen eredménnyel zárul.

FREDERICK FORSYTH

HALÁLLISTA

HAJSZA EGY FANTOM UTÁN

ALEXANDRA

Fordította: Babits Péter

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Frederick Forsyth: *The Kill List*

Bantam Press, 2013
Transworld Publisher
61-63 Uxbridge Road, London W5 5SA
A Random House Group Company
www.transworldbooks.co.uk

Kiadja a Pécsi Direkt Kft. Alexandra Kiadója, 2014
7630 Pécs, Uszögi-kiserdő utca 1.
Telefon: (72) 777-000
e-mail: info@alexandra.hu
www.alexandra.hu

Felelős kiadó a kft. ügyvezető igazgatója
Felelős szerkesztő Milbacher Róbert
A kiadvány magyar változatát Bocz József tördelte
A borítót Tóth Gábor tervezte

א

ISBN 978 963 357 196 5

Az Egyesült Államok Tengerészgyalogságának, amely hatalmas alakulat, és a brit Pathfindereknek, amely egészen apró.

Az előbbinek: Semper Fi.
Az utóbbinak: inkább ti, mint én.

KÖSZÖNETNYILVÁNÍTÁS

Mindazoknak, akik információikkal segítették e könyv megírását. Mint oly gyakran, sokan ezúttal sem szeretnék, ha név szerint említeném őket.

Akárhogy is, hálás köszönetem mindazoknak, akik a fényben dolgoznak, és azoknak, akik az árnyékban – mindenki tudja, hová tartozik.

SZEREPLŐK

A Prédikátor, terrorista
A Nyomkövető, fejvadász
Öreg Róka, a TOSA igazgatója
Roger Kendrick, fedőneve Ariel, számítógépguru
Ibrahim Szamír, fedőnee a Troli, számítógépguru
Dzsavad, CIA-ügynök a pakisztáni ISI-ben
Benny, Moszad részlegvezető, Afrika Szarva iroda, Tel-Aviv
Opál, Kismayóba telepített Moszad-ügynök
Musztafa Dardari, a Masala Pickles tulajdonosa
Adrian Herbert, SIS
Laurence Firth, MI5
Harry Andersson, svéd hajómágnás
Stig Eklund, a Malmö kapitánya
Öve Carlsson, a Malmö kadétja
el-Afrit, szomáliai klánfőnök és kalózvezér
Gareth Evans, megbízott tárgyaló
Ali Abdi, megbízott tárgyaló
Emily Bulstrode, titkárnő
Dzsamma, a Prédikátor személyi titkára
David, Pete, Barry, Dai, Fürtöske és Tim: a Pathfinderek

ELŐSZÓ

WASHINGTON SÖTÉT SZÍVÉBEN LÉTEZIK EGY NAGYON RÖVID ÉS TITKOS lista, rajta azon terroristák nevével, akik olyan veszélyt jelentenek az Egyesült Államokra, annak polgáraira és érdekeire nézve, hogy törvényes eljárás, tárgyalás vagy letartóztatási kísérlet nélkül halálra ítélték őket. Ez a „halállista”.

Az Ovális Irodában mindig kedd reggel mérlegelik a lista esetleges kibővítését, amit az elnök és hat embere végez – sosem több, sosem kevesebb. Közéjük tartozik a CIA igazgatója és az a négycsillagos tábornok, aki a világ legnagyobb és legveszélyesebb magánhadseregének parancsol. Ez a J-SOC, ami hivatalosan nem is létezik.

2014 tavaszának egy hideg reggelén a lista új névvel bővült. Egy olyan titokzatos személyével, akinek még a valódi nevét sem tudták, s akiről az amerikai terrorelhárítás roppant gépezete sem tudott felhajtani egyetlen fényképet sem. Akárcsak a listán korábban szereplő Anvar al-Avlaki, az amerikai-jemeni fanatikus, aki az interneten terjesztette gyűlölettől fűtött tanításait, s akivel 2011-ben Észak-Jemenben egy drónról indított rakéta végzett – az új név is a világhálón prédikált. Olyan hatásosan, hogy a diaszpóra fiatal muszlim tagjaiból mind többen lettek szélsőséges, vallási fanatikusok, és követtek el gyilkosságokat a nevében.

Akárcsak Avlaki, az új célpont is tökéletes angolsággal beszélt. S miután nem ismerték a nevét, csak Prédikátorként emlegették.

A megbízást a J-SOC kapta, hogy parancsnoka továbbadja a TOSA-nak – egy olyan szigorúan titkos szervezetnek, amelyről az aktív amerikai tiszti állomány kilencvennyolc százaléka még életében nem hallott.

A TOSA – ez a jelentéktelennek tűnő hivatal – Észak-Virginiában működött azzal a céllal, hogy levadásszon minden terroristát, aki megpróbál elrejtőzni az amerikai igazságszolgáltatás elől.

Aznap délután a TOSA igazgatója, akit a hivatalos közleményekben csak Öreg Rókaként emlegettek, belépett első számú fejvadászának irodájába, és egy gépelt lapot helyezett íróasztalára. Erre csupán ennyit írtak:

A Prédikátor.

Azonosítani.

Felkutatni.

Megsemmisíteni.

Az utasítást a hadsereg főparancsnokaként maga az elnök írta alá, ezáltal elnöki rendeletnek minősült.

A fejvadászt – az amerikai tengerészgyalogság titokzatos, negyvenöt éves alezredesét – az épületen belül és kívül kizárólag a fedőnevén ismerték. Úgy hívták: A NYOMKÖVETŐ.

Első rész

A megbízás

1. FEJEZET

HA MEGKÉRDIK, JERRY DERMOTT A SZÍVÉRE TETT KÉZZEL ESKÜDÖTT volna, hogy életében nem bántott senkit és nem szolgált rá a halálra, de ez sem mentette meg.

Március közepére járt, de a tél csak vonakodva vonult vissza az idahói Boise-ból. Az állam fővárosát övező hegyeket még mindig belepte a hó, a csúcsokról leereszkedő dermesztő szél még mindig csontig hatolt. A járókelők most is szorosra vonták magukon a meleg kabátot, amikor az állam kongresszusi képviselője kilépett a törvényhozás West Jefferson Street 700-as szám alatti épületéből.

A Capitolium főbejáratán át távozott, és a homokkő falakat hátrahagyva lefelé indult a lépcsőn, az utcán járó motorral várakozó autója felé. Mint általában, most is kedélyesen biccentett a lépcsőn posztoló rendőrnek, majd Joe-nak, hűséges sofőrének, aki megkerülte az autót, hogy kinyissa előtte a hátsó ajtót. Nem tűnt fel neki a sötét alak, aki felemelkedett az egyik közeli pádról, és mozgásba lendült.

A férfi nem gombolta be hosszú fekete nagykabátját, csak szorosan összefogta magán. A fején kötött sapka volt, s ha bárki alaposabban megnézi – amit senki sem tett –, legfeljebb az tűnhetett volna fel rajta, hogy a kabát alól nem egy farmernadrág két szára, hanem valamilyen fehér szoknyaszerűség tűnik elő. Később megállapították, hogy ez a ruhadarab egy arab köntös.

Jerry Dermott már kis híján kinyitotta az ajtót, amikor kiáltást hallott.

– Képviselő úr!

A hang irányába fordult, hogy földi életútja végén egy napbarnított arcot lásson, ami ugyan rá nézett, üres tekintetéből ítélve mégis mintha a távolt fürkészte volna. A nagykabát szétnyílt, hogy az eddig alatta rejtegetett vadászpuska lefűrészelt csöve széles ívben felemelkedjen.

A rendőrök később megállapították, hogy mindkét cső egyszerre tüzelt, valamint hogy a töltényeket nagyszemű söréttel töltötték meg, nem a madaraknak szánt apróbb társaikkal. A lövést alig három méterről adták le.

A lefűrészelt cső rövidsége miatt a sörétek széles körben röppentek szét. Az acélgolyók némelyike kétoldalt elsüvített a képviselő mellett, és eltalálta Joe-t, aki ettől megpördült és hátratántorodott. A zakója alatt ugyan

pisztolyt viselt, de miután kezével az arcához kapott, nem nyílt rá módja, hogy használja.

A rendőr a lépcsőről látott mindent, előrántotta revolverét, és futva indult lefelé. A merénylő mindkét kezét a levegőbe emelte, jobbjában még most is ott volt a vadászpuska, miközben kiáltozni kezdett. A rendőr nem tudta, hogy mindkét lövés eldurrant, ezért tüzet nyitott.

Háromszor lőtt, és ilyen távolságból aligha hibázhatott.

A három lövedék a férfi mellkasának közepébe fúródott, és hátravetette, majd nekicsapódott a limuzinnak, aztán lepattant róla, és arccal előrezuhanva a csatornában kötött ki. Az oszlopos előtérből többen is kirontottak, majd miután meglátták a két holttestet, a vérző kezű sofőrt és a merénylő felett terpeszben álló rendőrt, aki még most is rászegezte fegyverét, elszaladtak erősítést hívni.

A két holttest a városi hullaházba került, Joe pedig a kórházba, ahol három sörétet operáltak ki az arcából. A kongresszusi képviselő meghalt: több mint húsz acélsörét fúródott a mellkasába, és átjárta a szívét és a tüdejét, de a merénylő sem úszta meg olcsóbban.

Utóbbi holtteste, miután levetkőztetve kiterítették a hullaházban, semmit sem árult el személyazonosságáról. Nem találtak nála iratokat, és különös módon egyetlen szőrszál sem akadt a testén, a szakállát leszámítva. Amikor arcképét közzétették a lapokban, két informátor is jelentkezett: egy közeli egyetem dékánja ráismert egyik jordániai diákjára, míg egy közeli vendégház tulajdonosa az egyik lakójára.

A halott merénylő szobáját átkutató nyomozók számos arab nyelvű könyvet és egy hordozható számítógépet foglaltak le. Utóbbi tartalmát a rendőrségi laborban töltötték le. Olyasmit találtak rajta, amivel a boise-i rendőrségen még senki sem találkozott: a merevlemezen egy olyan álarcos férfi előadásairól vagy inkább prédikációiról készült videók sorakoztak, aki lángoló tekintettel nézett a kamerába, és tökéletes angolsággal beszélt.

A hitvallása nem is lehetett volna brutálisabb és egyszerűbb. Minden igazhitűnek személyesen is meg kell térnie az eretnekségből, hogy felismerje az iszlám igazságát. Önnön lelkében kell átalakulnia, nem várhatja senkitől, hogy felélessze benne a dzsihád szellemét, és Allah igaz, hű katonájává avassa. Azután pedig keresnie kell egy prominens személyt, aki a Nagy Sátán szolgálatában áll, s akit a pokolra küld, mielőtt mártírhalált hal, és felemelkedik az égbe, hogy mindörökké Allah

paradicsomában éljen. A többtucatnyi tanítás középpontjában mindig ugyanez az üzenet állt.

A rendőrség továbbadta a bűnjeleket a helyi FBI-irodának, az pedig mindent továbbított a washingtoni J. Edgar Hoover Épületnek. A Hivatal országos központjában az anyagot már nem övezte akkora értetlenség. Errefelé nem először hallottak a Prédikátorról.

* * *

Mrs. Lucy Carson november 8-án kezdett vajúdni a kaliforniai Camp Pendletonban, ahol a férjével élt. Egyenesen a haditengerészeti kórház szülészetére vitték, ahol életet adott első – s mint utóbb kiderült, egyetlen – fiának.

A gyermeket apai nagyapja után a Christopher névre keresztelték, de miután a magas rangú tengerészgyalogos tisztet mindenki Chrisnek szólította, a félreértések elkerülése végett a csecsemő a Kit becenevet kapta (bár ezzel semmiképp sem a vadnyugat neves úttörőjére, Kit Carsonra kívántak utalni).

Szintén véletlen a születés dátuma: november 10-e. 1775-ben e napon jött létre az Egyesült Államok tengerészgyalogsága.

Alvin Carson százados Vietnamban harcolt, ahol még további öt éven át teljes gőzzel folyt a háború, de miután a szolgálati ideje a végéhez közeledett, karácsonyra hazaengedték, hogy együtt lehessen feleségével és két leányával, s persze karjába vehesse első fiát.

Az új évben Carson visszatért Vietnamba, hogy végül 1970-ben átvezényeljék a kiterjedt pendletoni támaszpontra.

S miután innét három éven át nem is került máshová, láthatta, ahogy fia tipegő babából négy és fél éves kisgyerekké cseperedik.

Itt, a halálos dzsungeltól távol, a házaspár a katonacsaládok szokott életét élte, amely jobbára a házasoknak fenntartott tiszti szálláson, az irodában, a társasági klubban, a támaszpont áruházában és a templomban zajlott. Carson a Del Mar dokkban kezdte el úszni tanítani a fiát. Mindig is könnyes nosztalgiával gondolt vissza azokra a pendletoni évekre.

Az 1973-as évben áthelyezték egy másik „családos” szolgálati helyre, a főváros közelében fekvő Quanticóba. Itt ekkortájt még szúnyogoktól és

kullancsoktól hemzsegő vadon feküdt, ahol az eleven kisfiú zavartalanul hajkurászhatta a mókusokat és mosómedvéket.

A Carson család még a bázison élt, amikor Henry Kissinger és az észak-vietnami Le Dúc Tho Párizs közelében tárgyalóasztalhoz ült, hogy nyélbe üsse az egyezséget, ami hivatalosan véget vetett az immár vietnami háborúnak nevezett egy évtizede zajló vérontásnak.

Carson őrnagyként tért vissza harmadik vietnami körére, a még mindig forrongó ázsiai országba, ahol az észak-vietnami hadsereg eltökélte magát a párizsi megállapodás felrúgására és a déli területek megszállására, de őt még idejében kimenekítették a reptérről induló utolsó gépen, mielőtt a követség tetején megkezdődött volna a kétségbeesett közelharc.

Ezekben az években a kis Kit végigjárta az amerikai fiúk érésének szokásos állomásait: kisiskolás liga baseballban, cserkészet, suli. Azután 1976 nyarán Carson őrnagy és családja átkerült egy harmadik jelentős tengerészgyalogos támaszpontra, az észak-karolinai Camp Lejuene-be.

A zászlóalj parancsnokhelyetteseként Carson őrnagy a 8.tengerészgyalogos ezred „C” utcai központjában dolgozott, míg feleségével és három gyermekével a családos tiszteknek fenntartott lakótelepen élt. Egy percig sem lehetett kérdéses, mi lesz a fiúból, ha majd felnő. Egyszerre két családba született: Carsonnak és katonának, így mindenki azt feltételezte, hogy a nagyapját és apját követve kijárja a tiszti iskolát, azután ő is egyenruhát fog viselni.

1978 és 1981 között Carson őrnagy régóta esedékes haditengerészeti szolgálatát teljesítette Norfolkban, az észak-virginiai Chesapeake-öböl déli oldalán, a flotta és a tengerészgyalogság itteni támaszpontján. Amíg a család a szárazföldön lakott, az őrnagy tengerre szállt a flotta büszkeségén, a *USS Nimitz*en. Innét kísérte figyelemmel a kudarcba torkollott Saskarom-hadműveletet, amikor megpróbálták kiszabadítani a Khomeini ajatollah feltüzelt „diákjainak” fogságába került amerikai diplomatákat.

Carson őrnagy a *Nimitz* hídjáról, távcsövön keresztül látta, amint a nyolc hatalmas Sea Stallion helikopter dübörögve elhúz a part felé, hogy támogassa az akciót végrehajtó zöldsapkásokat és kommandósokat, azután kimenekítse az általuk kiszabadított diplomatákat.

Azt is látta, milyen állapotban tértek haza. Az első kettőnek azért kellett visszafordulnia, mert homokszűrő nélkül futott bele egy porviharba, míg az utánuk érkezőket megtöltötték a sebesültek, miután az egyik helikopter

berepült egy Hercules szélvédőjén, és a két gép egyetlen tűzgolyóban egyesült. Carsont egész hátralévő életében keserűséggel töltötte el, ha csak belegondolt az elemi tervezési hibákba.

1981 nyarától 1984-ig Alvin Carson alezredesként szolgált Londonban, a Grosvenor téri nagykövetségen, mint amerikai haditengerészeti attasé. Kit a St. John's Wood-i Amerikai Iskolába járt, és később is jó szívvel gondolt vissza három londoni évére, az egymással szoros szövetséget ápoló Margaret Thatcher és Ronald Reagan korszakára.

A Falkland-szigeteket időközben megszállták és felszabadították. Egy héttel azelőtt, hogy a brit deszantosok behatoltak Port Stanley-be, Ronald Reagan hivatalos látogatáson Londonban járt. Charlie Price nagykövet lett, egyszersmind a legnépszerűbb amerikai a városban. Egymást érték a fogadások és bálok. A Carson családot a királynőnek is bemutatták. A tizennégy éves Kit először bolondult bele egy lányba. Apja tiszti pályafutásának huszadik évét ünnepelte.

Miután Carson ezredes, a 3. tengerészgyalogos ezred 2. zászlóaljának parancsnoka családjával együtt Hawaiira, Kaneoha Bay-be költözött, Kit gyökeresen más éghajlati viszonyok között találta magát. A tizenéves kamasz számára ez az időszak egyet jelentett a szörföléssel, búvárkodással és horgászattal, no meg a lányok iránti kivételesen aktív érdeklődéssel.

Tizenhat éves korára Kit sikert sikerre halmozott a sportok terén, míg iskolai eredményei arról árulkodtak, hogy az esze is a helyén van. Mire apját egy évvel később vezérkari tisztté léptették elő és átvezényelték az ország belsejébe, Kit Carson elérte a legmagasabb cserkészrangot, és újoncként már a Tartalékos Tisztképző Iskolára járt. A fiú megállíthatatlanul haladt a számára elrendelt pályán, hogy apja nyomában belőle is tengerészgyalogos tiszt legyen.

Odahaza az Államokban várta őt a főiskola. A virginiai Williamsburgbe, a William and Maryre került, ahol négy éven át bentlakásosként tanult, szakirányként történelmet és vegyészetet hallgatott. A három hosszú nyári vakációt ejtőernyős iskolára, búvároktatásra és a quanticói Tisztjelölti Iskolára szánta.

1989 tavaszán, húszévesen végzett, hogy egyszerre kapjon főiskolai diplomát és alhadnagyi sávot a váll-lapjára. Az ünnepségen immár tábornok apja és anyja keble csak úgy dagadozott a büszkeségtől.

Először karácsonyig az Alapkiképző Iskolába járt, majd 1990 márciusáig a Gyalogsági Tisztiiskolába, ahol kitüntetéssel végzett. Következett a georgiai Fort Benning és a Ranger Iskola, majd ezután már kommandósként a kaliforniai Twentynine Palmsbe került.

Itt a Légi/Szárazföldi Harcászati Központba járt, majd ugyanezen a helyen az 7. ezred 1. zászlóaljához került.

Azután 1990. augusztus 2-án egy Szaddám Húszein nevű fickó megszállta Kuvaitot, és amikor az amerikai tengerészgyalogosok újra háborúba indultak, Kit Carson alhadnagy is velük tartott.

1990

Miután megszületett a döntés, hogy Kuvait megszállását nem lehet szó nélkül lenyelni, megalakult a tettre kész országok koalíciója, amely Irak és Szaúd-Arábia sivatagi határán sorakozott fel, a keleti Perzsa-öböltől egészen Jordania nyugati határáig.

Az amerikai tengerészgyalogosok a Walter Bloomer tábornok által vezetett Tengerészgyalogos Expedíciós Haderőhöz kerültek; ennek részét alkotta a Mike Myatt tábornok irányítása alatt álló 1. tengerészgyalogos hadosztály is, a parancsnoki lánc legvége táján Kit Carson alhadnaggyal.

A hadosztály a koalíciós haderő vonalának keleti lezárásaként közvetlenül a kéklő Öböl partján sorakozott fel.

Az első hónapban, a bódítóan fülledt augusztusban, lázas tevékenység zajlott: a harcjárművekkel és tüzérségi lövegekkel együtt partra kellett szállítani a teljes hadosztályt, hogy elfoglalhassa a kijelölt területet. Teherhajók egész armadája érkezett az addig álmos kikötővárosba, el-Dzsubailba, hogy kirakodja az amerikai hadosztály felszereléséhez, elszállásolásához és ellátásához szükséges eszközöket. Ezután egészen szeptemberig kellett várni, amíg Kit Carson megkapta az eligazítását. Egy csípős nyelvű veterán őrnagy fogadta, akit látható keserűséggel töltött el, hogy még nem emelkedett feljebb a ranglétrán.

Dolan őrnagy komótosan végigolvasta új tisztjének aktáját, míg a tekintete meg nem akadt valami furcsaságon. Felnézett.

– Kölyökként Londonban is élt?

– Igen, uram.

– Különc kis szarjankók azok a britek. – Dolan őrnagy végzett az akta tanulmányozásával. – Nyugatról közvetlenül mellettünk van a 7. brit páncélos dandár. Sivatagi patkányoknak hívatják magukat. Különcök, ahogy mondom.

Patkánynak hívják a saját katonáikat… – Vagyis inkább dzserboának, uram.

– Minek?

– Dzserboának. Sivatagi állat, a mangusztára hasonlít.

Akkor kapták ezt a nevet, amikor a második világháborúban Rommellel harcoltak a Líbiai-sivatagban. Ő volt a sivatagi róka. A dzserboa kisebb testű, de fürgébb.

Dolan őrnagy szemlátomást nem örült a történelmi leckének.

– El ne kezdjen itt okoskodni, hadnagy. Valahogy ki kell jönnünk ezekkel a sivatagi patkányokkal. Majd azt javaslom Myatt tábornoknak, hogy magát küldje ki az egyik összekötő tisztnek. Leléphet.

A koalíciós haderő öt teljes hónapon át izzadt a sivatagban, amíg az egyesített légierő ötven százalékban „leépítette” az iraki hadsereget, amit Norman Schwarzkopf tábornok a támadás feltételeként szabott meg. Az idő egy részében, miután jelentkezett a 7. páncélos dandárt vezető brit Patrick Cordingley tábornoknál, Kit Carson összekötőként szolgált a két haderő között.

Az amerikai katonák közük csak kevesen mutattak érdeklődést a szaúdiak helyi, arab kultúrája iránt. Carson már csak természetes kíváncsisága okán is közéjük tartozott. A britek oldalán találkozott két tiszttel, akik valamennyire ismerték az arab nyelvet; tőlük tanult el egy maroknyi hasznos kifejezést.

El-Dzsubailban tett látogatásai során hallotta az imára szólító felhívásokat, majd nézte, amint a humuszos arabok minden alkalommal a földre vetik magukat és mélyen előrehajolnak, úgy teljesítik a rituális előírásokat.

Gondot fordított rá, hogy az útjába kerülő szaúdiakat a hagyományos „Szalem alejkum” (béke legyen veled) formában köszöntse, és megtanulta, hogy erre „Alejkum szalemmel” illik felelni. Magában feljegyezte, milyen hatásos ez a kis figyelmesség egy idegen részéről, s hogy ezután mennyivel szívélyesebben tekintenek rá.

Három hónap után a brit dandár hadtestté erősödött, és Schwarzkopf tábornok Myatt tábornok bosszúságára keletebbre tolta a brit állásokat. Amint a szárazföldi haderők végre megindultak, rövid, döntő és brutális háború kezdődött. Az iraki harckocsikat könnyedén félresöpörték a brit Challenger II-k és amerikai Abramsek. A koalíció hónapokon át tartó légi fölénye kikezdhetetlen maradt.

Az amerikai B-52-esek még a lövészárkokban szétbombázták Szaddám gyalogságát, az iraki katonák százával adták meg magukat.

Az amerikai tengerészgyalogosok visszafoglalták Kuvaitot, ahol üdvrivalgással fogadták őket, és meg sem álltak az iraki határig, ahol csak felsőbb parancsra torpantak meg. Az egész szárazföldi háború öt nap alatt véget ért.

* * *

Kit Carson hadnagy valamit jól csinálhatott, mert amikor 1991 nyarán visszatért, a zászlóalj legjobban teljesítő hadnagyaként áthelyezték a 81 mm-es aknavetősökhöz. A fényes pályafutás előtt álló tiszt ekkor – életében először, de nem utoljára – rendhagyó dolgot tett: Olmsted-ösztöndíjért folyamodott, amit el is nyert. Amikor megkérdezték, miért teszi, azt felelte, hogy a kaliforniai Montereyben, a Presidio nyelvi tanszékén akar tanulni. További faggatózásra elismerte, hogy az arabot kívánja elsajátítani. Ez a döntése később az egész életét megváltoztatta.

Némiképp meglepett feljebbvalói teljesítették kérését, így az Olmstednek köszönhetően eltöltött egy évet Montereyben, majd egy másodikat és egy harmadikat is, mielőtt kétéves ösztöndíjat szerzett a kairói Amerikai Egyetemen, ahol kiderült róla, hogy ő az egyetlen tengerészgyalogos, sőt az egyetlen katona, aki élesben harcolt. Még itt tanult, amikor 1993. február 26-án egy Ramzi Juszef nevű jemeni megkísérelte felrobbantani a manhattani Világkereskedelmi Központ ikertornyait. Juszef kudarcot vallott, a merénylettel azonban kezdetét vette az Egyesült Államok elleni iszlám dzsihád, amelyre az amerikai kormány oly sokáig ügyet sem vetett.

Miután akkoriban még nem terjedtek el az elektronikus híroldalak, Carson hadnagy rádión követte az Atlanti-óceán túlsó partján zajló vizsgálatot, egyszerre döbbenten és érdeklődéssel. Végül látogatást tett a legbölcsebb embernél, akit Egyiptomban megismert. Khalid Abdulaziz

professzor az iszlám egyik legnagyobb oktatási központjában, az El-Azhar Egyetemen tanított, és az irodájában fogadta a kíváncsi amerikait.

– Miért csinálták? – kérdezett rá egyenesen Carson.

– Mert gyűlölik magukat – felelte az öreg férfi higgadt hangon.

– De miért? Mit követtünk el ellenük?

– Személy szerint ellenük? A hazájuk ellen? A családjuk ellen? Semmit. Hacsak a dollár osztogatása nem számít bűnnek… de nem ez a lényeg. A terroristák számára sosem ez a lényeg. Az olyanoknak, mint a Fátáh, a Fekete Szeptember, vagy ezek az újak a vallási köntösükben, az indulat és a gyűlölet az első. Az önigazolás csak másodlagos. Az IRA számára a hazafiasság, a Vörös Brigádoknak a politika, a szalafista szélsőségeseknek a vallásosság. A vallásosság máza.

A professzor mindkettőjüknek teát készített kis spirituszfőzőjén.

– Ők mégis azt állítják, hogy a Szent Korán tanításait követik. Azt mondják, Mohamed prófétának engedelmeskednek. Allahot szolgálják.

Az öreg tudós mosolyogva nézte a fortyogó vizet.

Elismeréssel nyugtázta, hogy a másik odatette a „szent” jelzőt a Korán elé. Apró figyelmesség, mégis a jó modor jele.

– Tudja, fiatalember, egyike vagyok azoknak, akiket „hafiznak” neveznek. Kívülről megtanultam a Szent Korán mind a 6236 versét. Ellentétben a maguk Bibliájával, amit sokak könyveiből állítottak össze, a Koránt egyetlen személy írta, pontosabban diktálta le, de még így is akadnak passzusok, amelyek ellentmondanak egymásnak.

A dzsihádisták nem tesznek mást, mint kiragadnak az összefüggéseiből egy-két mondatot, egy kicsit még jobban eltorzítják, majd úgy tesznek, mintha isteni sugallatra cselekednének. Ez helytelen. Szent könyvünkben nincs semmi, ami bárkit is felhatalmazna arra, hogy Allah, a Könyörületes nevében asszonyokat és gyerekeket gyilkoljon.

A szélsőségesek mindig így viselkednek, a keresztények és zsidók is. Ne hagyja kihűlni a teáját. Addig jó, amíg tűzforró.

– De hát ezek az ellentmondások, professzor úr… sosem mutattak rájuk vagy emelték ki őket?

A professzor saját kezűleg szolgálta ki amerikai vendégét.

Hívhatta volna a szolgáját, de elégedettséggel töltötte el, hogy személyesen tölti ki a teát.

– Egyebet se tesznek. A tudósok tizennégy évszázada tanulmányozzák és kommentárokkal látják el ezt az egyetlen könyvet. Összefoglalóan így nevezik ezeket: hadith. Úgy 100.000 kötetnél járhatnak.

– Olvasta őket?

– Nem mindet, ahhoz tíz élet is kevés lenne, de sokat igen. Kettőt én magam írtam.

– Az egyik merénylő, Omár Abdel-Rahman, akit vak sejknek neveznek… ő is ilyen hittudós… – Aki tévúton jár. Nem újdonság ez, semelyik vallásban.

– Mégis újra meg kell kérdeznem: miért gyűlölnek minket?

– Mert maguk nem ők. Indulattal reagálnak mindenkire, aki különbözik tőlük. Zsidókra, keresztényekre, mindenkire, akit mi „kuffarnak” nevezünk… a hitetlenekre, akik nem térnek át az egy igaz vallásra. Meg persze azokra, akik szerintünk nem eléggé muszlimok. Algériában a dzsihádisták egész falvakat mészárolnak le, asszonyokat és gyerekeket is, miközben szent háborút vívnak Algír ellen. Ne feledje, hadnagy: előbb mindig a harag és a gyűlölet van, csak azután az önigazolás. Ez a mély vallásosság sem más, csak szenteskedés.

– És mi a helyzet önnel, professzor úr?

Az idős férfi felsóhajtott.

– Gyűlölöm és megvetem őket, mert az iszlám sugárzó arcát az egész világ előtt eltorzítják a gyűlöletükkel.

Miközben a kommunizmus halott, a Nyugat pedig gyenge és önelégült, csak a pénzhajhászásnak és örömöknek él. Higgye el, sokan befogadják majd ezt az új üzenetet.

Kit Carson vetett egy pillantást az órájára. A professzornak nemsokára imádkoznia kellett. A tudós felfigyelt a gesztusra, elmosolyodott, és felállt, hogy kikísérje vendégét. Az amerikai már elindult, amikor utána kiáltott:

– Attól félek, hadnagy, hogy az én drága iszlámom hosszú és sötét éjszaka előtt áll. Ön még fiatal, megérheti az új hajnalt, insallah, én azért imádkozom, hogy ne kelljen látnom.

Három évvel később az agg tudós álmában halt meg, ám addigra már általánossá vált az erőszak, miután bomba robbant egy amerikaiak által kedvelt szaúd-arábiai lakóházban, egy Oszama bin-Laden nevű férfi pedig elhagyta Szudánt, és visszatért Afganisztánba, ahol az országot megbénító tálib rezsim tárt karokkal fogadta. És a Nyugat még mindig nem tett

óvintézkedéseket, hogy megvédje magát, csak tovább élvezte a látszólagos békét.

Napjainkban

Az angol Somerset megyében fekvő Grangecombe nyaranta vonzott néhány turistát, akik szívesen sétálgattak a tizenhetedik századi ódon macskaköves utcákon, ám ettől eltekintve, miután távol esett a Délnyugat tengerpartjaihoz és öbleihez vezető főutakról, a piacváros megmaradt békés és csendes helynek – noha megvolt a maga történelme és királyi kiváltságlevele, városi tanácsa és polgármestere. 2014 áprilisában ezt a tisztséget egy visszavonult posztókereskedő töltötte be, amikor a tanácsban rá került a sor, hogy jogot formáljon a polgármesteri nyaklánc, a szőrmegalléros köntös meg a háromszögletű kalap viselésére.

Éppen a fentieket viselte, miközben a főutca tőszomszédságában megnyitotta a kereskedelmi kamara új épületét, amikor egy alak kivált a bámészkodók tömegéből, hogy megtegye a kettejüket elválasztó tíz yardot, majd mielőtt bárki is közbeléphetett volna, egy henteskést döfött a mellkasába.

Noha az eseményen két rendőr is megjelent, kézifegyver egyiküknél sem volt. Amíg a haldokló polgármestert jegyzője és képviselőtársai vették gondjaikba – nem sok eredménnyel a rendőrök leteperték a gyilkost, aki meg sem kísérelt elmenekülni, viszont fennhangon ismételgette, amit a jelenlévők egyike sem értett, csak a később kiérkező szakértők azonosítottak: „Allah akbar”, azaz „Allah hatalmas”.

Az egyik tisztnek a penge felhasította a tenyerét, ahogy a kés után kapott, azután a merénylő már el is tűnt a két uniformis alatt. A Taunton városából kiérkező nyomozók annak rendje és módja szerint nekiláttak a munkának, a merénylő azonban némán meredt maga elé az őrsön, és nem válaszolt egyetlen kérdésükre sem. Bokáig érő fehér arab köntöst viselt, akárcsak a központból kiküldött arab tolmács, aki szintén nem ért el nála sikert.

A férfiról kiderült, hogy árufeltöltő a helyi szupermarketben, és az egyik helybéli asszony vendégszobájában lakik. A házinéni szerint Irakból jött.

Eleinte azt hitték, a hazájában történtek váltották ki a dühét, de a Belügyminisztérium felfedte, hogy menekültként érkezett az országba és

menedékjogot is kapott. A városka fiataljai szerint Faruk – ismertebb nevén Freddie – három hónappal korábban még bulikra járt, együtt ivott velük, és lázasan hajtotta a lányokat. Azután megváltoztatta valami, amitől visszahúzódó lett, és megtagadta korábbi életét.

Szállásán nem sok mindent találtak, leginkább csak egy laptopot, amelynek tartalma ismerős lett volna az idahói Boise rendőreinek: egyik tanítás a másik után a maszkos férfitól, aki egy Korán-idézetekkel teleírt fekete lepel előtt szólított fel az összes „kuffar” elpusztítására. A döbbent somerseti rendőrök tucatnyi ilyen prédikációt is végignéztek, miután a videóra vett férfi szinte akcentus nélkül beszélte az angolt.

Amíg a továbbra is magába zárkózó gyilkos ellen vádat emeltek, aktáját és laptopját Londonba küldték. A fővárosi rendőrség beavatta a részletekbe a Belügyminisztériumot, az pedig konzultált a biztonsági szolgálattal, az MI5-val, amely a washingtoni brit követségen szolgáló embere útján már tudott az idahói incidensről.

* * *

Miután hazatért az Egyesült Államokba, Kit Carson századost három évre Camp Pendletonba vezényelték – arra a helyre, ahol megszületett, és élete első négy évét töltötte. Ez idő alatt apai nagyapja, a hadsereg nyugalmazott ezredese, aki egykor Iwo Jimánál is harcolt, elhunyt egy észak-karolinai nyugdíjasotthonban, míg apját tábornokká léptették elő, amiről nagyapja még a halála előtt, nem kevés büszkeséggel értesült.

Kit Carson megismerkedett egy ápolónővel, aki abban a kórházban dolgozott, ahol annak idején ő a világra jött.

Miután összeházasodtak, Susannel három éven át próbálkoztak, míg a vizsgálatok egyértelművé nem tették, hogy a felesége nem képes megfoganni. Ekkor megállapodtak abban, hogy egy napon örökbe fogadnak, de ezzel még ráérnek. 1999 nyarán Kitet a Vezérkari Tiszti Iskolára visszaküldték Quanticóba, majd 2000-ben őrnaggyá léptették elő. A diplomaosztót követően őt és feleségét ismét áthelyezték, ezúttal a japán Okinawába.

Itt, New Yorktól számos időzónányira nyugatra, a késő éjszakai híradásokban követte nyomon az eseményt, ami később 9/11-ként vonult be a történelembe. A tiszti klubban a többiekkel együtt újra és újra végignézte

a lassított felvételeket, amelyeken a két utasszállító gép becsapódott előbb az északi, majd a déli toronyba.

Csak a többiekkel ellentétben ő tudott arabul, ismerte az arab világot és a több mint egymilliárd hívet számláló iszlám összetettségét.

Visszaemlékezett Abdulaziz professzorra, ahogy előzékenyen kiszolgálta teával, és megjövendölte az iszlám sötét éjszakáját. És a többiekre. Közben körülötte egyre magasabbra csaptak az indulatok, amint kitudódtak a részletek. Tizenkilenc arab, köztük tizenöt szaúdi tette mindezt. Emlékezett az el-dzsubaili boltosok széles mosolyára, amikor a saját nyelvükön köszöntötte őket.

Ugyanazok az emberek lennének?

Hajnalban az egész ezred felsorakozott, hogy meghallgassa a parancsnokot, aki komor és gyászos üzenetet tolmácsolt.

Mostantól háború zajlik, és a tengerészgyalogság, ahogy mindig, az összes rendelkezésére álló eszközzel és minden módon teljesíti a kötelességét a hazával szemben.

Kit Carson őrnagy keserűen gondolt az elvesztegetett évekre, amikor az Amerikát menetrendszerűen érő afrikai és közel– keleti támadások nyomán a politikusok egymással versengve fogadkoztak, mégsem ismerték fel, milyen terveket kovácsolnak az afganisztáni barlangok mélyén.

Egyszerűen felmérhetetlen az a trauma, ami a 9/11 nyomán érte az Egyesült Államokat és lakóit. Minden megváltozott, s többé már sosem lehetett ugyanolyan. Alig huszonnégy óra alatt az óriás végre felébredt álmából.

Carson tudta, hogy megtorlás következik, és ő ki akarta venni a részét belőle – csak épp egy japán szigeten ragadt, ahol még éveket kellett szolgálnia.

* * *

Végül az Amerikát gyökeresen átformáló események Kit Carson életét is megváltoztatták. Ő még nem tudott róla, de odahaza Washingtonban a Cl A egyik öreg rókája és a hidegháború veteránja, Hank Crampton átfésülte a szárazföldi haderő, a haditengerészet, a légierő és a tengerészgyalogság minden aktáját egy ritka embertípus után kutatva. Az akció azt a célt szolgálta, hogy megtaláljanak minden olyan aktív tisztet, aki tud arabul.

Crampton irodájában, a virginiai Langley-ben, a CIA központjának 2-es számú épületében az adatbázisokat olyan számítógépek dolgozták fel, amelyek gyorsabban kiszűrték a keresett adatokat, mint több ezer elemző. Nevek és tiszti pályák kerültek elő, majd süllyedtek vissza az ismeretlenségbe, kevés kivételtől eltekintve.

Egy név mindeközben pulzárként villogott a képernyő felső sarkában. Őrnagyi rang, Olmsted-ösztöndíj, monterey-i nyelviskola, két év Kairó, anyanyelvi szintű arabtudás. Hol van mindez? – tette fel a kérdést Crampton. Okinawán, felelte a számítógép. Nekünk pedig itt van rá szükségünk, jelentette ki Crampton.

Kellett némi idő és erélyes fellépés. A sereg ellenállt, de az ügynökség nem hagyta magát. A CIA igazgatója közvetlenül az elnöknek felel, George Tenet pedig igen közel állt George W. Búshoz, így az Ovális Iroda felülbírálta a tengerészgyalogság tiltakozását, és Carson őrnagyot rövid úton áthelyezték a CIA-hoz. Ő maga nem vágyott erre a váltásra, de így legalább kijutott Okinawáról – addig is megfogadta magában, hogy az első alkalommal visszatér a sereghez.

* * *

2001. szeptember 20-án egy Starlifter emelkedett Okinawa fölé, majd fordult Kalifornia irányába, hátsó ülésén a tengerészgyalogság egyik őrnagyával. Carson tudta, hogy a sereg gondoskodik Susanról; később őt is átszállítja a quanticói bázisra, ahol Langley közelében lehet.

Kaliforniából Carson őrnagyot átvitték a Washington mellett fekvő Andrews légi támaszpontra, hogy parancsának megfelelően jelentkezhessen a CIA központjában.

Itt az interjúkat és arab nyelvi teszteket követően kötelezően átvedlett civil ruhába, majd kapott egy kis irodát a 2-es számú épületben – kilométerekre az ügynökség rangidős vezetőitől, akik az 1-es számú épület felső szintjeit foglalták el.

Odatoltak neki egy rakás elfogott arab nyelvű rádióadást, hogy elemezze ki, és lássa el kommentárokkal. Ez felbőszítette. Az ilyen munka a Nemzetbiztonsági Ügynökség embereinek való, akik a marylandi Fort Meade-ben, a Baltimore Roadon dolgoznak. Ők hallgatóznak, fülelnek,

dekódolnak. Nem azért lépett be a seregbe, hogy kairói rádióadásokat elemezgessen.

Azután terjedni kezdett, hogy Omár mollá, az afganisztáni tálib mozgalom különc vezére nem hajlandó kiszolgáltatni a 9/11 elkövetőit. Oszama bin Laden és az egész al-Kaida mozgalom biztonságban érezhette magát Afganisztánban, amire válaszul jött az újabb szóbeszéd: küszöbön áll a katonai beavatkozás.

A szórványosan érkező hírek sok tekintetben pontosnak bizonyultak. Azt mondták, a haditengerészet felvonul a Perzsa-öbölben, hogy átfogó légi támogatást nyújtson. Pakisztán együttműködik, bár csak vonakodva és tucatnyi feltétellel.

Amerikai részről kizárólag a különleges erők indítanak szárazföldi támadást, de brit társaik velük tartanak.

A CIA a kémeket, ügynököket és elemzőket leszámítva csupán egy részleget szánt arra, amit a szakmában „aktív részvételnek” neveznek – valójában ez szépítő körülírása az emberek halomra gyilkolásának.

Kit Carson megragadta az alkalmat és el sem engedte.

Beállított a különleges tevékenységeket koordináló részleg vezetőjéhez, aki közölte vele, hogy szüksége van rá.

– Nem fogok itt ücsörögni, uram, mint egy kotlós tyúk. A pastut vagy a darit talán nem beszélem, de az igazi ellenségeink bin Laden terroristái, akik mind arabok. Ki tudom hallgatni a foglyokat, el tudom olvasni az írásos utasításaikat és feljegyzéseiket. Afganisztánban van szükség rám, nem itt.

Szerzett magának egy szövetségest. Áthelyezték. Amikor Bush elnök október 7-én bejelentette a megszállás tervét, a SAD előretolt egységei már úton voltak, hogy találkozzanak a tálibellenes Északi Szövetséggel. Kit Carson is velük tartott.

2. FEJEZET

A SHAH-E-KOT VÖLGYI CSATA ROSSZUL INDULT, AZUTÁN MÉG rosszabbul folytatódott. Kit Carson őrnagynak, a tengerészgyalogság átvezényelt tisztjének már rég hazafelé kellett volna tartania, amikor az egységét bevetették.

Már megjárta Mazar-e-Sharifot, ahol a tálib foglyok fellázadtak, mire az Északi Szövetség üzbégjei és tádzsikjai legéppuskázták őket. Látta, ahogy a tálibok elhurcolják és agyonverik egyik társát, Johnny „Mike” Spannt, és a jókora körlet túlsó végéből nézte végig, ahogy a brit különleges haditengerészeti kommandó tagjai megmentik ugyanettől a sorstól Spann társát, Dave Tysont.

Azután jött a déli offenzíva, hogy lerohanják a régi bagrami szovjet bázist, és bevegyék Kabult; lemaradt viszont a Tora Bora-i harcokról, amikor egy amerikaiak által – nem eléggé – lefizetett afgán hadúr elárulta szövetségeseit, így Oszama bin Laden és kísérete gond nélkül átszökhetett Pakisztánba.

Február végén aztán egy afgán forrás megerősítette, hogy maradt néhány ellenálló Shah-e-Kot völgyében, odafent Paktia tartományban. A hírszerzői értesülés szokás szerint pontatlannak bizonyult. Nem maroknyian maradtak – több százan.

A legyőzött tálibok, afgánok lévén, tudtak hová menekülni (a falvaikba), így kereket oldhattak és eltűnhettek. Az al-Kaida harcosai ezzel szemben arabok voltak, esetleg üzbégek, vagy a legrosszabb mind közül: csecsenek. Nem beszélték a pastut, és még az átlag afgánok is gyűlölték őket, így nem maradt más választásuk, mint a megadás vagy a dicső halál.

Szinte mindig az utóbbit választották.

Az amerikai parancsnokság a tipp nyomán egy szerény, Anakonda-hadművelet névre keresztelt akcióval állt elő, amelyre a haditengerészet SEAL-kommandósait küldte. Három nagy Chinook vitte fel a SEAL-eket a völgybe, amit jórészt elhagyatottnak gondoltak.

Az élen haladó helikopter már felemelt orral, hátracsapott farokkal és nyitott rámpaajtóval készülődött a leszálláshoz, amikor az elrejtőzött al-Kaidások tüzet nyitottak. Az egyik rakétát olyan közelről lőtték ki, hogy

robbanás nélkül átsüvített a géptörzsön, még annyi ideje se maradt, hogy élesítse magát. El is került mindenkit, csak egy lyuk maradt utána a héjon.

Annál nagyobb károkat okozott a géppuskatűz, amit a havas sziklák közti fészekből zúdítottak a gépre. A lövedékek ugyan szerencsésen elkerülték a katonákat, viszont tönkretették az irányító berendezéseket. Néhány percnyi zseniális manőverezés árán a pilótának sikerült levegőben tartania a haldokló Chinookot, hogy csak öt kilométerrel arrébb, valamivel biztonságosabb terepen zuhanjon le. A másik két gép követte.

Csakhogy az egyik SEAL, Neil Roberts tiszthelyettes, aki ekkorra már kioldotta a karabinerét, elcsúszott a hidraulika kiömlő folyadékán, és hátul kizuhant. Sértetlenül ért földet, de az al-Kaidások gyűrűjében. A SEAL sosem hagy hátra bajtársat a harcmezőn, legyen akár élő, akár holt, ezért a kommandósok visszafordultak Roberts tiszthelyettesért, miközben segítséget kértek. Így kezdődött a Shah-e-Koti csata, ami négy napon át tartott. Neil Roberts mellett hat amerikai esett el.

Három egység tartózkodott elég közel ahhoz, hogy válaszolhasson a segélyhívásra. Egy csapatnyi brit SBS-tengerész érkezett az egyik irányból, az amerikai SAD-egység a másikból. A legnagyobb mentőegységet a 75. ranger ezred egyik zászlóalja alkotta.

A hőmérséklet jóval fagypont alatt volt, a metsző szél a katonák szemébe hordta a havat. Senki sem tudta, hogyan voltak képesek az arabok életben maradni idefent, de életben maradtak, s most készen álltak az utolsó emberig harcolni.

Nem ejtettek foglyokat, és maguk sem akartak azzá válni. A későbbi beszámolók alapján sziklahasadékokból, lentről láthatatlan barlangoktól és álcázott géppuskafészkekből támadtak.

Bármelyik veterán tanúsíthatja, hogy az ilyen összecsapások rövid úton káoszba fulladhatnak.

Shah-e-Kotnál ez a szokottnál is gyorsabban történt.

Egységek szakadtak el a derékhadtól, katonák az egységektől.

Hamarosan Kit Carson is egyedül találta magát a jeges hóviharban.

Idővel észrevett egy másik amerikait – fejviselete, a turbánra húzott sisak azonnal elárulta –, tőle úgy negyvenméternyire, szintén egyedül. Hirtelen humuszos alak ugrott elő a semmiből, és RPG-jével tüzet nyitott az álcázott katonára. A gránát ezúttal nem sült be, s bár nem találta el az amerikait, közvetlenül a lábánál robbant. Carson látta, ahogy a férfi összecsuklott.

Karabélyával indult a támadó ellen, mire két másik tűnt fel és rontott rá Allah akbar kiáltással. Mindkettőt leszedte; a második másfél méternyire se lehetett a cső végétől. Amikor elérte, az amerikai még élt, de azt kívánta, bár ne így lenne. A rakéta burkolatának egy fehéren izzó repesze átmetszette a bokáját; bakancsba bujtatott lábfeje csak a porcokon és inakon lógott, a csontjai teljesen eltűntek. A férfi a sokktól még nem érezte a fájdalmat, de az sem váratott magára sokáig.

Mindkettőjük ruháját hókéreg borította, de Carson így is ki tudta venni egy ranger villámját. Próbált segítséget kérni rádión, de csak statikus zajt hallott. Végül leoldotta az elesett férfi hátizsákját, hogy előássa elsősegély felszerelését, és az összes morfiumot belepumpálta fedetlen lábszárába.

A ranger most kezdte csak érezni a fájdalmat: csikorgatta a fogát, mielőtt a morfium hatni kezdett, és öntudatlan állapotba ringatta. Carson tudta, hogy mindketten meghalnak, ha itt maradnak. A havat felkavaró széllökések között húsz méterre is megnőtt a látótávolság, de senkit sem látott a közelben. Végül oldalról a hátára emelte a sebesült rangért, azzal megindult.

A világ legbarátságtalanabb terepén járt: hóval borított, focilabda méretű köveken, amelyek mindegyike kitörhette az ő bokáját is. Elcipelte saját kilencven kilóját, plusz a harminckilós hátizsákot. Ehhez jött még a ranger kilencven kilója (az ő hátizsákját hátrahagyta), a karabélyról és gránátokról, a lőszerről és vízről nem is beszélve.

Később sem tudta megmondani, milyen messzire jutott a halálos völgyből. Idővel a rangerbe pumpált morfium elvesztette hatását, akkor a saját adagját adta be neki. Végtelennek tűnő idő után egy rotor tompa zúgását hallotta. Ekkorra teljesen elgémberedett ujjaival előásott egy jelzőrakétát, feltépte a fogával, és a zaj irányába fordította.

Az evakuálásra küldött Blackhawk legénysége később elmondta: a jelzőrakéta olyan közel süvített el, hogy már azt hitték, lőnek rájuk. Azután lenéztek, és a ködben két hóembert szúrtak ki; az egyik lázasan integetett feléjük. Túl veszélyes lett volna leszállni, a Blackhawk így egy méter magasan lebegett, amíg a legénység két tagja hordágyhoz szíjazta, majd a fedélzetre húzta a sebesült rangért. Társa utolsó erejével még felkapaszkodott a gépre, mielőtt elájult.

A Blackhawk Kandaharba vitte őket, ahol még zajlottak az amerikai légi támaszpont építési munkálatai, de egy tábori kórház már készen állt. A

rangert azonnal az intenzívre szállították, és Kit Carson gyanította, hogy az életben nem látja viszont. Másnap a benyugtatózott ranger már úton is volt a németországi Ramstein támaszpontra, ahol a legmodernebb katonai kórház működött.

A ranger, Dale Curtis alezredes, végül így is elveszítette a bal lábát. Egyszerűen nem lehetett megmenteni. A sebészi amputáció után, amellyel csak bevégezték a repesz által megkezdett munkát, nem maradt más, csak a csonk és a mesterséges lábfej, a sántikálás és a sétabot, meg egy ranger katonai pályafutásának gyászos vége. Amikor már utazhatott, Curtist hazarepítették a Washingtonhoz közeli Walter Reedbe, poszt-traumás terápiára és végtagpótlásra. Kit Carson őrnagy valóban évekig nem látta.

A kandahari CIA-főnök parancsot kért felülről, majd Carsont átrepítették Dubaiba, ahol az ügynökség nagy erőkkel volt jelen. Carson elsőként jutott ki Shah-e-Kotból, ezért mint fontos szemtanút, fejesek egész falkája hallgatta ki, beleértve a tengerészgyalogság, a haditengerészet és a CIA vizsgálótisztjeit.

A tiszti klubban találkozott egy vele egykorú férfival, a haditengerészet tisztjével, akit a flotta amerikai bázisaként is szolgáló Dubaiba vezényeltek. A tiszt lopva elárulta, hogy az NCIS–nél, a Haditengerészeti Bűnügyi Nyomozóhivatalnál van.

– Miért nem jön át hozzánk, ha ennek vége lesz? – tette fel a kérdést.

– Rendésznek? – kérdezett vissza Carson. – Nem, köszönöm.

– Nagyobbak vagyunk, mint gondolná – bizonygatta a tiszt. – Nemcsak az engedély nélküli eltávozásokkal foglalkozunk. Valóban fontos ügyekről beszélek, olyan bűnözők üldözéséről, akik milliókat síbolnak el. Tíz arab ország nagy katonai támaszpontján vagyunk jelen. Kihívás lenne a maga számára.

Ez a szó győzte meg Carsont. A tengerészgyalogosok ráadásul az amerikai haditengerészet fennhatósága alá tartoznak, így sokkal nagyobb lehetett a mozgástere.

Másként, ha visszatér az Államokba, alighanem folytathatja az arab nyelvű rádióadások elemezgetését Langley 2-es számú épületében. Felvételét kérte az NCIS-hez, ők pedig kapva kaptak rajta.

Így kijutott a CIA-ből, és félig-meddig visszakerült eredeti posztjára. Biztos helyet kapott Portsmouthban, a virginiai Newport Newsban, ahol a

nagy katonai kórházban gyorsan talált munkát Susannek is, aki így mellette lehetett.

Portsmouth azt is lehetővé tette, hogy rendszeresen meglátogassa anyját, akinél ekkoriban állapították meg a mellrákot, ami három évvel később a halálát okozta. Apja, Carson tábornok, aki ugyanabban az évben került nyugállományba, amikor megözvegyült, szintén a közelben élt. A tábornok Virginia Beach közelébe, egy nyugdíjasok által kedvelt lakóparkba vonult vissza, ahol egész nap golfozott, esténként pedig a többi nyugalmazott tengerészgyalogos tiszttel múlatta az időt.

Kit Carson négy évet dolgozott az NCIS-nél, ezalatt tíz veszélyes szökevényt sikerült felkutatnia, akik bíróság előtt feleltek tetteikért. 2006-ban alezredesi rangfokozatban került vissza a tengerészgyalogsághoz, és az észak-karolinai Camp Lejeune-be vezényelték. Felesége, Susan éppen hozzá tartott: már egész Virginián átmotorozott, amikor egy részeg sofőr elvesztette uralmát az autója felett, és valósággal felnyársalta.

Napjainkban

Abban a hónapban a harmadik merényletet egy magas rangú rendőrtiszt ellen követték el a floridai Orlandóban. A tündöklőén napfényes tavaszi reggelen a férfi dolgozni indult, amikor hátulról szíven döfték, amint előrehajolt, hogy kinyissa a kocsija ajtaját. Még haldoklás közben is maradt annyi ereje, hogy előrántsa fegyverét, és két lövést adjon le támadójára, aki azonnal meghalt.

A vizsgálat során a fiatal merénylőről kiderült, hogy szomáliai származású, menedékjogot kapott az országban, és a városi hulladékkezelési társaságnál dolgozott. Munkatársai arról beszéltek, hogy az elmúlt két hónapban gyökeresen megváltozott a magatartása, visszahúzódó és elérhetetlen lett, keserű kritikákkal illette az amerikai életformát. Végül már a kukásautó többi munkása is kiközösítette, annyira elviselhetetlenné vált. Hangulatváltozását mindenki emésztő honvágyának tudta be.

Tévesen. Amint az szállásának átkutatásakor kiderült, az iszlámista szélsőségekhez való megtérését azok az interneten terjedő prédikációk váltották ki, amelyek hangjait a háziúr rendszeresen hallotta kiszűrődni a

szobájából. A teljes vizsgálati anyag átkerült az orlandói FBI-irodába, onnét pedig a washingtoni Hoover Épületbe.

A történteket itt már csak rezignált sóhajjal fogadták. Egy fiatal arab magányos megtérése, miután hosszú órákon át hallgatta a közel-keleti származású, mégis tökéletes angolsággal beszélő prédikátort, majd egy helyben élő prominens személy váratlan meggyilkolása – mindez eddig négyszer fordult elő az Államokban, és a Hivatal tudomása szerint kétszer az Egyesült Királyságban.

Az FBI máris egyeztetett a CIA-vel, a Terrorelhárító Központtal és a Nemzetbiztonsági Hivatallal. Minden amerikai ügynökség, amely akár csak érintőlegesen is kapcsolódott a muszlim terrorizmushoz, megkapta az anyagot, de egyik sem reagált használható értesülésekkel. Ki ez az ember? Honnét jön? Hol veszi fel a tanításait? Csak úgy nevezték:

„Prédikátor”, miközben egyre feljebb kúszott a kiemelt célpontok listáján.

Az Egyesült Államok területén egymilliónál jócskán több muszlim élt, aki már a saját életében vagy a szülei révén a Közel-Keletről és Közép-Ázsiából származott el, ily módon fogékony lehetett a Prédikátor ultra szélsőséges dzsihádista üzenetére, hogy igazhitűként mérjen csapást a Nagy Sátánra, mielőtt Allah oldalán elnyeri az örök boldogságot.

A Prédikátor neve végül az Ovális Irodában tartott kedd reggeli egyeztetéseken is előkerült, innét pedig már egyenes út vezetett a halállistához.

Az emberek sokféleképpen birkóznak meg a gyásszal.

Egyesek szemében csak a jajveszékelés és hisztéria bizonyítja őszinteségét; mások zokogva adják át magukat a tehetetlenségnek, és a világtól várnak vigasztalást. S persze vannak, akik magukkal viszik fájdalmukat egy magányos helyre, ahogyan a sebesült vadállatok is félre szoktak vonulni.

Az ilyenek egyedül gyászolnak, s hacsak nincs egy rokon vagy társ, akibe belekapaszkodhatnának, a szenvtelen falakkal osztják meg könnyeiket. Kit Carson meglátogatta apját a nyugdíjasotthonban, de miután Lejeune-ban állomásozott, nem maradhatott sokáig.

Amikor egyedül maradt az üres házban, jobb híján a munkájába temetkezett; közben a végletekig túlhajtotta testét a magányos hosszútávfutásokkal és edzésekkel, míg a fizikai fájdalom el nem tompította

a benne dúló vihart. Végül már a támaszpont orvosa is azt tanácsolta neki, hogy lassítson egy kicsit.

Ő lett az egyik atyja a Harctéri Vadász Programnak, amelynek tengerészgyalogos résztvevői megtanulták, hogyan kövessék nyomon, és vadásszák le a szökevényeket a vadonban, vidéki vagy éppen városi környezetben. A vezérfonal: sose légy űzött vad, maradj mindig vadász. Ám miközben ő Portsmouthban és Lejeune-ban gyászolt, másutt nagy horderejű események zajlottak.

9/11 tengernyi változást hozott abban, ahogyan az amerikai fegyveres erők és kormány akár a legkisebb potenciális fenyegetést is kezelte. Az új keletű éberség már-már a paranoia határát súrolta, ennek eredményeként pedig robbanásszerű növekedés zajlott le a „hírszerzés" világában. Az eredeti tizenhat ügynökségből több mint ezer ilyen-olyan szervezet lett.

2012-re a hivatalos becslések szerint mintegy 850.000 amerikai kapott szigorúan titkos biztonsági minősítést, és az ország csaknem tízezer helyszínén több mint ezerkétszáz hivatalos szerv és kétezer magánvállalat dolgozott szigorúan titkos projekteken, a terrorelhárítással és nemzetbiztonsággal kapcsolatos feladatokon.

2001-ben azt a célt tűzték ki, hogy soha többé ne fordulhasson elő, ami megtörtént – az alapszintű hírszerző szervek nem osztották meg egymással értesüléseiket, így fordulhatott elő, hogy tizenkilenc fanatikus a réseken átférkőzve amerikaiak ezreit mészárolja le ám egy évtizeddel később, olyan áldozat árán, amibe az egész gazdaság beleroppant, a helyzet jottányit sem javult 2001-hez képest.

A nemzetvédelmi mechanizmus roppant mérete és összetettsége folytán ekkor már évente mintegy ötvenezer szigorúan titkos jelentést produkált, amit végigolvasni is képtelenség lett volna, nemhogy megérteni, elemezni, átszűrni vagy összevetni. Így egyszerűen csak iktattak mindent.

A leggyökeresebb átalakulás az Egyesített Különleges Hadműveleti Parancsnokságot, a J-SOC-ot érintette, amely évekkel a 9/11 előtt is létezett, de csak kis jelentőségű, alapjában véve defenzív intézményként. Két férfi alakította át mindezt a világ legnagyobb, legagresszívabb és leghalálosabb magánhadseregévé.

A „magánhadsereget" ezúttal úgy kell értelmezni, hogy csakis az elnök rendelkezett felette, senki más, így titkos háborúkat folytathatott mindenféle kongresszusi jóváhagyás nélkül; sok milliárd dolláros költségvetéssel

rendelkezett, amibe még a beszerzési bizottság sem szólhatott bele, és bárkit megölhetett anélkül, hogy erre törvényi felhatalmazást kért volna. Mindezt természetesen a legnagyobb titokban.

A J-SOC-ot elsőként Donald Rumsfeld védelmi miniszter alakította át. Ez a könyörtelen és hataloméhes washingtoni bennfentes mindig is neheztelt a CIA-re annak hatalma és kiváltságai miatt. Az ügynökségnek soha nem kellett felelnie a Kongresszusnak, csakis az elnöknek; SAD egységei a világon bárhol titkos és halálos hadműveleteket hajthattak végre, ha az igazgató úgy látta jónak. Rumsfeld mindenáron ezt a hatalmat, az igazi hatalmat akarta, csakhogy a Pentagon a Kongresszus felügyelete alatt állt, amely számtalan úton-módon beavatkozhatott a dolgaiba.

Rumsfeldnek egy Kongresszus felügyeleti körén kívül eső eszköz kellett, ha rivalizálni akart George Tenettel, a CIA igazgatójával. Ez az eszköz a gyökeresen átalakított J-SOC lett.

George W. Bush egyetértése mellett a J-SOC csak nőtt és nőtt, mind méretét, mind költségvetését, mind pedig hatalmát tekintve. Magába olvasztott minden különleges erőt: a SEAL-ek Hatos Egységét (amely később végzett Oszama bin Ladennel), a zöldsapkásokból toborzott DELTA Force-t, a 75.ranger ezredet, a légierő Különleges Hadműveleti Repülő Ezredét (az éjszakai lopakodókat és nagy hatótávolságú helikoptereiket). Még a TOSA-t is bekebelezte.

2003 nyarán, miközben Irak egész területe lángokban állt, és csak kevesen tekintettek másfelé, két dolog is történt, ami teljessé tette a J-SOC újjáalakulását. Stanley McChrystal tábornok személyében új parancsnok került a szervezet élére.

Ha bárki is azt hitte, hogy a J-SOC megmarad a belbiztonsági szerepkörben, a lépés véget vetett ennek a spekulációnak, azután 2003 szeptemberében Rumsfeld megszerezte az elnöki felhatalmazást is. A nyolcvanoldalas elnöki rendelet mélyén eltemetve ott lapult a legmagasabb szintű mandátum, épp csak adott feltételekhez nem kötötték. Az elnök gyakorlatilag kinyilatkoztatta: csináljatok, amit akartok.

Nagyjából ezzel egy időben egy sántikáló ranger ezredes, bizonyos Dale Curtis végére ért a harci sérülését követő egyéves rehabilitációnak. Ekkorra olyan szinten elsajátította a bal lábcsonkjára felhelyezett mesterséges lábfej használatát, hogy szinte alig lehetett észrevenni a bicegését, de a 75. ranger

ezred ezzel együtt sem való olyanoknak, akik művégtaggal élnek. Úgy tűnt, a pályafutása véget ért.

Ám ahogy a SEAL-ek, úgy a rangerek sem hagyják egymást magukra a bajban. McChrystal tábornok – szintén Tangerként, méghozzá a 75-ösök közül – hallott Curtis ezredesről. Épp akkor vette át a teljes J-SOC s benne a TOSA vezetését, amikor annak parancsnoka nyugállományba vonult. A parancsnoki tisztség nem kívánt harctéri jelenlétet, a munka íróasztal mögött zajlott. A kivételesen rövid egyeztetés után Curtis ezredes kapva kapott az alkalmon.

A hírszerzők világában van egy mondás: ha valamit titokban akarunk tartani, ne próbáljuk elrejteni, valamelyik dögkeselyű a sajtótól úgyis kiszagolja. Inkább adjunk neki valami ártalmatlan nevet és tegyük minél unalmasabbá a munkaköri leírását. A TOSA feloldása: Műszaki Hadműveleti Támogató Tevékenység.

Még csak nem is „ügynökség", „hivatal" vagy „szervezet".

A támogató tevékenységbe pedig a villanykörték kicserélése éppúgy belefér, mint a problémás harmadik világbeli politikusok kiiktatása. Jelen eset inkább valószínűsítette az utóbbit.

A TOSA már jóval a 9/11 előtt létezett; sokak mellett ez a szervezet végzett a kolumbiai kokainbáróval, Pablo Escobarral. Ilyesmiket csinál: levadássza, akikkel senki más nem boldogul.

Alig kétszázötven főből áll, és Észak-Virginiában, egy vegyi kutatóintézetnek álcázott telephelyen működik. Amit soha senki nem látogat.

A nagyobb titokzatosság érdekében folyamatosan változtatja a nevét. Volt már egyszerűen „Tevékenység", de ugyanúgy Grantor Shadow, Centra Spike, Tóm Victor, Cemetery Wind és Gray Fox is. Utóbbit annyira kedvelte, hogy parancsnoka fedőneveként életben tartotta. Kinevezését követően Dalé Curtis ezredes eltűnt, és a helyébe Öreg Róka lépett. A cég később a Hírszerzési Támogató Tevékenység nevet kapta, de miután a „hírszerzés" túlságosan vonzotta a nem kívánt figyelmet, ismét változtatott – ekkor lett TOSA.

Öreg Róka hat éven át vezette a szervezetet, amikor 2009-ben első számú fejvadásza nyugdíjba vonult, hogy szigorúan titkos értesüléseivel együtt átköltözzön egy montanai rönkkunyhóba, és a továbbiakban pisztrángokra vadásszon. Curtis ezredes csak az íróasztala mögül cserkészhetett, de egy

számítógép és az amerikai védelmi rendszer összes kódjának birtokában így is hatékonyan végezte munkáját, mígnem egy hét után képernyőjén megjelent az arc, amelynek láttán feléledtek régi emlékei. Christopher „Kit” Carson alezredest látta – a tengerészgyalogost, aki a hátán vitte ki Shah-e-Kotból.

Beleolvasott az életrajzába. Harctéri tapasztalat, diplomák sora, arab nyelvtudás, nyomozói munka. A telefon után nyúlt.

Kit Carson nem akarta másodszor is elhagyni a tengerészgyalogságot, de a kérdést ezúttal is a feje felett vitatták meg, majd döntötték el.

Egy héttel később belépett Öreg Róka irodájába, abban az alacsony irodaépületben, amely egy észak-virginiai erdő közepén állt. Megfigyelte, hogy vendéglátója sántítva indul a köszöntésére. Látta a sarokba támasztott botot és a 75-ös rangerek címerét is.

– Emlékszik rám? – tudakolta az ezredes.

Kit Carson visszagondolt a dermesztő szélre, a bakancsa alatt görgő álnok kövekre, a hátán cipelt irdatlan tömegre, a végtelen és reményvesztett kimerültségre.

– Rég volt – felelte.

– Tudom, hogy nem akarja elhagyni a helyét – bólintott Öreg Róka –, de szükségem van magára. Ha már itt tartunk: itt az épületen belül is csak keresztneveket használunk, de ami a külvilágot illeti, Carson alezredes megszűnik létezni. Mostantól csak úgy fogják ismerni: a Nyomkövető.

* * *

Az évek során a Nyomkövető egyedül és csapata kulcsfontosságú tagjaként a haza fél tucat régóta keresett ellenségét kapcsolta le. Baitullah Mehszúdot, a pakisztáni tálibot 2009-ben rakétával iktatták ki vidéki házában, Dél-Vazirisztánban; az al-Kaida-alapító Abu al-Jaziddal, a 9/11 pénzügyi támogatójával 2010-ben, Pakisztánban szintén egy drón végzett.

Elsőként ő azonosította al-Kuvaitit mint bin Laden személyes küldöncét, akit a kémdrónok követtek egyik hosszú autóútján, keresztül egész Pakisztánon, míg végül meglepő módon nem a hegyek felé fordult, hanem a másik irányba, hogy a fallal körülvett abbottabadi háznál kössön ki.

Azután ott volt még az amerikai-jemeni Anvar al-Avlaki, aki angolul prédikált az interneten. Öt azért találhatták meg, mert meghívta amerikai

honfitársát és a dzsihádista Inspire magazin szerkesztőjét, Szamír Khant, hogy csatlakozzon hozzá Észak-Jemenben. És al-Quso, akinek nyomát egészen dél-jemeni otthonáig követték. Egy másik drón Hellfire rakétát küldött a hálószobájába, míg odabent aludt.

A fa egyre több rügyet bontott, amikor 2014-ben Öreg Róka megmutatta azt az elnöki rendeletet, amit aznap reggel küldtek át az Ovális Irodából.

– Egy újabb internetes prédikátor, Nyomkövető, de azért különös. Se név, se arc. Semmit sem tudunk róla. Tessék, a magáé. Ha bármi kell, csak szóljon. A parancsban benne van minden. – Azzal kibicegett.

Az aktában nem sok mindent talált. A fickó két évvel korábban jelent meg a világhálón, nem sokkal azután, hogy az első internetes prédikátor öt társával együtt 2011. szeptember 2-án odaveszett Észak-Jemenben. S míg az Új-Mexikóban született és nevelkedett Avlaki érezhető amerikai akcentussal beszélt, a Prédikátor inkább britnek tűnt.

Két nyelvi labor is próbát tett azzal, hogy a hang jellegzetességei alapján behatárolja a beszélő származási helyét. Az egyik a marylandi Fort Meade-ben, a kiterjedt Nemzetbiztonsági Ügynökség központjában működött. Az itt dolgozók képesek elcsípni bármilyen beszélgetésfoszlányt, amit a világ tetszőleges részén mobilon és vezetékes telefonon, faxon, e-mailen vagy rádión keresztül folytatnak, emellett fordítást készítenek ezer nyelvről és dialektusról. A másik intézmény a hadseregé, az arizonai Fort Huachucában.

Mindkét vizsgálat ugyanarra az eredményre jutott. A legjobb becslés pakisztáni férfira utalt, aki kulturált és jómódú családba született. A Prédikátor éles szóvégei is brit gyarmati angolt sejtettek, csakhogy akadt egy probléma.

Avlakival ellentétben, aki mindig kendőzetlen arccal beszélt, egyenesen bele a kamerába, az új célpont sosem fedte fel az arcát. Hagyományos arab shemaghot viselt, de miután az anyagot az arca elé vonta, és a másik oldalon megkötötte, csupán lángoló tekintete látszott. A kendő szövete, állt az elemzésben, tovább torzíthatja a hangot, így minden csak becslés. Az akcentusok azonosítására szolgáló, Echelon fedőnevű számítógép nem szolgáltatott egyértelmű eredményt a hang gazdájával kapcsolatban.

A Nyomkövető szokott módon minden állomást és szolgálatot értesített, hátha valaki szolgál egy információmorzsával.

Kérése eljutott a húsz tengerentúli hírszerző szervhez is, amely részt vett a szélsőséges muszlimok elleni harcban.

Kezdve a britekkel, sőt elsősorban a britekkel, akik egykor egész Pakisztánt uralták, és még mindig jó kapcsolatokkal rendelkeztek arrafelé. A Titkos Hírszerző Szolgálat (SIS) nagy erőkkel képviseltette magát Iszlámábádban, és szorosan együttműködött a még befolyásosabb CIA-vel. Mindnyájan megkapták az üzenetet.

Második lépésként letöltötte a Prédikátor online tanításainak teljes könyvtárát. Hosszú-hosszú órákon át hallgatta azokat a prédikációkat, amelyeket csaknem két év alatt töltöttek fel a dzsihádista oldalra.

A Prédikátor egyszerű üzenetet közvetített, ezért is lehetett olyan sikeres abban, hogy az extrém szélsőségek felé terelte híveit. Aki jó muszlim akar lenni, mondta a kamerába, annak szívből és feltétel nélkül szeretnie kell Allahot (áldassék a neve) és prófétáját, Mohammedet (béke legyen vele). Mindennek kifejezésére a szavak nem elegendők – az igazhitű késztetést érez arra, hogy tettekkel is megmutassa szeretetét.

Ez a tett pedig nem lehet más, mint azok megbüntetése, akik hadat viselnek Allah és kiválasztott népe, a világszerte élő muszlim umma ellen. Közülük is kiemelkedik a Nagy Sátán, az Egyesült Államok, és a Kis Sátán, az Egyesült Királyság. Amit tettek, és amit ma is tesznek, szigorú büntetést érdemel, amelynek végrehajtása isteni küldetés.

A Prédikátor arra biztatta hallgatóit és híveit, hogy ne bízzanak egymásban, még azokban sem, akik azonos hitűnek vallják magukat. Még a mecsetekben is vannak hitszegők, akik készek elárulni az igazhitűeket a kuffarok aranyáért.

Az igazhitűnek saját szellemi magányában kell megtérni az igaz iszlám hithez, mentesen minden külső befolyástól.

Egyedül kell imádkoznia, és csak rá, a Prédikátorra figyelnie, aki megmutatja neki az egyetlen igaz utat. Azt az utat, amelyen járva mindenki egy-egy fájó csapást mérhet a hitetlenekre.

Óvott a szövevényes tervektől, a veszélyes vegyszerektől és bűntársaktól – bárkinek feltűnhet, ha bombagyártáshoz való anyagokat vásárol vagy raktároz, miközben az összeesküvők bármelyike az árulója lehet. A hitetlenek börtönei tele vannak olyan testvérekkel, akiket kihallgattak, megfigyeltek, vagy éppen olyanok árultak el, akikben megbíztak.

A Prédikátor üzenete éppoly egyszerű volt, mint amilyen veszélyes. Minden igazhitűnek azonosítania kell egy rangos kuffart abban a közegben, ahol él, s miután pokolra küldte a lelkét, Allah áldásával és abban a biztos tudatban fejezheti be földi életútját, hogy az örök paradicsomba kerül.

Mindez túlmutatott Avlaki „tégy valamit” filozófiáján; átfogalmazta és még meggyőzőbbé tette az üzenetet. A terv végtelen egyszerűsége megkönnyítette a kivitelezést, a kiszámíthatatlan egyedi akciók növekvő számából pedig egyértelműen látszott, hogy ha üzenete csak a fiatal muszlimok töredékében talál táptalajra, akkor is sok ezres hadsereggel kell számolni.

A Nyomkövető elemezte az összes amerikai és brit ügynökség válaszát, de senki nem tudott semmit; alkalmasabb elnevezés híján még magát a „Prédikátort” is a nyugatiak találták ki. Egy dolog tűnt csak biztosnak: valahol lennie kell, élnie kell és sugároznia kell.

Kit Carson arra a következtetésre jutott, hogy a válasz ott rejtőzik a kibertérben, csakhogy ezzel még a Fort Meade-ben dolgozó számítógépes guruk is kudarcot vallottak. Bárki lőtte fel a tanításokat a netre, lenyomozhatatlan és követhetetlen maradt. Hiába tűnt ígéretesnek akármelyik forrás, hirtelen a világ túlsó felén bukkant fel egy újabb, mígnem száznál is több lehetséges helyszínnel kellett számolniuk, amelyek mindegyike hamisnak bizonyult.

A Nyomkövető soha senkit nem fogadott erdei rejtekhelyén, lehetett bármilyen magas a biztonsági besorolása. Az egész egységet uraló paranoia őt is a hatalmába kerítette – ha lehetett, még azt is elkerülte, hogy a washingtoni ügynökségek irodáiba kelljen mennie; szívesebben vette, ha csak az látja, akivel beszélni akar. Tudta, egyre inkább különcként emlegetik, de akkor is olyan út menti kávézókat és éttermeket választott, ahol arctalan és névtelen maradhatott. A Fort Meade számítógépes ászával is a baltimore-i út egyik bárjában találkozott.

Mindketten csendben kavargatták ihatatlan kávéjukat. A korábbi nyomozások révén már ismerték egymást. A Nyomkövetővel szemben ülő férfit a Nemzetbiztonsági Ügynökség legjobb számítógépes nyomozójának tartották, ami ebben a szakmában azért nem csekélység.

– Szóval miért nem találjuk? – tette fel a kérdést a Nyomkövető.

Az NSA-tól érkezett férfi gyászos pillantást vetett kávéjára, majd megrázta fejét a reménykedő pincérnő felé, aki újratöltésre kész kannával

várakozott a közelben. A nő csalódottan visszavonult. Aki egyetlen pillantást is vetett a bokszuk felé, csak két középkorú férfit látott: egy egészségeset és sportosat, meg egy betegesen sápadtat, aki vészesen kezdett elhízni.

– Mert rohadtul agyafúrt – felelte az utóbbi, aki gyűlölte, ha valaki túljárt az eszén.

– Bővebben – kérte a Nyomkövető. – És emberi nyelven, ha lehet.

– A prédikációit feltehetően digitális kamerával vagy laptoppal rögzíti, ebben nincs semmi különös. Az anyagot egy Hidzsra nevű weboldalra teszi fel. így nevezik Mohammed kivándorlását Mekkából Medinába.

A Nyomkövetőnek egy arcizma se rezdült, pedig nem szorult rá, hogy bemutassák neki az iszlámot.

– Le tudja nyomozni a Hidzsrát?

– Nincs rá szükség, ez csak egy eszköz. Egy ismeretlen kis delhi cégtől vette, amelyik rég megszűnt. Ha egy új prédikációt akar eljuttatni a világhoz, egyszerűen felteszi a Hidzsrára, épp csak a pontos földrajzi koordinátákat rejti el előlünk, amikor folyamatosan változtatja a forrást, ide-oda pattog a világban, számítógépek százain fordul meg, miközben ezek tulajdonosai nem is sejtik, milyen szerepet játszanak a folyamatban. így jutunk el odáig, hogy maga a tanítás szó szerint bárhonnét jöhet.

– Hogyan tudja megakadályozni, hogy nyomon kövessük?

– Létrehoz egy „proxy szervert”, hogy hamis internetes protokollt adjon meg, márpedig az IP olyan, mint egy cím az irányítószámmal együtt. A proxyra feltesz egy malware-t vagy botnetet, ami végigpörgeti a világ összes IP-jét.

– Érthetően.

Az NSA-s fickó felsóhajtott. Egész életét azzal töltötte, hogy számítógépes zsargonban beszélt a kollégáival, akik mindig pontosan értették, mire gondol.

– A malware egy rosszindulatú program vagy kód. Vírus.

A bot a robot rövidítése. Egy olyan roboté, amelyik kérdés nélkül végrehajt mindent, és sosem árulja el, kinek dolgozik.

A Nyomkövető végiggondolta mindezt.

– Vagyis a nagy NSA-n is ki lehet fogni?

Az ügynökség számítógépes guruja a legkevésbé sem örült a megjegyzésnek, de rábólintott.

– Persze ez nem jelenti azt, hogy ne próbálkoznánk tovább.
– Közben meg ketyeg az óra. Talán máshol kellene próbálkoznom.
– Ahogy gondolja.
– Hadd kérdezzek valamit, és most ne hallgasson a sértett hiúságára. Tegyük fel, hogy maga a Prédikátor. Ki az, akit nagyon nem szeretne magára haragítani? Aki miatt betegre aggódná magát?
– Bárki lehet, aki jobb nálam.
– Létezik ilyen?
Az NSA-s fickó felsóhajtott.
– Talán, valahol odakint. Esetleg az új generációból. A veteránoknak előbb-utóbb át kell adniuk a helyüket egy pelyhes állú kölyöknek.
– Ismer ilyen pelyhes állú kölyköket? Esetleg egy adott kölyköt?
– A helyzet az, hogy még sosem találkoztam vele, de a legutóbbi továbbképzésen hallottam egy fiúról, itt Virginiában. Az informátorom szerint csak azért nem jött el, mert a szüleivel él, és sosem hagyja el az otthonát. Szó szerint: soha. Igazi csodabogár. A mi világunkban csak egy idegroncs, akinek alig hallani a hangját, de a saját világában a legnagyobb ász.
– És melyik világ ez?
– A virtuális tér.
– Neve is van? Esetleg címe?
– Hát, egy próbát talán megér. – Előhúzott a zsebéből egy cetlit, és átcsúsztatta az asztalon, mielőtt felállt. – Aztán ne engem hibáztasson, ha nem lesz hasznára. Ez csak szóbeszéd, amilyenekkel a magamfajta kockák szórakoztatják magukat.
Miután elment, a Nyomkövető kifizette a muffint és kávét, azzal távozott. Csak a parkolóban vetett egy pillantást a papírra. Roger Kendrick. És egy cím a virginiai Centreville-ből, a számtalan kis előváros egyikéből, ami az elmúlt két évtizedben nőtt ki a földből, majd a 9/11 után telt meg az ingázókkal.
Minden fejvadásznak és nyomozónak, bárhol bárkit is üldözzön, szüksége van egy nagy áttörésre. Csak egyetlenegyre. Kit Carsonnak szerencséje lesz – mindjárt két lehetőséget is kap.
Az elsőt egy fura kamasz képében, aki a gondolattól is halálra rémül, hogy elhagyja szülei centreville-i házának padlásszobáját; a másodikat egy

öreg afgán földműves révén, aki a reumája miatt arra kényszerül, hogy letegye a fegyvert, és előjöjjön a hegyek közül.

3. FEJEZET

A PAKISZTÁNI HADSEREGBEN SZOLGÁLÓ MUSARRAF ALI SHAH alezredes életében nagyjából az egyetlen rendhagyó és vakmerő dolog a házassága volt, vagyis nem annyira a házasság, mint inkább az általa elvett lány személye.

1979-ben, huszonöt éves egyedülállóként rövid ideig az ország északi részének egy kietlen és vad vidékén, a Sziacsen-gleccsernél szolgált, ahol a Pakisztánt és halálos ellenségét, Indiát elválasztó határvonal húzódott. Később, 1984 és 1999 között kevés nyilvánosságot kapott, ám annál mocskosabb háború zajlott ezen a határszakaszon, ekkor azonban még nem volt több kietlen és vad vidéknél – nem kívánt állomáshelynél.

Az akkor még hadnagyként szolgáló Ali Shah pandzsábi volt, ahogy Pakisztán lakóinak többsége, és feltételezte, hogy miként a szülei, ő is „jó” házasságot köt – talán elveszi egy magasabb rangú tiszt lányát, ami lendíthet a karrierjén, vagy egy gazdag kereskedőét, ami lendíthet a bankszámláján.

Szerencsésnek vallhatta magát, ha bármelyik sikerült, mert semmilyen szempontból nem emelkedett ki az átlagból. Azok közé tartozott, akik betű szerint végrehajtják a parancsokat, tisztelik a hagyományt, és nélkülöznek minden képzelőerőt, a zord hegyek között azonban találkozott egy szemkápráztatóan szép lánnyal, Szórajával, akibe menthetetlenül beleszeretett. S akit saját családja engedélye és áldása nélkül vett el.

A lány családja annál inkább örült a frigynek; remélte, hogy a hivatásos katonatiszttel való egyesülés révén beköltözhet valamelyik nagyvárosba: Ravalpindibe vagy akár magába Iszlámábádba. Sajnos Musarraf Ali Shah egész életében megmaradt engedelmes igavonónak, aki több mint harmincévnyi szolgálat után az alezredesi rangig jutott, s ennél feljebb nyilván már nem is lépett. 1980-ban született fia Zulhkar nevet kapta.

Ali Shah hadnagy a páncélozott gyalogságnál szolgált, ahová 1976-ban, huszonegy évesen került. Miután lejárt a szolgálati ideje Sziacsenben – amit a legrosszabb helyek között tartottak számon –, immár utolsó hónapban járó állapotos feleségével tért haza, ahol századossá léptették elő.

Nagyon szerény szolgálati lakást kapott, a többi nős tiszt között, Ravalpindiben, alig néhány kilométernyire a fővárostól, Iszlámábádtól.

Ali Shah soha többé nem tért le a számára kijelölt útról. A pakisztáni hadsereg tisztjeit ekkoriban két-három éves rendszerességgel vezényelték át új szolgálati helyekre, amelyek „kemény” vagy „puha” besorolást kaptak. Az olyan városok, mint Ravalpindi, Lahór vagy Karacsi, puhának és „családinak” számítottak. Annál rosszabb hírben állt Múltán és Kharian, az Afganisztánba vezető Hajbár-hágó torkánál fekvő Pesavar, vagy a táliboktól hemzsegő Szvat-völgy, ahová a tisztek még a családjukat sem vihették magukkal. A változások közepette a kis Zulhkar végig iskolába járt.

Minden pakisztáni helyőrség közelében működött iskola, ahová a tisztek gyerekei is jártak. Három szint különült el: legalul helyezkedtek el az állami iskolák, azután jöttek a katonai iskolák, végül a tehetősebbek részére a magániskolák.

Miután Ali Shah szerény fizetésén kívül nem számíthatott más bevételre, Zulhkar katonai iskolákba járt, amelyeket aránylag jól vezettek. Sok katonafeleség is ilyenekben tanított, és az oktatásért nem kellett külön fizetni.

A fiú még tizenöt évesen végzett és felvételizett a tiszti iskolára, ahol apja kívánságának megfelelően mérnöknek tanult. Ezzel a végzettséggel automatikusan alkalmazást és/vagy tiszti kinevezést kaphatott a hadseregben. Mindez 1996-ban történt. A szülők csak a harmadik évben kezdtek változásokat észlelni fiuk magatartásában.

Az immár őrnagyi rangot viselő Ali Shah természetesen muszlim volt, aki ha nem is túlzott odaadással, de gyakorolta hitét. Elképzelhetetlen lett volna számára, hogy nincs ott minden pénteken a mecsetben vagy kihagy egyetlen rituális imádságot is, ám ennyivel beérte. Presztízskérdést csinált abból, hogy mindig egyenruhában járjon, de ha mégis civilben kellett lennie, hazája népviseletét hordta: feszes nadrágot és hosszú, elöl gombolós kabátot, ami együttesen alkotta a szalvar kamízt.

Feltűnt neki, hogy fia elkezd ritkás szakállt növeszteni, és hordja az igazhitűek kis sapkáját. Napjában ötször a földre vetette magát, és azzal mutatta ki nemtetszését, amikor apja osztozott a tisztek szokásán, és whiskyt ivott, hogy kiviharzott a szobából. A szülők ezzel együtt úgy gondolták, a vallási vakbuzgóság csak múló hóbort nála.

Zulfikar kezdte magát beleásni az írásokba, amelyek Kasmírral, a Pakisztán és India között húzódó, 1947 óta vitatott határövezettel

foglalkoztak. Egyre inkább hajlott az erőszakos szélsőségek és a Laskar-e-Taiba terrorszervezet felé, amely a későbbi mumbai vérengzésért felelt.

Apja próbált vigaszt meríteni abból, hogy fia abban az évben végez, és vagy belép a hadseregbe, vagy jó állást szerez magának mint képzett mérnök, akire mindig nagy szükség lesz Pakisztánban, Zulfikar azonban elbukott a záróvizsgákon, amit apja annak tudott be, hogy elhanyagolta tanulmányait, mert minden idejét a Koránnak szentelte és az arabnak, az egyetlen igaz nyelvnek, amelyen a Koránt tanulmányozni lehet.

Ez lett az első a gyászos események sorában, ami egyre mélyebb szakadékot nyitott a fiú és apja között. Ali Shah őrnagy minden szálat megmozgatott, és azt bizonygatta, hogy fia sokat betegeskedett, ezért esélyt kell kapnia, hogy megismételhesse a vizsgákat. Azután jött szeptember 11.

Miként a világ összes családja, amelyik rendelkezett tévével, ők is elborzadva nézték az Ikertornyokba csapódó repülőgépeket. Leszámítva a fiukat, Zulfikart. O leplezetlenül ujjongott, miközben a tévé újra és újra közvetítette a látványosságot. A szülők ekkor döbbentek rá, hogy fiuk nem csupán a szélsőséges eszmékre, a Szajjíd Qutb és tanítványa, Azzám által terjesztett dzsihádista propagandára vevő, és a szomszédos India elleni akciókat helyesli, de szívből gyűlöli Amerikát és a Nyugatot is.

Azon a télen az Egyesült Államok megszállta Afganisztánt, hogy az Északi Szövetség a Különleges Erők és az Amerikai Légierő támogatásával hat hét alatt megdöntse a tálib kormányt. Mialatt a tálibok vendégszeretetét élvező Oszama bin Laden a pakisztáni határ túloldalára menekült, a másik irányból a tálibok félszemű, bizarr vezére, Omár mollá szökött Beludzsisztán pakisztáni tartományába, és telepedett le Quetta városában főtanácsával, a Sutával.

Pakisztánban mindez távolról sem számított elvont elméleti problémának. A hadsereget és gyakorlatilag az összes fegyvernemet a pakisztáni titkosszolgálat, egyszerűbb nevén ISI uralta, amelyre így az országban minden egyenruhás félelemmel vegyes tisztelettel tekintett. Miközben ez a szervezet hívta életre a tálib mozgalmat.

Az ISI tisztjeinek szokatlanul magas hányada képviselte a szélsőséges iszlámot, ők pedig az amerikai szövetség kedvéért sem voltak hajlandók lemondani a tálib mozgalomról vagy az al-Kaida támogatásáról, míg ha színleg így is tettek. Ennek köszönhetően alakult ki az a széthúzás, ami máig megmérgezi az amerikai-pakisztáni kapcsolatokat. Az ISI rangidősei

nem csupán tudtak bin Laden fallal övezett abbotabadi szállásáról ők építették neki.

2002 tavaszán egy magas rangú tisztekből álló ISI-delegáció Quettába utazott, hogy tanácskozzon Omár mollával és a quettai Surával. A tábornokok más esetben nem alacsonyodtak volna le odáig, hogy elhívják magukkal a sótlan Ali Shah őrnagyot, csakhogy adódott egy körülmény: a két magas rangú ISI-tiszt nem beszélte a pastut, ahogyan a mollá és pastu követői sem az urdut. A pastut Ali Shah őrnagy sem beszélte – a fia viszont igen.

Miután az észak vad hegyei közül származott, az őrnagy felesége anyanyelveként beszélte a pastut, amit a fiának is megtanított. Utóbbit teljesen megrészegítette a lehetőség, hogy a delegációval tarthat, majd amint visszatért Iszlámábádba, utoljára még összeveszett ultrakonzervatív apjával, aki szenvtelen arccal és szálegyenes derékkal meredt ki az ablakon, amíg ő elviharzott. A szülei akkor látták utoljára.

* * *

Amikor az idősebb Mr. Kendrick kinyitotta az ajtót, egyenruhás férfi állt a küszöbön. Ha nem is teljes uniformist, de ropogósra vasalt terepruhát viselt, rajta alakulat– és rangjelzéssel.

Annyit még ő is látott, hogy a tengerészgyalogság ezredese látogatott el hozzájuk.

Megtisztelve érezte magát.

A Nyomkövető ezt is akarta elérni. A TOSA-nál csak ritka alkalmakkor hordott egyenruhát – csak magára vonta volna a figyelmet, amire új környezetében a legkevésbé sem vágyott –, Mr. Jimmy Kendrick azonban gondnokként dolgozott egy helyi iskolában. Ő tartotta karban a központi fűtést, és mosta fel a folyosókat, így a legkevésbé sem szokott ahhoz, hogy tengerészgyalogos ezredesek kopogtassanak be hozzá.

Ámulatában nem is tudott hová lenni.

– Mr. Kendrick?

– Igen.

– Jackson ezredes. Roger itthon van? – Gyakorta használta a James Jackson álnevet.

A fiú természetesen otthon volt. Sosem ment sehová.

Egyetlen gyermeke mérhetetlen csalódottságot okozott Jimmy Kendricknek, miután akut agorafóbiája miatt annyira rettegett a külvilágtól, hogy sosem hagyta el a padlásszoba meghitt környezetét és anyja közelségét.

Persze. Fent van.

– Válthatnék vele néhány szót?

A férfi felvezette az egyenruhás ezredest. Szerény kis házban lakott: lent két szoba, fent két szoba, és egy alumíniumlétra a padlástér felé. Az apa felkiáltott az ürességbe.

– Valaki látni akar, Roger. Gyere le!

Csoszogás hallatszott, majd egy arc jelent meg a padlásajtó nyílásában. Egy sápadt, félhomályhoz szokott éjszakai teremtmény arca: fiatal, védtelen és ideges. A fiú tizennyolc-tizenkilenc lehetett. Szeme ide-oda rebbent, kerülte minden kontaktust – most éppen a két férfi közé, a szőnyegpadlóra meredt.

– Helló, Roger. Jamie Jackson vagyok. Szükségem lenne a tanácsodra. Beszélhetnénk?

A fiú komolyan megfontolta a kérést. Nem adta jelét kíváncsiságnak, csak az idegen látogató és a kérés mérlegelésének.

– Oké – bólintott végül. – Feljön?

– Nincs fent semmi hely – mormolta maga elé az apa, majd hangosabban: – Gyere már le, fiam. – Azután a Nyomkövetőhöz: – Jobb lesz, ha a hálószobában beszélnek. Nem szeret lejönni a nappaliba, csak ha az anyja is itthon van. A szupermarketben pénztáros.

Roger Kendrick leereszkedett a létrán, és besietett a hálószobájába. Itt leült az ágy szélére, és a padlóra meredt. A Nyomkövető elfoglalta az egyetlen széket. A kis szekrényen és komódon kívül más bútort nem látott – a fiú valódi élete odafent zajlott a padláson. A Nyomkövető vetett egy pillantást az apára, aki megvonta a vállát.

– Asperger-szindróma – jegyezte meg tehetetlenül.

Láthatóan nem tudott mit kezdeni a helyzettel, miközben mások fiai lányokkal randizgattak, és autószerelőnek tanultak. A Nyomkövető biccentett felé. A gesztust nem lehetett félreérteni.

– Betty most már nemsokára jön. Majd ő feltesz egy kávét.

– Azzal távozott.

A Fort Meade-i fickó beszélt a fiú különcségéről, de nem határozta meg közelebbről, ezért mielőtt idejött, a Nyomkövető kutatást végzett mind az Asperger-szindróma, mind a nyílt terektől való rögeszmés félelem, az agorafóbia terén.

Akárcsak a Down-kórnak, ezeknek a betegségeknek is létezik enyhébb és súlyosabb lefolyású fajtája. Miután néhány percen át semmiségekről társalgott Roger Kendrickkel, a tábornok számára nyilvánvaló lett, hogy nem kell őt éretlen taknyosként kezelnie, és semmi szükség a gügyögésre.

A fiatalember szélsőségesen viszolygott a személyes kapcsolatoktól, amit a külvilágtól való beteges félelme csak felerősített, ezért a Nyomkövető úgy gondolta, ha továbbtereli a társalgást a fiú számára otthonos közeg, az internet felé, egy egészen másik oldalát ismerheti meg. Igaza lett.

Eszébe jutott a brit hacker, Garry McKinnon esete.

Amikor az amerikai kormány bíróság elé akarta állítani, London azzal védekezett, hogy az utazáshoz is gyenge, a börtönről nem is beszélve. Ugyanaz a fickó, aki megszállta a NASA és a Pentagon legbelső szentélyeit, és úgy hatolt át a legösszetettebb tűzfalakon is, mint kés a vajon.

– Van odakint egy ember, Roger, aki a virtuális térben rejtőzködik. Gyűlöli Amerikát. Prédikátornak hívják, és az interneten, angolul terjeszti a tanításait. Azt akarja, hogy mindenki vegye át az ő gondolkodásmódját, és öljön meg minél több amerikait. Az én feladatom, hogy megtaláljam és megállítsam. Csakhogy ez nem megy. Odakint okosabb nálam. Azt hiszi magáról, hogy ő a legokosabb a neten.

Észrevette, hogy a fiú abbahagyta a piszmogást. Most először emelte fel a tekintetét, és nézett bele a szemébe. Máris azon járt az esze, mikor térhet vissza a saját világába, az egyetlen világba, ahonnét a könyörtelen Természet nem zárta ki. A Nyomkövető elővett egy pendrive-ot.

– Az interneten prédikál, Roger, de titokban tartja az IP címét, ezért senki sem tudja, hol van. Pedig ha tudnánk, megállíthatnánk.

A kamasz eljátszadozott a kis adattárolóval.

– Azért jöttem, Roger, hogy megkérdezzem, segítenél-e nekünk.

– Megpróbálhatom – vont vállat a fiú.

– Mondd csak, Roger, milyen felszerelésed van?

Roger elmondta. Talán nem a legalacsonyabb szintet képviselte, de legjobb esetben is közepesnek számított.

– És ha valaki megkérdezné, hogy mit szeretnél igazából? Milyen lenne az álomgéped, Roger?

A fiú azonnal felélénkült, még az arca is kigyúlt a lelkesedéstől. Újra az ezredes szemébe nézett.

– Igazából egy hatmagos rendszert szeretnék 32 giga RAM–mal, amin a Red Hat Enterprise Linux kereskedelmi verziója fut, hatos vagy annál magasabb verzióban.

A Nyomkövető nem jegyzetelt. A kitüntetésébe rejtett parányi mikrofon felvett mindent, ami nem volt haszontalan, mert fogalma sem volt róla, miről beszél a fiú.

A többi kocka majd tudja.

– Meglátom, mit tehetek – állt fel. – Nézd meg az anyagot. Lehet, hogy nem tudod feltörni, de hálás vagyok, amiért megpróbálod.

Két napon belül három szerelő és egy furgonra való nagyon drága számítógépes alkatrész érkezett a kis centreville-i házhoz. A szerelők addig ténykedtek a kis padlásszobában, amíg fel nem installáltak mindent. Miután elmentek, a tizenkilenc éves nagykamasz sokáig meredt a monitorra, és a hetedik mennyországban érezte magát.

Majd miután tucatnyi webes tanítást végignézett, gépelni kezdett.

* * *

A gyilkos ráhajolt robogójára, és úgy tett, mintha a motort bütykölgetné, mialatt a szenátor előjött házából, a csomagtartóba dobta golfütőit, és beült a volán mögé. Alig múlt hét óra ezen a tündöklően napos reggelen. A szenátor nem vette észre az őt követő robogót.

A gyilkosnak nem kellett rátapadnia; korábban kétszer is megtette ezt az utat, igaz, akkor még farmerben és kapucnis pulóverben, hogy ne keltsen feltűnést. Nyolc kilométeren át követte az autót, át Virginia Beachen, egészen a golfpályáig.

Látta, ahogy a szenátor leparkolt, fogta a golfütőit, és eltűnt a klubépületben.

A gyilkos elhúzott a golfklub bejárata előtt, és balra fordult a Linkhom Drive-on, ahol eltűnt a fák között. Kétszáz méter után újra balra kanyarodott, ezúttal a Willow Drive-ra.

Egy autós szembejött vele, de nem tűnt fel neki szokatlan öltözéke.

Pedig tetőtől talpig hófehér arab köntösbe burkolózott, míg kopaszra borotvált fején kis horgolt sapkát viselt. Miután több családi házat elhagyott a Willow Drive-on, azon a ponton ért ki a fák közül, ahol a Cascade nevű ötödik lyuknál az első ütéssel kezdeni szokták a játékot. Itt lehúzódott az útról, és a magas aljnövényzetbe rejtette robogóját.

Néhányan már játszottak a többi lyuknál, de annyira belemerültek ebbe, hogy nem vették észre. A fehérbe öltözött fiatal férfi nyugodt léptekkel áthaladt az ütőhelyet és célterületet elválasztó természetes mezőn, majd miután a kis hídon átkelt a vízfolyás felett, a bokrok közé rejtőzött, és várakozni kezdett. Korábbi megfigyeléseiből tudta, hogy a negyedik lyuk után a játékosok mindig áthaladnak a kis hídon.

Félórás várakozása közben két pár teljesítette a negyedik szakaszt, majd lépett tovább az ötödikre. Rejtekéből figyelte, és továbbengedte őket. Azután meglátta a szenátort. A férfi hasonló korú társával versenyzett. A klubépületben zöld széldzsekit húzott, és ellenfele is hasonló öltözéket viselt.

Amint a két idősebb férfi átkelt a hídon, a fiatal előjött a bokrok közül. Egyik golfozó se lassított, noha mindketten vetettek rá egy futó pillantást, észlelve rendhagyó öltözékét és hűvös nyugalmát. Csak azután szólította meg az egyikük, hogy háromlépésnyire megközelítette őket.

– Segíthetek, fiam?

Csak akkor vette elő jobb kezét a köntöse alól, majd tartotta előre, mintha csak megkínálná őket valamivel. Ez a „valami” egy pisztoly volt, amit elsütött, mielőtt a két férfi tiltakozhatott volna. Miután kissé megzavarta őt a hasonló baseballsapka és széldzseki, közvetlen közelről mindkét férfira leadott egy-egy lövést.

Az egyik lövedék így is annyira célt tévesztett, hogy sosem találták meg. Kettő a koros szenátor mellkasába és nyakába talált, azonnali halált okozva, míg a fennmaradó golyó a mellkasa közepén találta el a másik golfozót.

Mindketten összecsuklottak, egyik a másik után. A merénylő ekkor felemelte tekintetét a makulátlanul kék égboltra, és maga elé mormolta, hogy „Allah akbar”, azzal szájába vette a pisztoly csövét, és meghúzta a ravaszt.

Egy négyfős csapat a negyedik lyuknál, a Bald Cypressnél játszott. Elmondásuk szerint valamennyien rögtön a lövések felé fordultak, és még látták, amint az öngyilkos merénylő vére az ég felé fröccsen, mielőtt a férfi

elvágódik. Ketten szaladni kezdtek felé, míg harmadik társuk a golfautót választotta, és a halk elektromos járművel siklani kezdett a kettős gyilkosság helyszíne felé. A negyedik néhány pillanatig még értetlenül, tátott szájjal meredt maga elé, mielőtt elővette mobilját, és hívta a 911-et.

A hívást a Princess Anne Road-i rendőrségi központ mögött, a Kommunikációs Központban fogadták. Az ügyeletes lejegyezte a részleteket, és riasztotta a központot, továbbá a mentőket. Mindkét járműben olyan tapasztalt sofőrök ültek, akik útbaigazítás nélkül is eltaláltak a Princess Anne Golfklubhoz.

Elsőként egy járőrautó érkezett a helyszínére, amely a hívás előtt az Ötvennegyedik utcán cirkált. A rendőrök már a Linkhom Drive-ról látták a negyedik és ötödik lyuk között összecsődült bámészkodókat, és minden teketória nélkül áthajtottak a pályán, egészen a bűntett helyszínéig. A központból tíz perccel később érkezett meg Ray Hall ügyeletes nyomozó, hogy átvegye az irányítást. Az egyenruhások már biztosították a helyszínt, amikor az öt kilométerre húzódó Viking Drive-ról, a Pinehurst Központból kiérkeztek a mentők.

Hall nyomozó megállapította, hogy két férfi kétséget kizáróan halott. A szenátort azonnal felismerte; a lapokban időről időre megjelenő képekről éppúgy, mint a hat hónappal korábban tartott kitüntetési ceremóniáról.

A bozontos, fekete szakállat viselő fiatal férfi, akit négy halálra vált golfozó is a gyilkosként azonosított, szintén meghalt, és pisztolyát még most is a kezében szorongatva, az áldozatoktól ötméternyire feküdt. A másik golfozó, akit a lövedék a mellkasa közepén talált el, nem festett túl jól, de még lélegzett. Hall hátralépett, hogy a mentősök végezhessék a munkájukat. Hárman szálltak ki, plusz a sofőr.

A mentősök egyetlen szakértő pillantással megállapították, hogy a még mindig harmatos füvön fekvő három férfiból csupán egy szorul azonnali ellátásra; a másik kettő ráér kivárni, amíg beszállítják a hullaházba. Azzal sem húzták az időt, hogy újraélesztéssel próbálkozzanak, mint egy vízbefúlásnál vagy gázmérgezésnél, csak berakodták a sebesültet, és már indultak is.

A mentőautót felszerelték az életfunkciókat fenntartó berendezésekkel, s ezeket használniuk is kellett, ha időben akartak a öt kilométerre eső Virginia Beach-i központi kórházba érni. Száguldás közben egy pillanatra sem kapcsolták le a szirénát.

Kevesebb mint öt perc alatt jutottak túl a First Colonial Roadig vezető kilométereken. Ilyenkor kora reggel kevesen jártak az utakon, és hétvége lévén az ingázók sem hátráltatták őket. A sziréna eltakarította az útból a maradék néhány járművet is, így a sofőr egész úton szinte le sem vette lábát a gázpedálról.

A kocsi hátuljában két mentős lehetőség szerint stabilizálta az élet és halál közt lebegő férfi állapotát, míg a harmadik rádión előre közölt minden részletet. A sürgősségi bejáratánál máris összegyűlt az életmentő csapat.

Az épületben előkészítettek egy műtőt, beöltöztek a sebészek. Alex McCrae érsebész is félbehagyta reggelijét, hogy a sürgősségire siessen.

A negyedik lyuknál Hall nyomozó hátramaradt a két holttesttel, és az érteden és döbbent Virginia Beach-i lakosok tömegével meg egy rakás rejtéllyel. Amíg társa, Lindy Mills feljegyezte a neveket és címeket, őt leginkább két dolog foglalkoztatta. Először is, valamennyi szemtanú váltig állította, hogy egyetlen merénylő követte el a gyilkosságot, aki közvetlenül ezután önmagával is végzett. Úgy tűnt tehát, nincs értelme bűntársak után kutatni. A közelben nemsokára ráakadtak az (egyszemélyes robogóra is.) Másodszor, valamennyi szemtanú érett, értelmes ember benyomását keltette, akitől joggal várható, hogy használható és megbízható vallomással szolgáljon. S itt kezdődtek a rejtélyek, kezdve mindjárt a legelsővel: mégis mi az ördög történt itt?

Akármi legyen, még nem fordult elő a csendes, nyugodt és törvénytisztelő Virginia Beachben. De ki lehet a gyilkos és ki az áldozat, aki most is az életéért küzd?

Hall nyomozó a második kérdést vette előre. Bárki legyen is a sebesült, feltehetően van egy otthona, ahol most is várja a felesége, a családja vagy a legközelebbi hozzátartozója. A sebesülés jellegét tekintve pedig nem ártana, ha napnyugtára előkerítenék ezt a rokont.

A sárga szalagokkal körülkerített helyszínen túl láthatóan senki sem tudta, ki lehet a szenátor golfpartnere. A tárcája, hacsak nem hagyta a klubépületben, a kórház felé száguldott, így amíg Lindy Mills és a két egyenruhás rutinszerűen feljegyezte a szemtanúk adatait, addig Ray Hall egy villamos kisautóval a klubház felé indult. Itt a halálra vált alkalmazottaktól végre választ kapott az egyik égető kérdésre.

A halott szenátor golfpartnere egy nyugalmazott tábornok; özvegyember, aki néhány kilométernyire, egy fallal körülzárt nyugdíjas lakóparkban él. A

tagok nyilvántartása alapján pillanatok alatt megadták a pontos címét.

Hall felhívta Lindyt a mobilján, és megkérte az egyik egyenruhást, hogy maradjon vele, a másikat pedig arra, hogy hozza a járőrkocsit.

Menet közben Hall nyomozó a rendőrségi sávon értekezett a kapitánnyal. A központnak le kellett szerelnie a riportereket, akik máris kiértek a helyszínre, hogy olyan kérdéseket tegyenek fel, amelyekre senki sem tudta a választ.

Emellett a központra hárult a feladat, hogy tájékoztassa a néhai szenátor feleségét, mielőtt még a rádióból értesül a történtekről.

Hall azt is megtudta, hogy egy szerényebb kivitelű mentő már elindult, elszállítani a két holttestet a városi hullaházba, ahol a törvényszéki halottkém felkészült a fogadásukra.

– Kérem, százados, inkább a gyilkosra koncentráljunk nyögött fel Hall. – Az öltözéke alapján feltehetően muszlim szélsőséges. Egyedül dolgozott, de mások is lehetnek a háttérben. Tudnunk kell, mivel van dolgunk, magányos merénylővel vagy egy egész hálózattal.

Amíg ő kiszállt a tábornok otthonába, azt akarta, hogy a gyilkos ujjlenyomatait vegyék le, és táplálják be az automatikus ujjlenyomat-azonosító rendszerbe, a robogót pedig ellenőrizzék a Virginia állami járműnyilvántartó adatbázisában. Igen, pontosan tudja, hogy hétvége van, és ilyenkor a legtöbben még alszanak. Csak nem érdekli.

A golfklubban megadott címen, a fallal övezett nyugdíjasparkban láthatóan még senki sem hallott arról, ami a Bald Cypress nevű negyedik lyuknál történt. Mintegy negyven elegáns ház állt itt a fákkal beültetett és gondosan rendben tartott pázsiton, a központi mesterséges tó és gondnok háza körül.

A gondnok épp végzett késői reggelijével és készült füvet nyírni. Fehér lett, mint a meszelt fal, lerogyott egy kerti székbe, s csak annyit motyogott maga elé, hogy „Ó, istenem”, de azt tucatszor egymás után. Végül leakasztott egy kulcsot a falról, hogy elvezesse Hall nyomozót a tábornok házához.

A takaros kis házat gondosan ápolt pázsit vette körül, néhány agyagedényben virágzó díszbokrokkal, ami ízléses, de nem túl munkaigényes összeállítás. A ház belső tere ugyanilyen rendezettnek tűnt; lakója szemlátomást rendhez és fegyelemhez szokott. Hall nekilátott

viszolyogtató feladatának, hogy beleássa magát egy ember magánéletébe. A gondnok tőle telhetőén segített.

A tengerészgyalogság tábornoka öt évvel korábban költözött a lakóparkba, nem sokkal azután, hogy a felesége rákban elhunyt.

– Család? – tette fel a kérdést Hall, miközben átkutatta az íróasztalt, hogy leveleket és életbiztosításokat keressen – bármit, ami a legközelebbi hozzátartozóra utalhatott. A tábornok azonban olyan embernek tűnt, aki ügyvédnél vagy széfben tartja legbizalmasabb iratait. A gondnok felhívta a sebesült tábornok legközelebbi ismert barátját, a szomszédban lakó nyugdíjas építészt, akinek a felesége gyakran meghívta őt családias hangulatú vacsoráira.

Az építész felvette a telefont, és teljes döbbenettel értesült a történtekről. Azonnal be akart autózni a kórházba, de Hall nyomozó átvette a kagylót, és lebeszélte erről, mondván, hogy úgysem engednék barátja közelébe.

– Viszont mit tud a legközelebbi hozzátartozójáról? ragadta meg az alkalmat. Van két lánya, valahol nyugaton, felelte az építész, meg egy fia, aki alezredesként szolgál a tengerészgyalogságnál, de ennél többet nem tud róla.

Miután a központba ért, Hall visszakapta Lindy Mills és saját jelöletlen autóját. És megtudta a hírt. Lenyomozták a robogót. Egy huszonkét éves diákhoz tartozott, aki arab, de legalábbis arabosan hangzó nevet viselt. Amerikai állampolgárként a michigani Dearbomból származott, jelenleg pedig egy Norfolktól huszonnégy kilométerre délre eső egyetem mérnöki szakán tanult. A járműnyilvántartó fényképet is küldött róla.

Bozontos szakáll nélkül és sértetlen arccal nemigen emlékeztetett arra, amit Ray Hall a fűben látott. Annak az arcnak hiányzott a hátsó fele, vonásait eltorzították a kirobbanó lőszer által keltett lökéshullámok, de az egyezőség így sem lehetett kérdéses.

Felhívta telefonon az Amerikai Tengerészgyalogság központját, amely az Arlington temető közelében, a Potomac túlsó partján, Washington DC-vel szemközt állt, és nem hagyta lerázni magát, amíg nem beszélhetett a PR-kapcsolatokért felelős egyik őrnaggyal. Elmagyarázta a férfinak, hogy kicsoda, honnét beszél, és mi történt úgy öt órával korábban a Princess Anne golfpályán.

– Nem – rázta a fejét –, nem várok hétfőig. Az sem érdekel, kicsoda. Most kell beszélnem vele, őrnagy, haladéktalanul.

Már az is kész csoda lesz, ha az apja megéri a holnap reggelt.
Hosszú csend állt be. Végül a hang egyszerűen közölte:
– Maradjon telefonközeiben, nyomozó. Nemsokára értesítjük.
Öt percbe sem telt. Ezúttal egy másik hang jelentkezett, egy másik őrnagy, egy másik osztályról. A kérdéses személy nem elérhető, árulta el.
Hall kezdett dühbe gurulni.
– Hacsak nincs az űrben vagy a Mariana-árok fenekén, akkor elérhető, ezt mindketten tudjuk. Megadtam a mobilszámomat. Kérem, továbbítsák felé, és mondják meg neki, hogy hívjon fel, de mielőbb. – Azzal lecsapta a telefont.
Most már a seregen múlt minden.
Lindy társaságában elhagyta a központot, hogy bemenjen a kórházba, csak egy energiaszeletet és egy üdítőt vett magának az automatából. Ennyit az egészséges étkezésről. A First Colonialről lefordult egy mellékútra, a fura nevű Will o’the Wisp Drive-ra, hogy hátulról kerüljön a sürgősségi bejáratához. Elsőként a patológiára látogatott el, ahol a halottkém épp végzett.
A két holttest acéltálcákon feküdt, lepedővel letakarva. A beteghordó épp készült betolni őket a hűtőbe, de a halottkém megállította, és hátrahajtotta az egyik lepedőt. Hall nyomozó megnézte. Ha eltorzultan is, de ugyanaz az arc nézett vissza rá, amelyik a járműnyilvántartó fényképéről.
Felfelé meredező bozontos szakállal, lezárt szemekkel.
– Tudják már, kicsoda? – érdeklődött a halottkém.
– Igen.
– Hát, akkor többet tudnak nálam, de talán én is okozhatok némi meglepetést. – Lehúzta a lepedőt a férfi bokájáig. – Lát valamit?
Ray Hall hosszan, és alaposan megvizsgálta.
– Nincs rajta testszőr. Leszámítva a szakállát.
A halottkém visszahúzta a lepedőt, majd biccentett segítőjének, hogy betolhatja az acéltálcákat a hűtőbe.
– Személyesen még nem láttam, de egy felvételen igen.
Két éve, a muszlim fundamentalistákról szóló egyik továbbképzésen. A rituális megtisztulás jele, felkészülés Allah paradicsomára.
– Öngyilkos merénylő?
– Magányos merénylő – igazította ki a halottkém. – Aki elpusztítja a Nagy Sátán egyik fontos szolgáját, hogy megnyíljon előtte a mennyek

kapuja, és sadídként, vértanúként bevonulhasson. Az Államokban nem sok ilyet látni, de a Közel-Keleten, Pakisztánban és Afganisztánban annál gyakoribb. Volt erről egy egész előadás.

– De ő itt született és nőtt fel – szállt vitába Hall nyomozó.

– Hát, akkor valaki bizony megtérítette. Amúgy a labor levette az ujjlenyomatait. Ezt leszámítva nincs másunk, csak a fegyver, az meg már a ballisztikusnál van.

Hall nyomozó legközelebb az emeleten állt meg. Az irodájában találta dr. Alex McCraét, aki kései ebédjét, a büféből felhozott tonhalas szendvicset fogyasztotta.

– Mire kíváncsi, nyomozó?

– Mindenre – felelte Hall.

A sebész elmondta.

Amint a súlyosan megsebesült tábornok bekerült a sürgősségire, dr. McCrae azonnal intravénás infúzióra köttette, azután ellenőrizte csak az életjeleket: oxigéntelítettséget, pulzust, vérnyomást.

Az aneszteziológus keresett és talált egy jó vénát, amelyen át behelyezték a nagy keresztmetszetű kanült, és a szervezetbe juttatták a sóoldatot, amit kétegységnyi RH-negatív vér követett. Végezetül a páciens vérmintáját elküldték összevetésre a laborba.

Miután a páciens állapotát időlegesen stabilizálták, dr. McCrea leginkább azt akarta tudni, mi zajlik a mellkasában. A lövedék nyilván itt rekedt meg, miután tisztán lehetett látni a bemeneti nyílást, kimeneti sebet azonban nem találtak.

Vívódott a röntgen és a CT használata között, míg végül úgy döntött, nem kockáztatja meg a páciens mozgatását, és beérte azzal, hogy becsúsztatta a lemezt az öntudatlan test alá, és felülről készített egy röntgenképet.

Ebből az derült ki, hogy a tábornok tüdőlövést kapott, és a lövedék mélyen belefúródott a tüdő gyökerébe, a hílusba. Ez három kockázatos lehetőséget hagyott nyitva. A kardiopulmonáris bypass kivitelezhető volt, de vélhetően további károsodást okozott a tüdőben.

Második lehetőségként azonnal feltárhatnák az érintett területet, ami megnyitja az utat a lövedék kiemelése előtt, de ez is túlzottan kockázatos megoldásnak tűnt, miután a károsodás teljes mértékét nem sikerült megállapítani, így a beavatkozás akár végzetes is lehetett.

Az érsebész így a harmadik megoldás mellett döntött: minden beavatkozás nélkül további huszonnégy órát pihentette a pácienst abban a reményben, hogy – bár az eddig elszenvedett traumák vészesen legyengítették az idős férfi szervezetét – a részleges felépülés tovább stabilizálhatja az állapotát. Ily módon jobb eséllyel lehetett végrehajtani rajta a műtéti beavatkozást.

Ezt követően a tábornokot az intenzív osztályra szállították, ahol jelenleg is feküdt, míg a nyomozó a sebészt faggatta állapotáról.

A nyaka egyik oldalára kapcsolták az elsődleges vénás tápcsatornát, az intravénás kanül maradt a másik oldalon. A folyamatos oxigénellátásról az orrlyukakba vezetett csövek gondoskodtak. A vérnyomást és a pulzust az ágy mellé állított monitor jelenítette meg, amely kijelezte a szívverés ütemét is.

Végezetül csövet vezettek a mellkasba, a bal hónalj alatt, az ötödik és hatodik borda között. Ez fogta fel az átlőtt tüdőből szivárgó levegőt, majd vezette a padlóra állított, vízzel egyharmadáig feltöltött nagy üvegedénybe. A kiszivattyúzott levegő így elhagyhatta a mellüreget, hogy a víz alól a felszínre bugyogjon, és nem térhetett vissza a mellhártyához, hogy beomlassza a tüdőt és megölje a pácienst, aki mindeközben az orrán át jutott az éltető oxigénhez.

Miután megtudta, hogy az elkövetkező napokban semmi szín alatt nem tud beszélni a tábornokkal, Hall nyomozó távozott. A kórház hátsó bejáratánál fekvő parkolóban arra kérte Lindyt, hogy vezessen helyette, amíg ő elintéz néhány hívást.

Először a Willoughby Főiskolát hívta fel, ahol a gyilkos, Mohammed Barre tanult. Kapcsolták a felvételi irodára.

Amikor megerősítést kért, hogy Mr. Barre csakugyan a Willoughbyn tanult, készséggel megadták, de miután elárulta, mi történt a Princess Anne golfklubban, csak döbbent hallgatás volt a válasz.

A gyilkos személyazonosságát még nem hozták nyilvánosságra. Húsz perc múlva ott lesz a főiskolán, tudatta. Szüksége lesz az összes nyilvántartásra, valamint belépőre a diákszálláshoz. Az iskola addig nem adhat tájékoztatást senkinek, még a diák Michiganben élő szüleinek sem.

Másodjára a technikusokat hívta. Igen, tökéletes tízujjas mintát kaptak a halottkémtől, már le is futtatták a rendszeren.

Nincs egyezés; a halott diák nem szerepel az adatbázisban.

Harmadikként jött a ballisztikus. A fegyver egy Glock 17-es automata, svájci gyártmány, a teli tárból öt lőszer hiányzik.

Még próbálják lenyomozni a bejegyzett tulajdonost, akit nem Barrénak hívnak, viszont a marylandi Baltimore közelében él. Ellopták? Eladták? Közben megérkeztek a főiskolára.

A halott diák családja Szomáliából származott. Akik ismerték Barrét, úgy emlékeztek, hogy fél évvel korábban teljesen megváltozott a személyisége, és szokványos, bulizós diákból hallgatag, visszahúzódó különccé vált. Ügy tűnt, a fordulatnak vallási oka volt. Két másik muszlim diák is tanult a főiskolán, de ők nem mentek keresztül ilyen átalakuláson.

A halott diák kezdte elhagyni a farmert és széldzsekit a hosszú köntös kedvéért. Követelte, hogy az imádságok idejére elhagyhassa az órákat, amit azonnal engedélyeztek neki. A főiskola példát mutatott vallási toleranciából, még bozontos fekete szakállát is elnézte.

A nap folyamán Ray Hall másodszor kapta magát azon, hogy egy idegen személyes holmija között kutat, ám ezúttal akadt egy nem elhanyagolható különbség – a tankönyveket leszámítva minden arab nyelvű vallási értekezésnek bizonyult, amiből Hall nyomozó egy szót sem értett. Bár híven begyűjtött minden anyagot, a kulcs mégis inkább a számítógép lett. Ray Hall itt legalább részben ismerős terepen mozgott.

Egyik tanítást a másik után nyitotta meg, amelyek nem arabul hangzottak el, hanem folyékony és igencsak meggyőző angolsággal. A hanghoz egy álarcos férfi tartozott, lángoló szemmel és az üzenettel, amely az Allah iránti teljes engedelmességre, az érte való harcra és érte elszenvedett vértanúhalálra buzdított. S mindenekelőtt: a nevében elkövetett gyilkosságokra.

Hall nyomozó még sosem hallott a Prédikátorról, de azért összecsukta és lefoglalta a számítógépet is. Miután mindent hivatalos jegyzékbe vett, azzal távozott a főiskoláról, hogy engedélyezte a szülők értesítését, de kérte, hogy tájékoztassák, amint a szülők délre kívánnak utazni, hogy elvigyék fiuk ingóságait. A dearborni rendőrség tájékoztatását magára vállalta. Két zsákra való könyvvel, papírral és a laptoppal tért vissza a központba.

A számítógépen más érdekesség is akadt, például egy keresés a Craig’s listen olyan személy után, aki pisztolyt kíván eladni. Miután a hivatalos papírokat nem töltötték ki, ez felvetette az eladó bűnrészességét, de ezzel később is ráérnek foglalkozni.

Azután este nyolckor megcsörrent Hall telefonja, és egy hang a meglőtt tábornok fiaként mutatkozott be. Nem árulta el, kicsoda, csak annyit mondott, hogy hallotta a hírt, és egy helikopteren már úton van.

Mostanra besötétedett. A rendőrségi központ mögött ugyan akadt elég hely a leszálláshoz, de megfelelő világítás aligha.

– Hol van a flotta legközelebbi bázisa? – kérdezte a hang.

– Óceániában – felelte Hall. – El tudja intézni, hogy engedjék leszállni?

– Igen, el tudom intézni. Egy óra múlva ott vagyok.

– Elmegyek magáért. – Az első fél órában, amíg várakozott, rákeresett a rendőrségi jelentésekben, másfelé történt-e hasonló eset. Legnagyobb meglepetésére négyet is talált, a golfpályás vérengzés már az ötödik volt. A korábbi négy esetből kettőben a gyilkosok azonnal végeztek önmagukkal is; a másik kettőben élve elfogták őket, jelenleg a tárgyalásukra várnak. Mindnyájan egyedül követték el tettüket. S mindannyian az internetes prédikációk hatására váltak gyilkossá.

Miután kilenckor Óceániában felvette a tábornok fiát, egyenesen a Virginia Beach-i kórházhoz hajtott vele. Útközben elmondta neki, ami reggel fél nyolc óta történt.

Vendége alapos tájékoztatást kért arról, mit talált Mohammed Barre kollégiumi szobájában, majd annyit suttogott maga elé: „a Prédikátor”. Hall nyomozó azt hitte, a foglalkozására utal, nem egy fedőnévre.

– Feltehetően. – Néma csendben hajtottak a kórház főbejáratához.

Az ügyeletes felszólt telefonon, hogy megérkezett az intenzíven ápolt férfi fia, így nem sokkal később Alex McCrae is megjelent. Amíg lementek az intenzív osztályra, újra elmagyarázta, miért zárta ki a sérülés súlyossága az azonnali műtéti beavatkozást.

– Így is csak halvány esély van a felépülésére – tette hozzá. – Nem tudjuk, mi lesz.

A fiú bement a kórterembe, közelebb húzott egy széket, és a borongós fényben sokáig meredt az öreg viharvert arcra, messze-messze járó apjára, akit csak a gépek tartottak életben.

Egész éjjel nem moccant, csak az idős férfi kezét fogta.

Valamivel hajnali négy előtt a nyugalmazott tábornok szeme kinyílt. Gyorsulni kezdett a szívverése. A fiú épp csak a padlóra állított nagy üvegedényt nem látta, amely gyorsan kezdett feltelni az élénkvörös artériás

vérrel. Valahol a mellkas mélyén felrepedt egy nagy véredény. A tábornok túl gyorsan vérzett el ahhoz, hogy megmenthessék.

Fia erőtlen nyomást érzett a saját kezén, amellyel apjáét szorongatta. Miközben a szeme a mennyezetre tapadt, az ajka lassan megmozdult.

– Semper Fi, kölyök – mormolta.

– Semper Fi, apa.

A monitoron a kiugrások lassan egyenes vonallá lapultak; a szaggatott hang átadta helyét a folyamatos sípolásnak. Az ajtóban megjelent az újjáélesztő csapat, az élén Alex McCraeval, aki elsietett a tábornok fia mellett, és vetett egy pillantást az ágy mögött álló üvegre. Azután felemelt kézzel megállította a többieket, és lassan megrázta a fejét. A mentőcsapat visszavonult.

Néhány perc múlva a fiú felállt, és elhagyta a szobát. Nem szólt semmit, csak biccentett a sebész felé. Az intenzív osztály egyik nővére lepedővel letakarta az arcot. A fiú leereszkedett a parkolóba vezető négyemeletnyi lépcsőn.

Hall nyomozó, aki húszméternyire ült a kocsijában, megérzett valamit, és felriadt felszínes álmából. A tábornok fia ekkor vágott át a parkolón, majd megtorpant, és felnézett.

Még két óra maradt virradatig, és az ég sötéten borult föléjük, mióta a hold lenyugodott. A távolban tűhegynyi csillagok szikráztak, fényesen, ridegen és örökkévalóan.

Ahogy a parkolóban álló férfi felnézett, ajka lassan megmozdult. A virginiai nyomozó nem hallhatta, de a Nyomkövető ezt suttogta maga elé:

– Ez mostantól személyes ügy, Prédikátor.

Második rész

A bosszú

4. FEJEZET

ABBAN A VILÁGBAN, AHOL FEDŐNEVEK LEPLEZIK A VALÓDI személyazonosságot, a Nyomkövető az Ariel nevet adta új segítőjének. Tudatosan választotta Shakespeare A viharjának légi szellemét, aki képes láthatatlanul átröppenni a levegőégen, és megtehet bármilyen huncutságot.

Ha Roger Kendrick küszködött is a földhözragadt valóságban, minden kötöttséget levetkőzött a kincset érő berendezések előtt, amelyekkel az amerikai adófizetők lepték meg. Ahogyan a Fort Meade-i fickó előre megmondta: igazi ász volt, akit odaültettek a létező legjobb elfogó vadászgép kormányához.

Két napon át tanulmányozta a módszert, amellyel a Prédikátor leplezte az IP-címét és ily módon a tartózkodási helyét. A tanításokat is megnézte, s egy dologban kezdettől nem kételkedett. A számítógépes guru nem lehetett ugyanaz, mint az álarcos férfi, aki a gyűlölet vallását hirdette. Kellett lennie még valakinek, az igazi ellenségének, a másik ásznak, aki kiszúrta az általa elkövetett legkisebb hibát is, hogy utána kizárja őt a rendszerből.

Anélkül, hogy ezt bárki tudta volna, Ariel ellenségét Ibrahim Szamímak hívták. Iraki szülők gyermekeként Nagy-Britanniában született, és a UMIST-en, a Manchesteri Tudományos és Műszaki Intézet Egyetemén tanult. Kendrick kezdettől úgy gondolt rá, mint a Trolira.

Troli találta ki a proxy szervert, hogy létrehozza a hamis IP-címeket, amelyek mögé gazdája valódi tartózkodási helyét rejtette, ám egyszer, az egész prédikációs hadjárat kezdetén, lennie kellett egy valóságos IP-nek. Ha ezt megszerzi, Ariel pontosan be tudja határolni a forrást, bárhol is legyen a Földön.

Gyorsan felismerte azt is, hogy odakint van egy komoly rajongói tábor – lelkes tanítványok, akik képesek üzeneteket továbbítani a Prédikátornak. Elhatározta, hogy csatlakozik hozzájuk.

Tudta, sosem lesz képes átverni a Trolit, ha alteregója nem tökéletes minden apró részletében, ezért létrehozott egy Fahad nevű fiatal amerikait, két jordániai bevándorló fiát, aki Washington körzetében született és nőtt fel. Előtte azonban alaposan felkészült.

A rég halott terrorista, al-Zarkavi hátterét használta fel, aki jordániaiként az al-Kaida iraki szárnyát vezette, amíg a különleges erők egyik légicsapása

véget nem vetett pályafutásának. A neten mindent megtalálhatott róla. Zarka jordániai falujából származott, Ariel pedig kreált két szülőt, akik ugyanebben a faluban és ugyanebben az utcában éltek.

Ha kérdőre vonták, az internetes információk segítségével válaszolhatott.

Önmagát is újjáalkotta. Két évvel azután született, hogy a szülei megérkeztek az Egyesült Államokba, és gond nélkül felhasználhatta az általa kijárt valóságos iskolákat, miután valóban sok muszlim fiú járt oda.

Online nemzetközi kurzusokon tanulmányozta az iszlámot, azt a mecsetet, ahová állítása szerint a szüleivel járt, még az ottani imám nevét is tudta. Ezután kérte csak felvételét a Prédikátor rajongói klubjába. Kérdéseket kapott; nem magától a Trolitól, hanem egy másik, Kaliforniában élő tanítványtól. Megfelelt rájuk. Ezután napokig nem történt semmi. Míg végül felvették. S mindeközben végig bevetésre készen rejtegette a saját vírusát, a maga rosszindulatú robotját.

* * *

Négy tálib harcos gyűlt a téglaépületbe, közel Ghaznihoz, az azonos nevű afgán tartomány fővárosához. Székek helyett a földön foglaltak helyet, ahogyan hagyományosan tették.

Szorosan összevonták magukon köntösüket és köpenyüket bár már benne jártak a májusban, a hegyek közt dermesztő maradt a szél, és a téglából épült kormányzati épületben nem fűtöttek be.

Ugyanitt ült három kabuli kormánytisztviselő és két ferindzsi tiszt a NATO-tól. A hegyi emberek nem mosolyogtak. Sosem mosolyognak. Eddig csak a Kalasnyikov irányzékában láttak ferindzsi (külföldi, fehér) katonákat, mindez azonban megváltozott, amikor a faluba jöttek.

Afganisztánban fut egy kevesek által ismert program, amit egyszerűen Reintegrációnak neveznek. A kabuli kormány és a NATO közös vállalkozása ez, amit egy David Hook nevű brit vezérőrnagy irányít.

A nagy koponyák már rég eljutottak arra a következtetésre, hogy a tálibok irtása nem egyenlő a győzelemmel. Az angol-amerikai parancsnokoknak arra sem marad idejük, hogy gratuláljanak egymásnak az újabb egy-két-háromszáz tálib megöléséhez, máris újak állnak a helyükre.

Sokan az afgán parasztok közül kerülnek ki, ahogy mindig. Mások önként jelentkeznek, miután egy félretévedt rakéta, egy elhibázott

légicsapás vagy egy gondatlanul kivitelezett tüzérségi támadás végez valamelyik rokonukkal (márpedig ebben a társadalomban a kiterjedt család tagjainak száma a háromszázat is elérheti). Megint másokat a törzs vénjei küldenek a harcba. A többségük fiatal férfi, alig több éretlen fiúnál.

Azután ott vannak még a pakisztáni diákok, akik tömegével érkeznek a vallási iskolákból, ahol éveken át mást se tanulnak, csak a Koránt, és másra se figyelnek, csak a szélsőséges imámokra, míg csak meg nem érnek a harcra és a halálra.

A tálib hadsereg nem is hasonlítható semmi máshoz.

Egységei a végletekig kötődnek a régióhoz, ahonnét érkeznek, a veterán parancsnokok tekintélye pedig megkérdőjelezhetetlen. Vonjuk ki a képletből a veteránokat, térítsük meg a klánok vezetőit, és állítsuk át a törzsfőket egész ország méretű térségek hagynak fel a harccal.

A brit és amerikai különleges egységek afgánnak beöltözött tagjai – abból kiindulva, hogy nem az egyszerű átlagemberek jelentik a problémát – évek óta járják a hegyeket, hogy egyenként kiiktassák a közép- és felsőszintű tálib vezetőket, a fejvadászattal párhuzamosan azonban a Reintegrációs Program is megpróbálja rávenni a veteránokat arra, hogy fogadják el a kabuli kormány által feléjük nyújtott olajágat.

Azon a napon, Quala-e-Zai falujában, Hook vezérőrnagy és ausztrál segítője, Chris Hawkins százados ez utóbbi erőfeszítést támogatta. A velük szemben a falnál kuporgó négy összeaszott tálib vezért is azért csalogatták elő a hegyek közül, hogy visszaillesszék a békés vidéki életbe.

Ahogy a horgászatnál általában, itt is elkel a csali. A „reintegráltnak” részt kell vennie egy ideológiai kurzuson, cserébe ingyen kap egy házat és egy gazdálkodáshoz elegendő birkacsordát, amnesztiát és heti száz dollár afgán megfelelőjét.

Ezen a fagyosan hideg májusi napon meghívóik arról próbálták győzködni a veteránokat, hogy a vallási propaganda, amit oly sok éven át hallgattak, alapvetően hamis.

Pastuként nem olvashatták a Koránt, így mint a legtöbb nem arab terrorista, ők is olyan dzsihádista vezetők szavára tértek át, akik sokszor imámnak vagy mohának adták ki magukat, pedig közük sem volt ezekhez. Éppen emiatt egy pastu mollá vagy maulvi is eljött, hogy elmagyarázza a veteránoknak, milyen rútul átverték őket: a Korán valójában a béke könyve,

amelyben csak néhány bekezdés foglalkozik az „öléssel”, a terroristák ezeket ragadják ki szövegkörnyezetükből.

A sarokban egy tévékészülék állt, a hegyi emberek ámulatának tárgya, hogy megjelenítse a hozzákapcsolt DVD-lejátszó képét. A tévében látható szónok angolul beszélt, a mollá pedig megnyomta a pillanat állj gombot, hogy megállítsa a szóáradatot, és elmagyarázza, mit mondott a prédikátor, s hogy ez mennyire nem egyezik a Szent Koránnal.

A négy afgán között ott kuporgott Mahmud Gul, aki már a 9/11 idején is rangidős parancsnoknak számított. Még nem töltötte be az ötvenet, de a hegyek közt leélt tizenhárom év megöregítette: fekete turbánja alatt megbúvó arca olyan ráncos lett, akár a mazsola, ujjai begörbültek, és sajogtak a kezdődő ízületi gyulladástól.

Már fiatal emberként átnevelték, de nem a britek és amerikaiak ellen, akikről tudta, hogy segítettek népének megszabadulni az oroszoktól. Bin Ladenről és az arabokról annál kevesebbet tudott, s az sem tetszett neki; amikor hírét vette annak, ami sok évvel korábban Manhattanben történt, mélyen helytelenítette a dolgot. Csak azért lett tálib, hogy az Északi Szövetséghez tartozó üzbégek és tádzsikok ellen harcoljon.

Az amerikaiak azonban nem értették a pastunváli törvényét, a házigazda és a vendég viszonyának kőbe vésett szabályait, amelyek lehetetlenné tették Omár mollá számára, hogy mások könyörületére bízza al-Kaidás vendégeit. Ezért szállták meg a hazáját, ő pedig ezért harcolt ellenük – egészen mostanáig.

Mahmud Gul öregnek és fáradtnak érezte magát. Oly sok férfit látott meghalni; némelyeket ő maga váltott meg nyomorúságuktól, miután olyan szörnyű sebet kaptak, amivel legfeljebb még néhány gyötrelmes óráig vagy napig maradhattak életben.

Gyilkolta a briteket és amerikaiakat, már a számukat sem tudta, mígnem öreg csontjai sajogni kezdtek, és ujjai karmokká görbültek. Néhány éve eltört csípőcsontja egy perc békességet sem hagyott neki a hosszú hegyi teleken. A fél családja elpusztult, és csak úgy láthatta unokáit, ha éjjelente kiszökött barlangjából, hogy lopott pillantásokat vessen rájuk.

Ki akart szállni. Elég volt ez a tizenhárom év. Közelgett a nyár, ő pedig melegségre vágyott, és hogy játszhasson a gyerekekkel. Azt akarta, hogy a lányai ételt hozzanak neki, ahogyan az öregeknek szokás, úgy döntött hát, hogy elfogadja a kormány ajánlatát, az amnesztiát, a házat, a jószágot és a

nyugdíjat – még ha ehhez végig is kell hallgatnia egy újabb ostoba mollát vagy egy tévében száj aló álarcos prédikátort.

Amíg a tévé elhallgatott, hogy helyét a mollá vegye át, Mahmud Gul a bajsza alatt suttogott valamit pastuul. Chris Hawkins mellette ült, és szintén beszélte a nyelvet, ha a ghazi hegyi dialektust nem is. Alighanem jól hallotta a dolgot, de nem volt benne biztos. Miután a találkozó véget ért, és a mollá testőreivel elhajtott az autóján, felszolgálták a teát.

Feketén és erősen. A ferindzsi tisztek cukrot is hoztak, ami külön öröm.

Hawkins százados odacsusszant Mahmud Gul mellé, akivel kedélyes csendben teázgattak, míg végül az ausztrál megszólalt:

– Mit is mondott, amikor a tanítás véget ért?

Mahmud Gul megismételte. Lassan beszélt és nem a bajsza alatt, így a szavai csak egy valamit jelenthettek.

– Ismerem ezt a hangot.

Chris Hawkins két napot töltött Ghazniban, és még egy reintegrációs tárgyaláson részt kellett vennie valahol máshol.

Azután irány Kabul. Volt egy barátja a brit követségen, akiről szinte biztosan tudta, hogy a titkosszolgálat, az MI6 tagja. Úgy gondolta, megemlíti neki a dolgot.

* * *

Ariel helyesen mérte fel Trolit. A Manchesterből származó iraki végtelen arroganciával tette a dolgát. A kibertérben nem akadt ellenfele, s ezt tudta is. Minden, amihez csak nyúlt ebben a világban, magán viselte a tökéletességre való törekvés nyomát. Ragaszkodott ehhez; ez lett az ő védjegye.

Nem csupán rögzítette a Prédikátor tanításait, de ő egyedül sugározta szét a világban, ki tudja, hány néző monitorjára.

Emellett kezelte az egyre gyarapodó rajongótábort. A feltörekvő tagokat alapos ellenőrzésnek vetette alá, mielőtt elfogadott egy kommentet vagy méltóztatott válaszolni ugyanakkor még most sem figyelt fel a vírusra, ami a virginiai Centreville egy kis padlásszobájából fertőzte meg a rendszerét. Ahogyan programozója eltervezte, ez csak egy héttel később aktiválódott.

Ariel malware-e csupán annyit tett, hogy lelassította a Troli weboldalát, azt is csak időszakosan és alig észrevehetően. Ennek eredményeként néha

akadozott a kép, miközben a Prédikátor beszélt. A Troli azonnal kiszúrta a rendellenességet, ami meg-megakasztotta a munkáját.

Elfogadhatatlannak találta; bosszantó jelenségnek, ami idővel alaposan felhúzta.

Próbálta kijavítani a hibát, de az újra jelentkezett. Végül úgy döntött, hogy ha az egyik webhely javíthatatlanul hibás, létre kell hoznia egy másikat. Ezt is tette. Azután pedig átköltöztette a rajongói oldalt erre a címre.

Mielőtt kitalálta a proxy szervert, hogy hamis IP-címet hozzon létre, rendelkezett egy valós internetes protokollal, ami felért egy teljes postacímmel. Amikor átköltöztette a teljes weboldalt az új helyre, érintenie kellett ezt a valós IP-t, ha csak a másodperc századrészére is.

Igen, költözés közben az eredeti IP egy elképzelhetetlenül rövid időre védtelenné vált, mielőtt újra ködbe veszett. Ariel csak arra várt, hogy ez a rés megnyíljon. Az IP-cím azonosította az országot és kiosztóját, a Francé Telecomot.

Ahogy a NASA szuperszámítógépei sem jelentettek akadályt Gary McKinnonnek, úgy a France Telecom sem tarthatta fent sokáig Arielt. Egy napon belül feltörte az adatbázist anélkül, hogy erről bárki tudomást szerzett volna, s mint minden okos betörő, semmilyen nyomot nem hagyott maga után. Megtudta a hosszúsági és szélességi fokot, ami egy város kooordinátái voltak.

Üzenetet kellett küldenie Jackson ezredesnek, de jobban értette a dolgát annál, hogy e-mailen keresztül tegye. Az emberek figyelik az ilyesmit.

Az ausztrál századosnak két szempontból is igaza lett: a tálib veterán megjegyzését valóban érdemes volt megemlíteni, és a barátja valóban az egész brit nagykövetséget behálózó titkosszolgálatnak dolgozott. Haladéktalanul továbbította is a tippjét, ami így titkosított vonalon jutott el Londonba, majd onnét a TOSA-hoz.

Nagy-Britanniában ekkorra már három gyilkosságot is elkövettek olyanok, akiket a névtelen és arctalan Prédikátor tüzelt fel, ráadásul a baráti ügynökségek felhívása széles körben ismertté vált. S tekintetbe véve, hogy a Prédikátor feltehetően Pakisztánból származott, az iszlámábádi és szomszédos kabuli brit SIS-állomások régóta hegyezték a fülüket egy ilyen hírre.

* * *

Huszonnégy óra sem telt el, a J-SOC egyik Grumman Golfstream 500-asa a fedélzetén egyetlen utassal felszállt a Washingtonhoz közeli Andrews támaszpontról. A gép a nagybritanniai Gloucestershire-ben, a Fairford bázison, majd a katari Dohában tankolt meg. Harmadik megállója is egy amerikai bázis lett Bagramban, Kabultól északra.

A Nyomkövető úgy döntött, nem megy be Kabulba – nem volt rá szüksége, és Bagramban nagyobb biztonságban is érezte magát, mint a kabuli nemzetközi repülőtéren –, az elvárásait azonban előre közölte. Ha a reintegrációs programot érték is pénzügyi megszorítások, ez a J-SOC-ra nem vonatkozott, a dollár pedig megtette a magáét. Hawkins századost helikopterrel szállították Bagramba, majd ugyanez a gép tankolás után továbbvitte őket, és a biztonságukról gondoskodó rangercsapatot Qala-e-Zaiba.

Dél körül szálltak le az elszegényedett faluban, amikor a tavaszi nap már melegen sütött. Mahmud Gul végre azzal foglalkozhatott, amivel oly rég szeretett volna: ücsörgött a napon, és az unokáival játszott.

Amikor meglátták a dübörgő Blackhawkot, majd az abból kiözönlő fegyvereseket, miután a gép leszállt a szérűn, az asszonyok bemenekültek a házakba. Ajtók és ablakok csapódtak be. Néma, rezzenéstelen arcú férfiak álltak a falucska egyetlen utcáján, és nézték, ahogy a ferindzsik megszállják az otthonukat.

A Nyomkövető azt az utasítást adta a kommandósoknak, hogy maradjanak a gépnél. Csak Hawkins századost vette maga mellé mint tolmácsot és a hely ismerőjét, amikor nekiindult az utcának, biccentett a helybeliek felé, és a hagyományos szalemmel köszöntötte őket. Néhányan vonakodva viszonozták a figyelmességet. Az ausztrál tudta, hol él Mahmud Gul. A veterán odakint üldögélt. A gyerekek ijedten szétrebbentek, csak egy hároméves kislányban kerekedett felül a kíváncsiság, és a nagyapja ruhájába kapaszkodva, csodálkozó szemmel nézett fel rájuk. A két férfi keresztbe tett lábbal leült a veterán harcos elé, és szívélyes hangon köszöntötte. A férfi viszonozta az üdvözlést.

Azután mindkét irányban végigmérte az utcát. Katonákat sehol sem lehetett látni.

– Nem félnek? – kérdezte.

– Tudjuk, hogy egy békeszerető ember otthonában vagyunk – felelte a Nyomkövető.

Hawkins lefordította a szavait pastura. Az idős férfi bólintott, majd odakiáltott valamit a szomszédjainak.

– Azt mondja a falusiaknak, hogy nincsenek veszélyben suttogta Hawkins.

A százados tolmácsolásával a Nyomkövető emlékeztette Mahmud Gult az előző heti reintegrációs találkozóra, amire a pénteki imádság után került sor. Az afgán sötét szeme meg sem rebbent. Végül lassan bólintott.

– Sok év telt el, de az a hang nem változott.

– Csakhogy a tévében angolul beszélt. Ön nem beszél angolul. Hogyan ismerheti mégis?

Mahmud Gul megvonta a vállát.

– Azt ismerem, ahogyan beszél – felelt, mintha egyedül csak ez számítana. Ezt nevezik abszolút hallásnak, amikor valaki képes tökéletesen felidézni az általa hallott hangokat.

Mahmud Gul talán egész életében megmaradt tudatlan afgán parasztnak, de ha jól sejtették, rendelkezett ezzel a különleges képességgel.

– Kérem, mondja el, amit tud.

Az öreg férfi sokáig nem válaszolt. Tekintete a csomagra tévedt, amit az amerikai magával hozott.

– Ideje ajándékozni – suttogta az ausztrál.

– Bocsásson meg. – A Nyomkövető kibontotta a csomagot, és szétterítette tartalmát, a két, gyapjúval bélelt meleg bőrkabátot, amit egy helyi indián ajándékboltból szerzett be.

– A hazám népe régen a húsáért és a prémjéért vadászott a bölényre. Ez a legmelegebb irha, ami létezik. Télen mindig viseljen ilyet. Amikor alszik, az egyikre feküdjön, a másikkal takarózzon be, és soha többé nem fázik fel.

Mahmud Gul ráncos arca lassan mosolyra húzódott; amióta Hawkins százados ismerte, most először. Csak négy foga maradt, de ezekkel is szélesen vigyorgott, ahogy beletúrt a vastag prémbe. Sába királynőjének kincsesládája sem okozhatott volna neki nagyobb örömet. így már készséggel elmondta a történetét.

– Az amerikaiak ellen vívott háborúban történt, miután megszálltak minket, hogy megdöntsék Omár mollá hatalmát.

Északkeleten özönlöttek a tádzsikok és üzbégek. Velük még elbírtunk volna, de jöttek velük az amerikaiak meg a repülőgépeik, hogy bombákkal és rakétákkal támadjanak minket az égből. Az amerikai katonák tudtak beszélni a repülőikkel, megmondták nekik, hol vagyunk, így ritkán tévesztettek célt. Rossz idők jártak. Bagramtól északra, ahogy a Szalang-völgyben vonultam vissza, nyílt terepen értek. Egy amerikai vadászgép többször is tüzet nyitott rám. A sziklák mögé rejtőztem, de amikor elment, láttam, hogy golyót kaptam a csípőmbe. Az embereim Kabulba vittek. Ott egy teherautóra tettek és még délebbre szállítottak. Áthaladtunk Kandaháron, és Szpín Boldaknál átkeltünk a határon Pakisztánba. Ott barátok fogadtak, akik menedéket adtak.

Quettába mentünk. Először itt látott orvos, ő tette helyre a csípőmet. Tavasszal újra tudtam járni. Akkoriban még fiatal voltam és erős, gyorsan begyógyultak a csontjaim, de sokat szenvedtem, és egy botra kellett támaszkodnom. Tavasszal meghívtak a quettai Surába, ott ültem a mollá főtanácsában.

Akkor tavasszal küldöttség jött Iszlámábádból Quettába, hogy tárgyaljon Omár mollával. Két tábornok jött, de nem beszéltek pastuul, csak urduul, ezért az egyik tiszt elhozta a fiát. Még csak éretlen kölyök volt, de folyékonyan beszélte a pastut, a sziacseni dialektusban. Ő fordította a pandzsábi tábornokoknak. Elmondták, hogy úgy kell tenniük, mintha az amerikaiaknak dolgoznának, de sosem fognak elhagyni minket, és nem engedik, hogy szétverjék a tálib mozgalmat.

És így is lett. Akkor beszéltem az iszlámábádi fiúval, akit a képernyőn láttam. Ő van az álarc mögött. És borostyánszínű a szeme.

A Nyomkövető köszönetét mondott neki, és távozott, visszaindult az utcán a szérű felé. A férfiak néma csendben álltak vagy ültek, csak a tekintetükkel követték, míg az asszonyok félve kémleltek ki a spaletták résein. A gyermekek apjuk vagy bácsikájuk mögé bújtak. Senki sem próbálta megállítani a jövevényeket.

A rangerek kifelé fordulva kört alkottak. Visszaengedték a két tisztet a gépre, majd ők is felkapaszkodtak. A Blackhawk felemelkedett, minden irányban széthordta a port és pelyvát, ahogy Bagram felé fordította az orrát. A támaszponton a Nyomkövetőt kényelmes tiszti szállás várta, rendes kajával, bár alkohol nélkül. Csak egy valamire vágyott: tízórányi alvásra. Amíg pihent, üzenete átment a kabuli követségen működő CIA-állomáson.

Mielőtt elhagyta az Államokat, a Nyomkövető megbizonyosodott róla, hogy a belső rivalizálás ellenére a CIA a legteljesebb mértékben az ő oldalukon áll. Erre két okból is nagy szüksége volt.

Először, az ügynökség nagy erőkkel képviseltette magát Kabulban és Iszlámábádban, a fővárosban, ahol minden ide látogató amerikait szigorú rendőri megfigyelés alatt tartott.

Másodszor, odahaza Langleyben az ügynökség fenntartott egy remek intézményt, hogy bármilyen külföldön használatos iratot elő tudjon állítani.

Mire felébredt, a CIA-állomás helyettes vezetője már odarepült Kabulból, hogy találkozzon vele, ahogy kérte. A Nyomkövető listába szedte, mi mindenre kell odafigyelnie a hírszerző tisztnek. Az adatokat még aznap titkosítva küldték Langleynek, s miután a kért iratok elkészültek, azokat egy küldöncnek személyesen kellett leszállítania az Államokból.

Miután a CIA embere visszatért Kabulba a helikopteren, amely a bagrami légi bázisról egyenesen a nagykövetségre szállította, a Nyomkövető is felszállt a J-SOC sugárhajtású gépére, hogy Katarba, a Perzsa-öböl nagy amerikai támaszpontjára repüljön. Ami a hivatalos feljegyzéseket illeti, Carson nevet viselő személy meg sem fordult az országban.

Ugyanez állt Katarra is, ahol az amerikai támaszpont területén kivárhatta azt a három napot, ami alatt az új papírok elkészültek. Miután leszállt a Doha közelében fekvő bázison, hazaküldte az Államokba a Grumman V-öst, majd a támaszpontról megbízást adott két repülőjegy vásárlására.

Az egyik egy olcsó helyi járatra és csak rövid útra, Dubaiig szólt, ezt Mr. Christopher Carson nevére állították ki. A másik, amit egy ötcsillagos szállodában működő másik utazási irodától szereztek be, a British Airways járatának első osztályán repítette Dubaiból London érintésével Washingtonba.

Ezt a jegyet bizonyos John Smith használta fel. Amint megkapta az üzenetet, amire várt, fel is szállt a dubai nemzetközi repülőtérre tartó járatra.

Leszállás után egyenesen a tranzitváróba ment, ahol a hatalmas vámmentes övezetben ezernyi más utas hemzsegett, miközben áthaladt a Közel-Kelet legnagyobb légi csomópontján. Anélkül, hogy jelentkezett volna a pultnál, besétált az üzletembereknek fenntartott különváróba.

A Langley-ból érkezett futár a megbeszélt helyen, a férfimosdó bejáratánál várta. Kicserélték a jelszavakat, ami talán ódivatú, százéves

procedúra, de még mindig működik. Ezután kerestek egy csendes sarkot és két félreeső fotelt.

Mindkettejüknél csak kézipoggyász volt. Nem ugyanaz a típus, de ez nem számított. A küldönc egy John Smith névre kiállított eredeti amerikai útlevéllel és az ugyanerre a névre szóló amerikai repülőjeggyel utazott. Miután az Emírségbe érkezett, John Smith a figyelemreméltóan rövid átszállást követően hazaindult egy másik légitársasággal, amitől senki sem lett okosabb.

Csomagot is cseréltek. Amit a Nyomkövető adott a futárnak, nem számított, kapott viszont egy kerekes kézi bőröndöt, benne ingekkel, zakókkal, pipereholmikkal, cipőkkel és egyéb utazási kellékekkel. A ruhák és a reptéren vásárolt krimik között különféle számlák és levelek lapultak, amelyek Mr. Daniel Priestként azonosították a bőrönd tulajdonosát.

Átadott a futárnak minden olyan papírt, amit Carson nevére állítottak ki. Ezek szintén láthatatlanul tértek vissza az Államokba. Cserébe kapott egy tárcát, melynek tartalmát az ügynökségnek három napjába telt elkészíteni.

A tárcában lapult egy útlevél, amelynek tulajdonosa, Mr. Daniel Priest a *Washington Post* vezető tudósítójaként dolgozott. Az útlevél tartalmazta a washingtoni pakisztáni konzulátus érvényes vízumát, ami lehetővé tette Mr. Priest számára, hogy belépjen Pakisztánba. A vízum azt is jelentette, hogy a pakisztáni rendőrség tudott az érkezéséről, és már várta őt. Minden ingatag rezsimnek alapvető érdeke, hogy jó kapcsolatot ápoljon az újságírókkal.

A Post kiadója hivatalos levélben erősítette meg, hogy Mr. Priest egy fontos cikksorozaton dolgozik, „Iszlámábád – egy sikeres modern nagyváros születése” címmel. A visszaútra szóló repülőjegy is olyan járatra szólt, ami érintette Londont.

Akadt még több hitelkártya, egy jogosítvány, továbbá minden olyan irat és plasztikkártya, ami elvárható egy törvénytisztelő amerikai állampolgártól és vezető újságírótól, valamint egy visszaigazolás arról, hogy az iszlámábádi Serena Hotelben már várják, és autót küldenek elé a reptérre.

A Nyomkövető jobban ismerte a helyet annál, semhogy bevegye magát az iszlámábádi nemzetközi repülőtér és a kinti utcák forgatagába, majd hagyja, hogy betuszkolják valami lerobbant taxiba.

A küldönc átadta neki a Washingtonból Dubaiba szóló beszállókártya maradékát, valamint a felhasználatlan jegyet Dubaiból „Slammybe”, ahogyan a különleges erők tagjai egymás közt Iszlámábádot nevezték.

Ha átkutatják a szobáját – amiben biztos volt –, csupán annyit deríthetnek ki, hogy Mr. Dan Priest Washingtonból érkezett külpolitikai tudósító, aki törvényesen és okkal tartózkodik Pakisztánban, ráadásul csak néhány napig marad, mielőtt hazarepül.

Miután személyazonosságot cserélt, a két férfi külön úton indult le a földszintre, hogy a légitársaság pultjánál kiváltsa a beszállókártyáját.

Éjfél körül járt, és a Nyomkövető EK612-es számú járata csak 3.25-kor szállt fel. A váróban ütötte agyon az időt, majd egy órával indulás előtt lement a beszállókapuhoz, ahol félrehúzódott, hogy felmérje utastársait.

Ahogy gyanította, a turistaosztályon túlnyomórészt pakisztáni munkások tértek haza, akik két éven át robotoltak az itteni építkezéseken, és most járt le a szerződésük. A munkaközvetítők szokás szerint elvették tőlük az útlevelüket, amikor az országba érkeztek, s csak a kétéves terminus lejárta után adták vissza nekik.

Ez idő alatt a munkások lerobbant viskókban, a létező legrosszabb körülmények között laktak és a félelmetes hőségben izzadva, keményen küzdöttek nyomorúságos bérükért, amelynek egy részét próbálták hazajuttatni. Ahogy a kapunál tülekedtek, máris orrában érezte izzadtságuk áporodott és az állandó curryfogyasztástól maró bűzét. Szerencsére a turista- és az első osztály utasait hamarosan különválasztották, így újra átadhatta magát a kényelemnek „elöl”, az arab és pakisztáni üzletemberek között.

Az út valamivel több mint három óráig tartott, míg végül az Emirates Boeing 777-300-asa helyi idő szerint 7.30-kor leszállt. A beguruló gép ablakából látta elsuhanni a C-130 Hercules katonai teherszállítót és az elnöki Boeing 737-est.

Az útlevél-ellenőrzésnél különvált a tülekedő pakisztániaktól, és beállt a külföldieknek fenntartott sorba. A Daniel Priest nevére kiállított új iratot, amelybe a pakisztáni vízum mellett csak alig néhány európai ország bélyegzője került, különleges gonddal, lapról lapra megvizsgálták. Az udvarias hangon feltett rutinkérdéseket könnyen megválaszolta.

Miután a Serena visszaigazolását is bemutatta a szállásfoglalásról, a civil ruhás rendőrök hátraléptek, és átengedték.

Fogta kézipoggyászát, és abban a tudatban küzdötte át magát a csomagkiadó környékén tülekedő, lökdösődő, zajongó embertömegen, hogy

mindez még pedáns rend a kinti káoszhoz képest. A pakisztániak nem hisznek a sorban állásban.

Az utolsó csarnokon túl ragyogott a nap. Ezrek jöttek ki, egész családjuk társaságában, hogy köszöntsék az Öbölből visszatérőket. A Nyomkövető tekintetével végigpásztázta a tömeget, amíg ki nem szúrta a Priest feliratú táblát, amit a Serena libériáját viselő sofőr tartott fel. Miután odalépett hozzá, a férfi a terminál közvetlen közelében, a kis VIP-parkolóban álló limuzinhoz kísérte.

Minthogy a repülőtér a régi Ravalpindi területén fekszik, kerítésein túl az iszlámábádi országút vezet a főváros felé. A Serena, Slammy egyetlen földrengésbiztos szállodája a város peremén fekszik, ezért a Nyomkövetőt meglepte, amikor a jármű kacsázni kezdett: jobbra, balra, át a biztonsági kapun ami csak a hotel saját limuzinja előtt nyílt meg automatikusan –, majd fel egy rövid, ám annál meredekebb rámpán, egészen a főbejáratig.

A recepción a nevén köszöntötték, majd felkísérték a szobájába. Itt egy levél várt rá, papírján az amerikai követség emblémájával. Széles mosollyal fizette ki a hordárt, és úgy tett, mint aki nem tudja, hogy a helyi titkosszolgálat előre bepoloskázta a szobáját, sőt felnyitotta a levelet is. Utóbbi a követség sajtóattaséjától jött, aki köszöntötte őt Pakisztánban, és aznap estére meghívta vacsorára az otthonába. Aláírás: Gerry Byme.

A szálloda központjától kérte, hogy hívják fel neki a követséget, majd miután kérte Gerry Byrne-t, megfutotta a kötelező köröket. Igen, jó volt a repülőút, jó a szálloda, jó a szoba; igen, szívesen átmegy vacsorára.

Gerry Byme örült a hírnek. A városban lakik, az F-7 zónában, a 43. utcában, annyira bonyolult helyen, hogy inkább küld egy autót. Meglátja, remekül fogja érezni magát. Csak néhány barát lesz jelen, amerikaiak és pakisztániak vegyesen.

Mindketten tudták, hogy a beszélgetést egy harmadik fél is hallja, csekély lelkesedéssel, inkább csak unottan. Egy konzolnál ül az alagsor mélyén, az egyik pázsitok és szökőkutak közt álló agyagbarna épületben, amely társaival együtt inkább emlékeztet egyetemi campusra vagy magánklinikára, mint a titkosrendőrség központjára. Pedig a Khayaban-e-Suhrawardy úton álló komplexum, az ISI otthona éppen ilyen.

A Nyomkövető visszatette a kagylót. Eddig minden rendben, gondolta. Lezuhanyozott, megborotválkozott és átöltözött. Késő délelőttre járt. Korai ebéd, majd az azt követő pihenés mellett döntött, hogy bepótolja az előző

éjszakát. Ebéd előtt kért egy hideg sört a szobájába, és aláírta a nyilatkozatot, miszerint nem muszlim. Pakisztán szigorúan muszlim és „száraz” ország, a Serena azonban rendelkezik az italmérési engedéllyel, de kizárólag csak a külföldi vendégek részére.

Pontban hétkor megérkezett az autó, egy négyajtós és okkal jellegtelen japán szedán képében. Sok ezernyi ilyen kavargott Slammy utcáin, így ez sem vonta magára a figyelmet. A volánnál egy követség alkalmazásában álló pakisztáni sofőr ült.

A sofőr ismerte az utat – fel az Atatürk sugárúton, keresztül a Dzsinna sugárúton, majd balra a Nazim-ud-din úton. A Nyomkövető sem tévedt volna el, de csak mert a Langley-ból érkezett futár a dubai reptéren az erre vonatkozó anyagot is átadta. Fő az elővigyázatosság! A Serenától egysaroknyira kiszúrta az ISI őket követő kocsiját, amely hűségesen a nyomában maradt, miközben a szedán elhaladt a toronyházak mellett és a Marvi úton eljutott a 43. utcáig.

Eddig semmi meglepetés. A Nyomkövető nem szerette a meglepetéseket, csak ha ő okozta.

A házra talán nem írták ki, hogy „kormánytulajdon”, de akár meg is tehették volna. A kellemes, tágas épület egyike volt annak a tucatnyi háznak, amit a követség területén kívül élő tucatnyi amerikai rendelkezésére bocsátottak. Odabent Gerry Byme és felesége, Lynn köszöntötte, aki elvezette a hátsó kertre néző teraszra, és itallal kínálta.

Akár egy amerikai családi ház teraszán is lehettek volna, leszámítva néhány apró részletet. A 43. utca minden egyes házát kétméteres betonfal vette körül, amelyen ugyanilyen magas acélkapuk nyíltak, méghozzá minden csengetés nélkül, mintha valaki odabentről állandóan figyelne. A kapus sötét egyenruhát, baseballsapkát és oldalfegyvert viselt. Épp, mint egy átlagos kertvárosban.

Előtte pakisztáni pár érkezett, egy orvos és a felesége.

Lassan mások is befutottak. Egy követségi autó behajtott a kapun, míg társa odakint az utcán parkolt le. Egy segélyszervezetnek dolgozó pár lelkesen ecsetelni kezdte, milyen harcot kell vívni a vakbuzgó muszlimokkal odafent Badzsaúrban, amíg engedik beoltani a gyermekeiket a paralízis ellen. A Nyomkövető tudta, hogy csak egyvalakivel kell feltétlenül találkoznia, de ő még nem érkezett meg. A többi vendég csak álca, ahogyan az egész vacsora is.

A hiányzó férfi a szüleivel érkezett. Az apa nyíltnak és szívélyesnek tűnt.

Bányászati engedélyt szerzett féldrágakövekre Pakisztánban, sőt Afganisztánban, és készséggel ecsetelte, hogy a jelenlegi helyzet mennyire megnehezíti az üzletet.

Fia harmincöt körül járhatott, és beérte annak közlésével, hogy a hadseregnél van, bár most civil ruhát visel. A Nyomkövetőt róla is tájékoztatták.

A másik amerikai diplomata Stephen Dennis kulturális attaséként mutatkozott be. Ő tette teljessé az álcát, hiszen magától értetődött, ha meghívták az amerikai sztárújságíró tiszteletére adott rögtönzött fogadásra.

A Nyomkövető eközben tudta róla, hogy valójában a CIA-állomás második embere. Az állomás fejét mindig „bevallják”, ami azt jelenti, hogy a CIA egyetlen pillanatig sem próbálja eltitkolni, ki ő és mivel foglalkozik. Ha egy követség ilyen trükkös helyen dolgozik, a legjobb móka annak találgatása, kik lehetnek azok, akiket „nem vallanak be”. Persze a vendéglátó kormányok is szívesen tippelnek, néha egész pontosan, de biztosak sosem lehetnek a dolgukban. Az ilyen be nem vallott ügynökök végzik a hírszerzői munkát, általában olyan helyiek bevonásával, akik készek teljesíteni új alkalmazóik óhajait.

A kellemes hangulatú vacsorán folyt a bor és a fekete címkés Johnny Walker, amelyről kiderült, hogy a teljes tiszti állomány nagy kedvence, vallási hovatartozástól függetlenül.

Mialatt a vendégek kávéztak, Steve Dennis bólintott a Nyomkövetőnek, és kisétált a teraszra. A Nyomkövető utánament. Harmadikként a fiatal pakisztáni csatlakozott hozzájuk.

Róla néhány mondat után nyilvánvaló lett, hogy nemcsak a hadseregnél van, de az ISI-nél is. A nyugati taníttatás miatt, amit apja meg tudott adni neki, őt választották ki arra, hogy beépüljön a város brit és amerikai közösségébe, majd jelentsen bármi hasznosat, amit hall. Mint kiderült, ennek éppen az ellenkezőjét tette.

Miután Steve Dennis kiszúrta és beszervezte, Dzsavad a CIA beépített embere lett az ISI-ben. Hozzá irányították a Nyomkövető kérését is, ő pedig szép csendben bement a nyilvántartóba, hogy átnyálazzon minden feljegyzést a 2002-es évről és Omár molláról.

Akárki is legyen a forrása, Mr. Priest – vágott bele a teraszon jó az emlékezete. 2002-ben csakugyan sor került egy titkos tárgyalásra

Quettában, Omár mollá részvételével. Az akkor még egycsillagos tábornok, Savkat vezette, aki ma már hadseregparancsnok.

– És a fiú, aki beszélte a pastut?

– Ott volt, bár róla nem történik említés. Csak annyi, hogy Musarraf Ali Shah őrnaggyal, a páncélozott gyalogság tisztjével érkezett. A gép ülésrendje és az alapján, hogy Quettában az apjával lakott egy szobában, csak az őrnagy fia, Zulfikar lehetett. – Elővett egy cetlit, és felé nyújtotta, rajta egy iszlámábádi címmel.

– Bármilyen további utalás a fiúra?

– Csak néhány. Ellenőriztem a saját nevén és a nemzetségén is. Úgy tűnik, rossz útra tévedt. Értesüléseink szerint elhagyta az otthonát, és a törzsi területekre ment, hogy csatlakozzon Laskar-e-Taibához. Hosszú éveken át sok ügynökünk beépült ide. Ezen a néven egy olyan vakbuzgó fiatal fanatikusról számoltak be, aki mindenáron harcolni akart. Végül sikerült is felvetetnie magát a 313-as brigádhoz.

A Nyomkövető hallott a 313-as brigádról, amit a harcosairól neveztek el, szám szerint éppen 313-ról, akik a Próféta ellenségeinek százait irtották ki.

– Ezután nyoma veszett. Forrásaink említik azt a szóbeszédet, hogy csatlakozott a Hakkani klánhoz, amiben segítségére lehetett, hogy beszélte a pastut, az egyetlen általuk ismert nyelvet, de hogy hol lehet? Valahol a három törzsi területen… Észak– és Dél-Vazirisztánban vagy Badzsaúrban. Azóta semmi, csak a néma csend. Ali Shahot mintha elnyelte volna a föld.

Mások is csatlakozni akartak hozzájuk a teraszon. A Nyomkövető eltette a cetlit és köszönetét mondott Dzsavadnak. Egy órával később a követségi autó visszavitte a Serenába.

A szobában ellenőrizte a három-négy apró árulkodó jelet: a hajszálakat, amelyeket nyállal rögzített a fiókhoz és a bőrönd zárjához. Mind eltűnt. A szobáját átkutatták.

5. FEJEZET

A NYOMKÖVETŐNEK RENDELKEZÉSÉRE ÁLLT EGY NÉV, egy cím, meg egy iszlámábádi utcatérkép, amit még John Smith hozott neki a dubai tranzitváróba. Azt is biztosan tudta, hogy amikor másnap reggel elhagyja a szállodát, a nyomában lesznek.

Mielőtt lefeküdt, feltárcsázta a portát, és kért egy taxit másnap reggelre. A recepciós megkérdezte, hová akar menni.

– Ó, csak egy kis városnézésre, megtekinteni a legfontosabb látnivalókat – felelte.

Reggel nyolckor már várta a taxi. Sugárzó „ártalmatlan amerikai turista” mosollyal üdvözölte a sofőrt, mielőtt elindultak.

– Szükségem lesz a segítségére, barátom – hajolt előre bizalmaskodva. – Mit javasolna?

A kocsi az Alkotmány sugárúton haladt, elhagyva a francia és japán követségeket. A Nyomkövető, aki emlékezetébe véste az egész térképet, lelkesen bólogatott, amint megmutatták neki a Legfelsőbb Bíróságot és a Nemzeti Könyvtárat, az elnöki rezidenciát és a parlament épületét.

Jegyzetelt, közben többször is visszanézett a hátsó ablakon.

Nem követték őket. Felesleges is lett volna. Az ISI embere ült a volánnál.

Az egyórás körutat csak két szünet szakította meg. A sofőr elvitte a valóban impozáns Fejszál-mecsethez, ahol a Nyomkövető megkérdezte, szabad-e fényképezni, majd mikor a sofőr igennel felelt, az ablakból elkattintott egy tucat képet.

Ezután áthajtottak a Kék Zónán, a felkapott üzletekkel teli utcákon. Először a British Suiting nevű elegáns férfiruhaüzletnél álltak meg.

A Nyomkövető elárulta a sofőrnek, hogy egy barátja szerint ezen a helyen alig két nap alatt pazar méretre készült öltönyt lehet szerezni. A sofőr megerősítette a hírt, majd követte tekintetével az amerikait, amint eltűnt odabent.

A személyzet figyelmesnek és készségesnek bizonyult. A Nyomkövető kiválasztott egy sötétkék kamgam szövetet diszkrét halszálkákkal, mire melegen gratuláltak remek ízléséhez, ő pedig sugárzó mosollyal fogadta a bókot. A méretet alig negyedóra alatt levették, és már másnap jöhetett az

első próbára. Mindenki nagy örömére dollárban fizette ki az előleget, majd mielőtt távozott, még megkérdezte, használhatja-e a férfimosdót.

Ezt várható módon hátul, a szövetraktáron túl találta, és az ajtaja mellett közvetlenül egy másik is nyílt. Miután magára hagyta az eladó, aki idáig kísérte, tett vele egy próbát. A hátsó mellékutcára nyílt. Becsukta, és használta a mosdót, mielőtt visszatért az üzletbe. A bejáratig kísérték. Odakint várt rá a taxi.

Amit nem látott, ám annál inkább sejtett: amíg hátul volt, a sofőr bekémlelt az üzletbe, hogy ellenőrizze. Itt közölték vele, hogy az ügyfél „hátul" van. Miután a próbafülkék is itt helyezkedtek el, a férfi csak bólintott, és visszatért a taxijához.

Ezután már csak egy másik nagy látványosságnál, a Kohszár piacon álltak meg. A Nyomkövető itt kifejezte óhaját, hogy inna egy jó feketét, mire a Glória Jeans kávézóba irányították. Kávé után az AM Grocersnél eredeti brit csokis kekszet vásárolt, majd közölte a sofőrrel, hogy most már visszamehetnek a Serenába.

Amikor fizetett, csinos borravalót adott a sofőrnek, amiről gyanította, hogy nem az ISI kasszájába, hanem a sofőr zsebébe vándorol. Egy órán belül elkészülhetett a jelentés, és megeresztettek egy telefont a British Suitingbe is. Biztos, ami biztos.

Odafent a szobájában összeállított egy cikket a *Washington Post*nak, „Lenyűgöző reggeli séta Iszlámábádban" címmel. Látványosan unalmasra sikerült, és biztosan soha sehol nem jelent meg.

Számítógépet nem hozott magával, mert nem akarta, hogy kivegyék és átvizsgálják a merevlemezét. Inkább használta a Serena távközlési eszközeit. Az elküldött cikket valóban elfogták és elolvasták, méghozzá ugyanaz az alagsorban kuksoló ügynök, aki a sajtóattasé levelét is lemásolta és iktatta.

Miután megebédelt a hotel éttermében, a recepcióspulthoz lépett és közölte, hogy sétál egyet. Alig indult a kijárat felé, egy nálánál tíz évvel fiatalabb, de máris hízásnak indult fickó felküzdötte magát az előtér egyik kanapéjáról, elnyomta cigarettáját és összehajtotta újságját, mielőtt a nyomába eredt.

A Nyomkövető lehetett idősebb, valaha tengerészgyalogosként szolgált és élvezte az erőltetett tempót. A második hosszú sugárút végén kullancsa már csak kocogva bírt lépést tartani vele, miközben fújtatott, zihált, és

egész testét kiverte a veríték. Amikor végül elvesztette szem elől emberét, a fickónak eszébe jutott a reggeli jelentés. A kiruccanás során az amerikai egyértelműen a British Suiting felé haladt, ezért ő is arra vette az irányt, miközben végigszorongta az egész utat. Főnökei nem elnéző természetükről voltak híresek.

Amikor bedugta a fejét a ruhaüzlet ajtaján, nyugtalansága egy csapásra elillant. Igen, az amerikai valóban itt van, csak „hátul”. A rendőr visszavonult, és keresett egy barátságos kapualjat, ahol nekidőlt a falnak, széthajtogatta az újságot, és rágyújtott.

A Nyomkövető valójában egy pillanatot sem töltött a próbafülkében. Amint köszöntötték az üzletben, pironkodva bevallotta, hogy valami nincs rendben a gyomrával, ezért muszáj lesz megint a mosdójukat használni. Igen, már ismeri az utat.

A gyomorrontás a ferindzsik körében éppoly kiszámítható, mint a napkelte. A Nyomkövető kisurrant a hátsó ajtón, végigsietett a hátsó sikátoron, és kiért a főutcára.

Az első taxi csikorgó fékekkel állt meg az intésére. Ezúttal igazi taxival utazott, amit egy hétköznapi pakisztáni vezetett, aki valóban ebből élt. A hozzá hasonlók mindig szép nagy kerülővel vitték a külföldieket, még ha ők nem is tudták. A dollár az dollár.

A Nyomkövető tudta, hogy le fogják húzni, de még mindig inkább ez, mint cirkuszt csinálni abból, hogy öt dollár helyett húszat kell fizetnie. Cserébe eljutott oda, ahová akart: egy kereszteződésbe a Rózsaszín Zónában, Ravalpindi peremén, a tiszti lakótelepen. Miután a taxi elment, gyalogosan tette meg a hátralévő kétszáz métert.

Szerény kis villát látott maga előtt, takaros, de nem túl nagy épületet, amelyen angol és urdu nyelvű névtáblát helyeztek el: M. A. Shah ezds. Bekopogott. Csoszogó hang hallatszott, majd az ajtó, résnyire nyílt. Sötétség fogadta, a mélyén egy még sötétebb, aggodalmasan összeráncolt arccal, ami egykor gyönyörű lehetett. Mrs. Shah? Szolgálóra ezek szerint nem telik.

– Jó napot, asszonyom. Azért jöttem, hogy beszéljek Ali Shah ezredessel. Itt van?

Odabentről egy férfihangot hallott. Urduul kérdezett valamit, mire az asszony elfordult, és válaszolt. Az ajtó szélesre tárult, és a keretében középkorú férfi jelent meg.

Kurtára nyírt haj, ápolt bajusz, simára borotvált arc – az ezredes nagyon katonás jelenségnek tűnt, s bár otthon uniformis helyett civil ruhát viselt, így is sugárzott róla a határozottság. Ugyanakkor a sötét öltönyös amerikai felbukkanása őszintén meglepte.

– Jó napot, uram. Abban a megtiszteltetésben van részem, hogy Ali Shah ezredessel beszélek?

A férfi csak alezredesi rangot viselt, de eszébe sem jutott tiltakozni. Egy kis hízelgés sosem árt.

– Nos, igen… Micsoda szerencse, uram. Telefonáltam volna, csak sajnos nem tudom az otthoni számát, így jobb híján azért imádkoztam, nehogy rosszkor jöjjek.

– Nos, nem, de mi is… – A dolog úgy áll, ezredes úr, hogy tegnap este a vacsoránál jó barátom, Savkat tábornok említést tett önről, mint olyasvalakiről, aki talán a segítségemre lehet. Esetleg… A Nyomkövető intett a ház felé, mire a tökéletesen értetlen tiszt elhátrált az útból, és nyitva tartotta előtte az ajtót.

Kis híján a hadseregparancsnok nevének említésére is feszes vigyázzba vágta magát. Savkat tábornok és az amerikai együtt vacsoráztak, ez már tényleg valami!

– Természetesen, hová is tettem a jó modorom? Kérem, fáradjon be.

Mutatta az utat a szerényen berendezett nappali felé, míg felesége a közelben toporgott. „Csajt” – vakkantotta el magát az ezredes, mire az asszony elsietett, hogy elkészítse a teát, amivel a nagybecsű vendéget errefelé hagyományosan köszöntötték.

A Nyomkövető átadta névkártyáját, amelyre Dan Priestnek, a *Washington Post* veterán tudósítójának nevét nyomták.

– Nos, uram, a szerkesztőm azzal a feladattal bízott meg, hogy a kormányuk szíves engedélyével megrajzoltam Omár mollá portréját. Nyilván tudja, hogy ennyi év elteltével is csak keveset tudunk róla, annyira a háttérbe húzódik. A tábornoktól úgy értesültem, hogy ön találkozott és beszélt is vele.

– Nos, nem igazán tudom…

– Ó, ugyan már, ne szerénykedjék. A tábornoktól tudom, hogy tizenkét éve elkísérte őt Quettával, és döntő szerepet játszott az ott folytatott tárgyalásokban.

Ali Shah alezredes mind jobban kihúzta magát, ahogy az amerikai elhalmozta bókjaival. Hát Savkat tábornok mégiscsak felfigyelt rá? Csettintett egyet, és elismerte, hogy valóban tárgyalt a félszemű tálib vezérrel.

Megérkezett a tea. Miközben az asszony felszolgálta, a Nyomkövető megfigyelte, hogy Mrs. Ali Shahnak egészen hihetetlen smaragdzöld szeme van. Hallott már erről korábban. A hegyi törzsek tagjai ilyenek, akik Afganisztán és Pakisztán vad határvidékén, a Durand-vonal mentén élnek.

Mondják, hogy kétezerháromszáz évvel ezelőtt Nagy Sándor, a makedón Iszkander, a civilizáció hajnalának ifjú istene átmasírozott e hegyek között, hogy India meghódításának előjátékaként szétzúzza a Perzsa Birodalmat, emberei azonban belefáradtak a szünet nélküli harcokba, ezért az indiai hadjáratból hazafelé tartva tucatjával dezertáltak. S miután Makedóniába nem térhettek vissza, az itteni hegyekben és völgyekben telepedtek le; innét választottak maguknak asszonyt, és itt művelték gazdag földjeiket, hogy soha többé ne kelljen menetelniük és harcolniuk.

A kisgyermeknek, aki Qala-e-Zai falujában Mahmud Gul mögé bújt, tündöklő kék szeme volt, nem barna, mint a pandzsábiknak. Hát az eltűnt fiúnak?

A tea még nem fogyott el, mire a beszélgetés véget ért.

Nem sejtette, hogy ilyen gyorsan bekövetkezik.

– Úgy tudom, a fia is elkísérte, ezredes, aki beszél pastuul.

A katonatiszt felpattant helyéről, és szálfaegyenesen, láthatóan vérig sértve megállt előtte.

– Rosszul tudja, Mr. Priest. Nekem nincs fiam.

A Nyomkövető is felállt, hogy szabadkozva letegye a csészéjét.

– De nekem azt mondták… hogy egy Zulfikar nevű fiú… Az ezredes az ablakhoz lépett, és hátratett kézzel kinézett az utcára. Ujjai reszkettek indulatában, de hogy kire haragudott, látogatójára vagy a fiára, azt nem tudta volna megmondani.

– Megismétlem, uram, nekem nincs fiam. Attól tartok, nem tudok önnek segíteni.

A szobában szinte megfagyott a levegő. Az amerikai egyértelmű felszólítást kapott arra, hogy távozzon. Vetett egy tehetetlen pillantást az ezredes feleségére.

A smaragdzöld szemek megteltek könnyel. Nyilvánvalóan egy évek óta zajló családi dráma újabb fejezete bontakozott ki előtte.

Miután megpróbálkozott egy esetlen bocsánatkéréssel, a Nyomkövető a kijárat felé indult. A feleség kísérte ki. Ahogy kinyitotta előtte az ajtót, a Nyomkövető odasúgta neki:

– Annyira sajnálom, asszonyom. Rettenetesen sajnálom.

Az asszony láthatóan nem beszélt angolul, talán még arabul sem, a „sajnálom” szó mégis annyira nemzetközi, hogy felfogni látszott az értelmét. Csillogó szemmel felnézett rá, látta tekintetében az együttérzést, majd lassan bólintott.

Azzal visszahúzódott, és az ajtó becsukódott utána.

A Nyomkövető majd’ egy kilométert gyalogolt, míg eljutott a reptéri útig, ahol leintett egy taxit. A hotelszobájából felhívta a kulturális attasét. Ha a hívást le is hallgatták – ahogyan biztosan tették –, az sem számított.

– Helló, itt Dan Priest. Eszembe jutott, hogy sikerült-e megszereznie azt az anyagot a hagyományos pandzsábi és törzsi népzenével kapcsolatban.

– Hát persze – felelte a CIA embere.

– Remek. Szükségem van rá a cikkhez. Le tudná adni itt a Serenában? Esetleg együtt teázhatnánk?

– Miért is ne, Dan. A hét óra megfelel?

– Pompás. Akkor legyen hét.

Aznap este a tea mellett a Nyomkövető elmondta, mire lesz szüksége másnap. Péntek lévén az ezredes nyilván elvonul a mecsetbe, hogy a szent napon együtt imádkozzon a többi muszlimmal. Biztosan nem hagyná ki az alkalmat, az asszonyok jelenléte azonban nem kívánatos. Ez itt nem Camp Lejuene.

Miután a CIA-ügynök elment, a recepcióssal helyet foglaltatott magának az Etihad esti katari járatára, hogy az emírség érintésével és a British Airways gépével Londonban repüljön.

Az autó már várta másnap reggel, amikor egyetlen poggyászával kilépett a szállodából. A szokásos jellegtelen autó ezúttal diplomata rendszámot viselt, hogy ne zaklassák feleslegesen utasait.

A volánnál középkorú ősz hajú amerikai ült – veterán követségi alkalmazott, aki eleget vezetett már a városban, hogy minden utcáját ismerje. Vele tartott egy fiatal és zöldfülű külügyes is, aki még odahaza

mesteri szinten elsajátította a pastut. A Nyomkövető beült hátra, és megadta a címet.

Amint lehajtottak a Serena rámpájáról, az ISI követőautója beállt mögéjük.

Ali Shah alezredes utcájának végén leparkoltak, majd kivárták, amíg minden férfi elindul a mecsetbe, a pénteki imádságra. A Nyomkövető csak ezután kérte, hogy tegyék ki az ajtó előtt.

Ezúttal is Mrs. Shah nyitott ajtót, aki ezúttal is felindultnak tűnt. Közölte, hogy a férje nincs itthon; egy óra vagy még több, mire hazaér. Pastu nyelven beszélt. A követség embere azt felelte, hogy az ezredes arra kérte őket, várják meg. Az asszony ugyan nem kapott felhatalmazást, hogy beengedje őket, mégis megtette, és bekísérte őket a nappaliba, ahol nem ült le, csak zavartan toporgott. Nem hagyta őket magukra. A Nyomkövető a szemközti székre mutatott.

– Kérem, Mrs. Shah, ne féljen tőlem. Azért jöttem, hogy bocsánatot kérjek a tegnap történtekért. Nem akartam felzaklatni a férjét. Ezzel a kis ajándékkal is szeretném kimutatni a megbánásomat.

Egy palack fekete címkés Johnny Walkert helyezett az asztalra. A whisky az autóban várta, ahogyan kérte. Az asszony idegesen elmosolyodott, amint a tolmács lefordította a szavait, majd leült vele szemben.

– Nem tudtam, hogy ilyen mély szakadék van apa és fia között – folytatta a Nyomkövető. – Ez rettenetes lehet. Ha jól tudom, a fiuk, Zulfikar nagyon tehetséges, angolul is ugyanolyan remekül beszél, mint urduul és pastuul… Az utóbbit nyilván öntől tanulta meg ilyen kiválóan.

– Az asszony bólintott, miközben újabb könnyek szöktek a szemébe.

– Mondja csak, nincs véletlenül egy gyermekkori képe Zulfikarról? Nem baj, ha egészen kicsi rajta.

Kövér könnycsepp buggyant ki az asszony szeméből, hogy végiggördüljön az arcán. Egy anya sem tudja kitörölni magából annak a gyönyörű kisgyermeknek az emlékét, akit egykor az ölében ringatott. Az asszony lassan bólintott.

– Esetleg láthatnám? Kérem.

Az asszony felkelt, és elhagyta a szobát. Valahol lehetett egy rejtekhelye, ahol a férje akaratával dacolva megőrizte rég elvesztett fiáról őrzött emlékeit. Amikor visszatért, egy bőrkeretbe foglalt fényképet tartott a kezében.

A fotó a fiú ballagásán készült. Két kamaszkorú fiú mosolygott szélesen a fényképészre. A kép a boldog békeidőket idézte, még a dzsihád előttről; a gondtalan vakációk és az őszinte barátság letűnt korát. Nem kellett rákérdeznie, melyik az ő fia. A balról álló fiú borostyánszínű szeme szinte világított. Visszaadta a fényképet.

– Joe – szólalt meg halkan –, hívja fel mobilon a sofőrt, és mondja neki, hogy kopogjon be.

– De odakint vár… – Csak tegye, amit mondtam, kérem.

A tolmács elintézte a hívást. Mrs. Shah az egész szóváltásból semmit sem értett. Néhány perccel később éles kopogtatás hallatszott odakintről. Mrs. Shah riadtan rezzent össze. Nem lehetett a férje – túl korán lett volna, és ő különben is csak bejönne –, látogatót pedig nem várt. Felállt, és tehetetlenül körülnézett, majd kihúzta a fal mellett álló komód fiókját, hogy abba rejtse a képet. Amikor a kopogtatás megismétlődött, magukra hagyta őket.

A Nyomkövető két hosszú lépéssel átkelt a szobán, kivette a fotót, és két felvételt készített róla az iPhone-jával. Mire Mr. Shah visszatért az értetlen sofőrrel, az idősebb látogató már visszatért a helyére, míg a fiatalabb zavartan toporgott mellette. A Nyomkövető szívélyes mosollyal egyenesedett fel.

– Azt hiszem, ideje mennünk. El kell érnem a gépemet.

Sajnálom, hogy nem találkozhattunk a férjével. Kérem, adja át neki üdvözletemet, és még egyszer bocsásson meg, amiért felzaklattam.

Miután a tolmács lefordította mindezt, az asszony kikísérte őket. Ahogy elmentek, Mrs. Shah visszatért becses fényképéért, és újra eldugta a rejtekhelyén.

Úton a repülőtér felé a Nyomkövető megnyitotta, és hosszan vizsgálta a képet. Nem volt könyörtelen ember, nem szívesen csapta be ezt az egykor gyönyörű, tündöklőén zöld szemű asszonyt, de hogyan is mondhatta volna el egy anyának, aki még mindig rég elvesztett kisbabáját gyászolja, hogy az ő feladata levadászni és megölni a szörnyeteget, akivé vált?

* * *

Húsz órával később leszállt a washingtoni Dulles nemzetközi repülőtéren.

A Nyomkövető a centreville-i kis ház padlásszobájának szűkös terében kuksolt, és a monitorra meredt. Ariel mellette ült a billentyűzeténél, mint

egy zongorista élete nagy koncertje előtt. Itt igazán elemében érezte magát; a TOSA felszerelésének birtokában uralta az egész világot.

Ujjai végigszáguldottak a billentyűkön, s miközben jöttek-mentek a képek, elmagyarázta, mit csinál éppen.

– A Troli internetes forgalma innét indul ki – közölte.

A képeket a Google Earthről szerezte, de valahogy sikerült kitisztítania őket, s ettől úgy suhantak a földfelszín felé, mint az ejtőernyős fenegyerek, Félix Baumgartner. Előbb az Arab-félsziget és Afrika Szarva töltötte ki a képernyőt, majd mindez elsuhant a fülük mellett, ahogy szédítő iramban zuhantak tovább, míg az őrült ugrás végén megállapodtak egy szögletes, halványszürke tető felett. Maguk alatt kis udvart és kaput láttak. Elöl két kisteherautó parkolt.

– A Prédikátor nincs Jemenben, ahogy gondolták. Szomáliában van. Ez itt Kismayo, az ország déli partvidékén.

A Nyomkövető lenyűgözve meredt a képre. Mindenki tévedett – a CIA, a TOSA, a Terrorelhárító Központ amikor azt hitte, hogy ellensége Pakisztánból Jemenbe költözött.

Nyilván járt ott, de továbbment, és nem az al-Kaidánál vagy az Arab-félszigeten keresett menedéket, hanem azoknál a fanatikusoknál, akik a szomáliai al-Kaidát – más néven al-Shabaabot, a mudzsahedin ifjúsági mozgalmat – uralták, s vele Szomália déli részét, a világ egyik legveszélyesebb vidékét.

Sok mindennek utána kellett járni. Amennyire tudta, a főváros, Mogadishu zárt enklávéján túl Szomália teljes káoszba fulladt, amióta a Blackhawk Down néven elhíresült incidensben tizennyolc rangert mészároltak le, hogy az emlék örökre bevésődjön az amerikai katonák fejébe.

Ha Szomáliát bármi másról is ismerték, a kalózoknak köszönhette, akik évtizedek óta háborítatlanul csaptak le az erre közlekedő hajókra, hogy aztán a rakománnyal és a legénységgel együtt csak súlyos milliókért szolgáltassák vissza. Igaz, a kalózok az északi Puntföldön tevékenykedtek, azon kietlen vidéken, amelynek lakóit a viktoriánus kori felfedező, Sir Richard Burton egykor a világ legvadabb bennszülötteinek nevezte.

Kismayo a déli országrész mélyén feküdt, alig háromszázhúsz kilométerre a kenyai határtól. A gyarmati időkben virágzott itt a

kereskedelem, mára azonban egyetlen nyomornegyeddé vált az egész, ahol a dzsihád legfanatikusabb hívei vetették meg a lábukat.

– Tudjuk, mi ez az épület? – kérdezte Arieltól.

– Nem. Raktár, fészer, bármi lehet, csak az biztos, hogy a Troli innét irányítja az oldalát. Itt van a számítógépe.

– Tudja, hogy te is tudod?

A fiú szerényen elmosolyodott.

– Ó, nem. Nem szúrt ki. Még mindig üzemelteti a rajongói oldalát. Rég lelőtte volna, ha gyanítaná, hogy figyelik.

A Nyomkövető kihátrált a padlásszobából, és a létrán leereszkedett a lenti lépcsőfordulóba. Mindezt továbbítania kellett a TOSA felé. Napokon belül egy drón kezdett el némán körözni a ház felett, hogy kihallgassa a beszélgetéseket, testhő alapján érzékelje a mozgásokat, és lefényképezze, ki jön-megy. A képek valós időben jelentek meg a nevadai Creech vagy a floridai Tampa légitámaszpontjának monitorjain, miközben haladéktalanul eljutottak a TOSA-hoz is. Addig pedig lefoglalhatták magukat azzal, amit Iszlámábádból hozott.

A Nyomkövető órákon át meredt a fotóra, amit a Mrs. Shah által kincsként őrzött fényképről készített. A laborban addig javítottak a minőségén, amíg tökéletesen éles nem lett.

Elnézte a két mosolygós arcot, és azon tűnődött, merre lehetnek. A jobb oldali nem számított, de a borostyánszemű fiút úgy tanulmányozta, ahogyan a második világháborúban Montgomery tábornok tanulmányozhatta Rommelt, a német sivatagi rókát, miközben próbálta kitalálni, mi lesz a következő lépése.

A fiú a képen tizenhét éves volt. A fotó még azelőtt készült róla, hogy szélsőséges fanatikussá vált – még a 9/11, Quetta és az előtt, hogy elhagyta a családját, s inkább vállalt közösséget Laskar-e-Taiba gyilkosaival, a 313-as brigáddal, a Hakkani klánnal.

A megpróbáltatások, a gyűlölet, az elkerülhetetlen gyilkosságok, a törzsi hegyvidék nehézségei mind hosszú-hosszú éveket öregíthettek az önfeledten nevető fiú arcán.

A Nyomkövető elküldött egy tiszta képet a mostani Prédikátorról és az egykor volt iszlámábádi fiúról egy nagyon különleges egységnek. A nyugat-virginiai Clarksburben, az FBI-hoz tartozó Büntetőjogi

Tájékoztatási Szolgálat egyik laborjában olyan szakértők dolgoztak, akik arcokat öregítettek meg.

Őket kérte arra, hogy alkossanak képet – egy mai képet.

Azután indult, hogy találkozzon Öreg Rókával.

* * *

A TOSA igazgatója elismerően tanulmányozta a bizonyítékokat. Végre tudnak egy nevet. Hamarosan egy arc is társul hozzá. Meg egy ország, esetleg egy város.

– Maga szerint itt él, ebben a kismayói raktárban? – tette fel a kérdést.

– Kétlem. Rögeszmésen fedezi magát. Szerintem máshol bujkál, és egy kis szobában, a felvételeken is látható Korán feliratos háttér előtt, a saját kamerájával veszi fel a prédikációkat, azután átadja az anyagot az egyik segítőjének, akit mi Trolinak hívunk, hogy magával vigye, és Kismayóból leadja.

Őt még nem sikerült megtalálnunk, távolról sem.

– Akkor, hogyan tovább?

– Szükségem van egy drónra, hogy szünet nélkül megfigyelés alatt tartsuk a raktárt. Mondanám, hogy az egyik gépünk repüljön be, és térképezze fel a helyet, hátha van a raktáron valamilyen név, de tudom, hogy csak az időt vesztegetnénk. Viszont akkor is meg kell tudnunk, kinek a birtokában van.

Öreg Róka elnézte az űrből készült felvételt. Kellően tisztának tűnt, de a katonai technológia birtokában még a tető szegecseit is megszámolhatták egy tizenhét kilométer magasból készült felvételen.

– Szólok a drónos fiúknak. Délen Kenyában, nyugaton Etiópiában, északon Dzsibutiban van indítóállásuk, és működik egy titkos CIA-egység a mogadishui körzetben is.

Megkapja a képeit. Most, hogy megvan az arca, amit mindenáron el akar titkolni előlünk, és tudjuk a nevét is, ki fogjuk adni az adatait?

– Még nem. Jobb ötletem van.

– Maga tudja, Nyomkövető. Csak csinálja.

– Még valami. Kérhetném én is, de a J-SOC tekintélye sokat lendítene a dolgon. Van a CIA-nek vagy valaki másnak titkosügynöke Szomália déli részén?

* * *

Egy héttel később négy dolog történt. A Nyomkövető az eltelt időt azzal töltötte, hogy beleásta magát Szomália tragikus történelmébe. Az ország valaha három részből állt. Az északi Francia-Szomáliföldön – amely azóta Dzsibutivá alakult máig érezni lehetett az erős francia befolyást, még az idegenlégiós laktanya is megmaradt, a gazdaság szempontjából létfontosságú amerikai támaszponttal együtt. Szintén északon feküdt az egykori Brit-Szomáliföld, ma már csak Szomáliföld, a csendes, békés, sőt demokratikus országrész, amelyet bizarr módon sosem ismertek el önálló nemzetállamként.

A legnagyobb részt az egykori Olasz-Szomáliföld hasította ki, amelyet a második világháború végén elvettek a fasiszta Itáliától, majd miután egy ideig a britek igazgatták, függetlenné vált. Néhány évnyi, errefelé hagyományos diktatúra után az egykori nyüzsgő és elegáns gyarmat, ahová a vagyonos olaszok egykor vakációzni jártak, véres polgárháborúba süppedt. Klánok harcoltak klánokkal, törzsek törzsekkel, hadurak hadurakkal.

Végül amikor Mogadishuból és Kismayóból nem maradt más, csak egyetlen hatalmas törmelékhegy – a külvilág feladta az ország jobbítására tett próbálkozásokat.

Szomália kétes hírneve akkor terjedt el ismét, amikor az elszegényedett északi halászok kalózkodásba fogtak, délen pedig elharapódzott az iszlám fanatizmus. Az al-Shabaab nem az al-Kaida szárnyaként, bár annak szoros szövetségeseként emelkedett fel, és hódította meg a déli részeket. Eközben Mogadishu megmaradt a segélyeken élősködő korrupt politikusok névleges fővárosának, ám a körülvett enklávét kenyai, etiópiai, ugandai és burundi katonáknak kellett őrizniük.

A megerősített határvonalon belül a külföldről érkezett támogatásokon különféle sötét érdekcsoportok osztozkodtak.

Miközben a Nyomkövető fejcsóválva olvasta mindezt, és a helyszínen készült képeket nézte irodai tévéjén, egy RQ-4 Global Hawk felvette pozícióját Kismayo felett. Fegyvert nem vitt magával, minthogy egészen más jellegű küldetést teljesített.

A nagy magasságban cirkáló gép a közeli kenyai bázisról szállt fel. Itt a trópusi hőségben maroknyi amerikai katona és technikus izzadt, akiket légi

úton láttak el, s akik olyan légkondicionált konténerlakásokban éltek, mint a filmes stábok a forgatások helyszínén. Négy Global Hawkkal rendelkeztek, s ezek közül kettő teljesített küldetést.

Az egyik akkor is repült, amikor az új megbízás befutott – a kenya-szomáliai határt és a parti vizeket figyelte, behatolások és határsértések árulkodó nyomait kereste. Az új parancs szerint Kismayo egykori kereskedelmi negyedét is megfigyelés alá kellett helyezni, így – miután a Hawkok egymást váltották – mind a négy gépet bevetették.

A Global Hawk rendkívüli módon akár harmincnégy órát is egyhuzamban a levegőben tölthet, így ha közeli bázisról indítják, harminc órán át folyamatosan körözhet a célterület felett. Hatvanezer lábon, azaz tizennyolc kilométeren repül, csaknem kétszer olyan magasan, mint egy utasszállító gép; naponta több mint százezer négyzetkilométert képes végigpásztázni. Vagy éppen tíz négyzetkilométerre szűkíti a területet, és borotvaéles képet rajzol.

A Kismayo felett körözö Hawkot ellátták szintetikus apertúrájú radarral, valamint elektrooptikai és infravörös érzékelővel, hogy éjjel-nappal, tiszta és felhős időben is hatékonyan működjön; emellett kihallgathatta a létező leggyengébb rádiójelet is, s hőtérkép alapján felismerte az emberi mozgást. Az általa begyűjtött adatok a pillanat tört része alatt jutottak Nevadába.

A második esemény: a képek visszaérkeztek Clarksburgből. A technikusok megfigyelték, hogy a képernyőn látható férfi álarca alul mintha kidudorodna.

Ebből arra következtettek, hogy az archoz alighanem tömött fekete szakáll társul, ezért két változatot is küldtek, szakállast és szakáll nélkülit.

Ráncokat vittek fel a homlokra és a szemek köré, így a frissített arckép egy idősebb férfit ábrázolt, a szája sarkában és az állán engesztelhetetlenül zord barázdákkal. A fiú önfeledtsége és vidámsága mostanra nyom nélkül elpárolgott.

A Nyomkövetőnek alig maradt ideje, hogy tanulmányozza a képet, amikor üzenetet kapott Arieltól.

– Úgy tűnik, egy másik számítógép is van abban az épületben – tudta meg de nem ez közvetíti a prédikációkat.

Akárki használja, s szerintem a Troli lehet az, egy köszönőlevelet küldött róla. Nem tudni, miért, de e-mailen keresztül valaki más is kommunikál azzal a raktárral.

Végezetül Öreg Róka is bejelentkezett. Minden fronton teljes kudarc. Egyetlen ügynök sem épült be az al-Shabaabba.

– Gyakorlatilag azt üzenték: ha be akar menni oda, akkor magára lesz utalva.

6. FEJEZET

ADDIG KELLETT VOLNA GONDOLNIA ERRE, AMÍG ISZLÁMÁBÁDBAN volt; kárhoztatta is magát, amiért nem tette. Dzsavad, az ISI-ben ténykedő CIA-ügynök azt mondta, hogy az ifjú Zulfikar Ali Shahot elnyelte a föld, miután 2004-ben csatlakozott a Kasmír-ellenes terroristacsoporthoz, a Laskar-e-Taibához.

Azóta a nagy semmi. A nagy semmi – de csak ezen a néven.

Miközben elnézte az aktualizált fényképet, felötlött benne valami. Megkérte a CIA-t, hogy egy rövid kérdés erejéig lépjen újra kapcsolatba Dzsavaddal, és tudja meg, hogy a terepen beépült ügynökök közül hallott-e bárki egy olyan terroristáról, akinek borostyánszínű a szeme.

Mindeközben elintézett még egy hívást, hogy megismételje a kérést, amivel hiába kereste meg Langley-t.

Hivatalos autóval ment, ezúttal civil ruhában, ingben, nyakkendőben. 9/11 óta a Massachusetts sugárúton álló brit nagykövetséget is nagy erőkkel védték. A grandiózus épület az amerikai alelnöknek otthont adó, így szintén szigorúan őrzött Haditengerészeti Obszervatórium közelében állt.

A nagykövetséget a homlokzati oszlopcsarnok felől nem, csak az egyik mellékutcáról lehetett megközelíteni. Miután megállt a sorompónál, a kocsi letekert ablakán át kiadta igazolványát. Gyors telefonos egyeztetés következett. A válasz tisztázta annyira, hogy a sorompó felemelkedjen, ő pedig behajthasson a kis parkolóba. A kevésbé fontos személyek odakint álltak meg, és gyalogosan léptek be. A földterület itt kivételes értéknek számított.

Az ajtó kevésbé nagyszerű benyomást tett, mint a biztonsági okokból csak nagyritkán használt főbejárat, amelyen át kizárólag a nagykövet és különféle rangú amerikai látogatói közlekedtek. Odabent a Nyomkövető az üvegfalú recepción újra felmutatta igazolványát, amelyet egy bizonyos James Jackson ezredes nevére állítottak ki.

Újabb telefonos egyeztetés következett, mielőtt megkérték, hogy foglaljon helyet. Két perc elteltével kinyílt a felvonó ajtaja, és egy fiatal, láthatóan alacsony rangú férfi lépett ki rajta.

– Jackson ezredes? – Rajta kívül nem várt más az előtérben.

A fiatal férfi is megvizsgálta az igazolványát. – Kérem, jöjjön velem, uram.

A Nyomkövető tudta, hogy az ötödik emeletre tartanak, a védelmi attasé szintjére, ahová amerikai takarítók sosem léphetnek be. A munkát a legalacsonyabb rangú, ám brit állampolgárságú követségi alkalmazottak végezték.

Az ötödiken a fiatal férfi végigvezette a Nyomkövetőt egy hosszú folyosón, ahol a legtöbb ajtónál kis réztábla nevezte meg az iroda lakóit, mígnem elérkeztek egy jeltelen ajtóhoz, amelyet kilincs helyett kártyaleolvasó nyitott. A férfi bekopogott, majd a bentről felhangzó engedélyre lehúzta a kártyáját, hogy benyisson, és előreengedje a Nyomkövetőt. Ő maga nem lépett be, csak halkan betette mögötte az ajtót.

Az elegáns szoba golyóálló ablakai a lenti sugárútra néztek.

Irodának tűnt, de semmiképp sem olyan „buboréknak”, ahol kizárólag kozmikus jelentőségű tárgyalásokat folytattak – az ilyeneket mind a hat oldalról vákuum veszi körül, s nincsenek ablakai sem. Az oroszok már a hidegháború idején használták azt a módszert, amellyel sugárnyalábot irányítottak az ablaktáblára, és az üveg apró rezgéseiből rekonstruálták az odabent zajló beszélgetést; a moszkvai amerikai nagykövetséget is ezért kellett teljesen átépíteni.

A férfi, aki üdvözlésre nyújtott kézzel felegyenesedett az íróasztala mögül, öltönyt viselt csíkos nyakkendővel, amiről a Nyomkövető londoni évei óta tudta, hogy általában a kiemelkedően jó iskolák védjegye, bár annyira nem értett a témához, hogy felismerje a Harrow színeit.

– Jackson ezredes? Örvendek. Még nem találkoztunk, ha jól tudom. Konrad Armitage. Bátorkodtam kávét rendelni. Ön hogyan szereti?

Megkérhette volna az ezen a szinten alkalmazott bármelyik dekoratív titkárnőt, hogy lépjen be egy oldalsó ajtón, és szolgálja ki őket, de ő úgy döntött, maga teszi meg. A Londonból nemrég érkezett Konrad Armitage a brit titkosszolgálat, a SIS itteni irodáját vezette.

Elődjétől pontosan tudta, kit tisztelhet látogatójában, mi több, örült a találkozásnak. A közös ügy, a közös érdek és a közös ellenség egy zászló alá terelte őket.

– Nos, mit tehetek önért?

– Furcsa kérdés, viszont rövid és velős. A szokott módon is intézhettem volna, de egyszer úgyis találkoznunk kellett, úgyhogy az egyszerűbb utat

választottam.

– Értem. Mi lenne a kérdés?

– Van az ön szolgálatának kapcsolata, vagy ami még jobb, ügynöke a szomáliai Al-Shabaabban?

– Hát, ez tényleg nem mindennapi kérdés. Nem az én területem, de persze van rá emberünk. Utána kell járnom.

– Megkérdezhetem, hogy a Prédikátorról van-e szó?

Armitage nem olvasott mások gondolataiban, csupán tudta, ki a Nyomkövető, és mivel foglalkozik. Nagy-Britanniában nemrég követték el a negyedik gyilkosságot, amire a Prédikátor online tanításai buzdítottak (az amerikaiak hétnél tartottak), és mindkét titkosszolgálat tudta, hogy kormánya véget akar vetni a sorozatnak.

– Még az is lehet – felelte a Nyomkövető.

– Nos, ez remek. Mint tudja, Mogadishuban éppúgy jelen vagyunk, mint a barátai Langley-ből, de ha lenne emberünk odakint a vadonban, meglepne, ha nem ajánlanák fel közös hasznosításra. Mindazonáltal holnap reggelre továbbítom a kérését Londonba.

Két napba telt, míg megkapta ugyanazt a választ, amit korábban a CIA-tól. Armitage-nak lett igaza: ha bármelyik országnak lenne forrása Szomália déli részén, egy ilyen értéket feltétlenül megosztana másokkal – költségkímélés és hatékonyság szempontjából egyaránt.

Dzsavad válasza az ISI-ből már hasznosabbnak bizonyult.

Azok egyikének, akiknek színleg az amerikaiak után kémkedett, volt egy kapcsolata a hírhedt S szárnnyal, amely minden szempontból megfigyelés alatt tartotta a Kasmír és Quetta közötti határszakasz milliónyi dzsihádista és terrorista sejtjét.

Dzsavad persze nem kérdezhetett rá egyenesen a dologra, mert ezzel leleplezhette volna magát, és felfedhette valódi megbízóját, viszont a munkaköréhez tartozott, hogy rendszeresen fölvette a kapcsolatot az amerikaiakkal, ezért úgy tett, mintha egy koktélpartin kihallgatta volna a jenki diplomaták beszélgetését. Az S szárny ügynökei merő kíváncsiságból utánanéztek a régi aktáknak, Dzsavad pedig, aki történetesen az ügynök mögött állt, megjegyezte az általa elkért akta számát.

Miután az S ügynök utánajárt a dolognak, arra utasította, hogy mondja azt a jenkiknek, nincs ilyen nyom. Az éjszaka során aztán Dzsavad újra belépett az adatbázisba, hogy elővegye az aktát.

Egyetlen említést talált, azt is évekkel korábbról. Az ISI egyik kémjétől eredt, aki beépült Iljasz Karmíri fanatikus gyilkosokból álló 313-as brigádjába. Ő említett egy Laskar-eTaibától érkezett fickót, aki túlságosan puhánynak találta a Kasmír elleni fellépéseket. A fiatal férfi arabul és pastuul éppoly jól beszélt, mint urduul, ami megkönnyítette betagozódását a 313-asba. A brigádot főként arabok alkották, akik szorosan együttműködtek a pastu nyelvű Hakkani klánnal. A jelentés megemlítette, hogy a jövevény hasznosnak bizonyult ugyan, de harcosként még nem bizonyította érdemeit. Viszont borostyánszínű volt a szeme, és Abu Azzamnak hívatta magát.

Hát ezért veszett nyoma tíz évvel korábban.

Terrorszervezetet és nevet váltott.

Az amerikai Terrorelhárító Központ tekintélyes adatbázisban tartotta nyilván a dzsihádhoz köthető szervezeteket, és Abu Azzam nevére találatok tucatjait kapta.

Afganisztán szovjet megszállása idején hét olyan nagy hadúr, mudzsáhid akadt, akiket a Nyugat „igaz hazafiként”, „partizánként” és „szabadságharcosként” támogatásra méltónak talált. Ők és csakis ők hatalmas mennyiségű készpénzt és fegyvert kaptak azért, hogy kiűzzék a szovjeteket a hegyeik közül, ám miután az utolsó tank is átgördült Oroszországba, közülük ketten visszavedlettek azokká az ádáz gyilkosokká, akik mindig is voltak. Az egyik a Gulbuddin Hakmatjar, a másik a Dzsalaluddin Hakkini nevet viselte.

Amikor a tálibok félresöpörték a hadurakat, és megszerezték a hatalmat, Hakkini szűkebb pátriája, Paktia vezetőjének segítségével átállt, és az itteni tálib erők parancsnoka lett.

Miután az amerikaiak és az Északi Szövetség legyőzte, megint továbbállt; a határon átkelve a pakisztáni Varizisztánban telepedett le, ahol három fiával létrehozta a Hakkini-hálózatot – alapjában véve a pakisztáni Talibánt.

Ez a terrorhálózat határon átnyúló támadásokat intézett az amerikai és NATO erők, valamint az Egyesült Államokkal szövetséget kötő Pervez Musharraf pakisztáni kormánya ellen. A szervezet magába tömörítette az al-Kaida még életben lévő, nem bebörtönzött tagjait és a dzsihád más szélsőséges híveit is. Közéjük tartozott Iljasz Karmíri, aki magával hozta 313-as brigádját is, mint az Árnyékhadsereg részét.

A Nyomkövető megtudta, hogy a fanatikus és felemelkedésre áhítozó Zulfikar Ali Shah – vagy, ahogy immár nevezte magát, Abu Azzam – ehhez a csapathoz tartozott. Azt viszont nem tudta, hogy Abu Azzam, noha mindig óvakodott a halálos veszélytől, amivel az afganisztáni rajtaütések jártak, rákapott az öldöklésre, és a 313-as brigád leglelkesebb hóhérjává vált.

A Hakkani, a tálibok, az al-Kaida és a brigád vezéralakjait az amerikaiak egyenként beazonosították, lokalizálták, és a dróntámadások célpontjává tették. Hegyvidéki erődjeikben egy hagyományos hadsereg nem sokat árthatott nekik – amint azt súlyos veszteségek árán a pakisztániak is felfedezték –, de még itt sem rejtőzhettek el a fáradhatatlan, pilóta nélküli drónok elől, amelyek hangtalanul és láthatatlanul megfigyeltek, lefényképeztek és kihallgattak mindent.

A kiemelt célpontokat rendre felrobbantották, amikor pedig másokat állítottak a helyükre, őket is felrobbantották, míg végül a vezetőszerep egyet jelentett a halálos ítélettel.

Csakhogy a pakisztáni ISI S szárnyával sosem szakadt meg a kapcsolat. Eredendően az ISI hívta életre a tálibokat, és soha nem is mondott le róluk, abból kiindulva, hogy az összes óra a jenkiké lehet, az idő akkor is neki dolgozik. Úgy számította, az amerikaiak egy napon végül csak összecsomagolnak és hazamennek – akkor a tálibok visszafoglalhatják Afganisztánt, Pakisztán pedig nem akar egyszerre két ellenséget a határai mentén: Indiát és Afganisztánt. Egy is éppen elég, ami India lesz.

A Nyomkövető által előásott adattömegben ott rejtőzött még egy fontos részlet. A 313-as brigádot és vezetőit, köztük Kasmírit kivégezhették, ám a szervezet helyét a még fanatikusabb és erőszakosabb Khoraszán vette át, annak kemény magjában Abu Azzammal.

A Khoraszán, amely alig kétszázötven szélsőségest számlált – jobbára arabokat és üzbégeket –, azokra a helybéliekre hajtott, akik értesüléseket szállítottak az amerikaiak által fizetett ügynököknek, különös tekintettel a kiemelt célpontok tartózkodási helyére. S bár a Khoraszán nem rendelkezett hírszerző képességekkel, annál hatékonyabban működött az elrettentés terén.

Valahányszor egy drónról indított rakéta becsapódott valamelyik terrorista vezér lakóhelyére, a Khoraszán kiszállt, hogy találomra begyűjtson néhány helybélit, majd az elektrosokk, fúrógépek és izzó vasak

révén kicsikart vallomások alapján „törvényt” üljön felettük. A bíróság élén gyakran valamelyik önjelölt imám vagy mollá állt, s miután csak kevesen álltak ellen a kínvallatásnak, mindig kellő számú halálos ítélet született.

Az ítéletet szokás szerint a nyak átvágásával hajtották végre. A procedúra kíméletes alkalmazásakor a kés oldalról hatol be, élével előre, hogy egyetlen gyors nyisszantással átmetssze a nyelőcsövet, a légcsövet és a nyaki verőeret, ami azonnal halállal jár.

Csakhogy a kecskét sem így ölik meg, mert a hús omlósságához szükséges a kivéreztetése, ezért a torkot fűrészelő mozdulatokkal, fokozatosan nyitják fel. Annak érdekében, hogy az elítéltek szenvedése elrettentsen mindenkit, ez utóbbi módszert alkalmazták.

Miután kimondta az ítéletet, a bíróságon elnöklő pap leült, és végignézte annak végrehajtását. Ami többek között Abu Azzamra hárult.

Akadt még egy részlet az aktában. 2009 táján egy vándorprédikátor kezdett tanítani az Észak– és Dél-Varizisztán csúcsai közt megbúvó mecsetekben. A nevét nem lehetett tudni, csak azt, hogy urduul, arabul és pastuul egyformán jól beszélt, s hogy beszédeivel a vallási lelkesedés korábban nem ismert magaslataiba repítette hallgatóságát. Egészen addig, míg 2010 táján nyoma veszett. Azóta se hallottak róla Pakisztánban.

* * *

A washingtoni Mandarin Orientál bárjának sarkában ülő két férfi nem vonta magára a figyelmet. Nem is szándékoztak ilyet tenni. Mindketten a negyvenes éveik közepén jártak és sötét öltönyt viseltek, inggel és semleges színű nyakkendővel.

Mindkettő szívósnak és keménynek, valóban katonás jelenségnek tűnt; egész lényükből sugárzott, hogy megjárták a harctereket.

Az egyikük James Jacksonként, a másik Simon Jordanként mutatkozott be. Utóbbi nem szívesen találkozott idegenekkel a követség területén, ha azon kívül is meg tudta oldani. így kerültek ebbe a diszkrét bárba.

Odahaza a férfi csakugyan a Simon keresztnevet viselte, vezetéknevének ugyanakkor semmi köze nem volt a bibliai folyóhoz. Simon Jordan az izraeli követség Moszad állomásának élén állt.

A Nyomkövető tőle is ugyanazt kérdezte, amit Konrad Armitage-tól, és ugyanazt a választ is kapta. Simon Jordan természetesen pontosan tudta,

hogy ő kicsoda, és mivel foglalkozik a TOSA. Izraeliként helyeselte mindkettőt – épp csak válasszal nem tudott szolgálni.

– Odahaza értelemszerűen van olyan emberünk, aki a világnak ezzel a részével foglalkozik, csak időbe telik, amíg továbbítom neki a kérdését. Felteszem, sürgős az ügy.

– Amerikaiak vagyunk. Nekünk mi nem sürgős?

Jordan őszinte elismeréssel nevetett. Tetszett neki az önirónia. Nagyon is izraeli.

– Késedelem nélkül felteszem neki a kérdését. – Feltartotta Jackson névjegyét, amit a Nyomkövetőtől kapott. – Ha jól sejtem, ez a szám biztonságos.

– Nagyon.

Akkor felhívom. Az egyik biztonságos vonalunkon.

Pontosan tudta, hogy az amerikaiak lehallgatnak mindent, ami csak elhangzik az izraeli követségen, de mint szövetségesek, igyekeztek fenntartani a szívélyesség látszatát.

Távoztak. Az izraelit autó várta, a volánjánál sofőrrel. A kocsi egyenesen a bejáratig vitte. Nem szeretett fontoskodni, de tudta, hogy felismerhetik. Az ő helyzetében nem bölcs dolog vezetni vagy taxit fogni, hacsak nem akarja, hogy elrabolják. Akkor már inkább egy kommandós a volánnál, meg egy Uzi a hátsó ülésen. Másfelől, a legkevésbé sem örült neki, hogy ugyanúgy át kell esnie a szigorú biztonsági ellenőrzéseken, mint minden kevésbé fontos embernek.

A Nyomkövető, akinek ezt a szokását hivatalos helyeken nem nézték jó szemmel, próbálta elkerülni, hogy egy sofőr furikázza mindenhová. Azt sem szerette, ha órákat aszalódott a csúcsban, amíg Washington belvárosából kijutott zöldövezeti munkahelyére, éppen ezért motorral járt, az ülés alatt lehajtható szemellenzős bukósisakkal. S nem valami guruló fotellel, hanem egy Honda Fireblade-del, amivel nem sokan kelhettek versenyre.

Miután elolvasta Dzsavad jelentését, a Nyomkövető úgy vélte (habár biztos nem lehetett benne), hogy Abu Azzam átmenekült a túlzottan veszélyessé vált afgán-pakisztáni határvidékről Jemen békésebb éghajlatára.

2008-ban az arab-félszigeti al-Kaida még gyerekcipőben járt, de már vezetői közé tartozott az Amerikában nevelkedett jemeni, Anvar al-Avlaki, aki amerikai akcentussal, folyékonyan beszélt angolul. Al-Avlaki

kivételesen hatékony szónoknak bizonyult, aki sikeresen szólította meg a Nagy-Britanniában és az Egyesült Államokban élő fiatalokat. O lett a mentora az újonnan érkezett, angolul szintén beszélő pakisztáninak.

Avlaki jemeni szülők gyermekeként Uj-Mexikóban született, ahol apja ösztöndíjasként tanult. A hétköznapi amerikai srácként nevelkedett al-Avlaki először hétévesen, 1978-ban járt Jemenben. A középiskolát is itt járta ki, mielőtt visszatért az Egyesült Államokba, hogy coloradói és San Diegó-i egyetemeken tanuljon. 1993-ban, huszonkét évesen utazott Afganisztánba, és alighanem itt tette magáévá a dzsihádisták szélsőséges eszméit.

Miként a legtöbb terrorista, ő sem ismerte behatóan a Koránt – beérte a szélsőséges propaganda terjesztésével –, ezzel együtt az Államokban imámként sikerült elhelyezkednie előbb San Diego, majd a virginiai Falls Church mecsetében.

Amikor okirat-hamisításért le akarták tartóztatni, Nagy-Britanniába menekült.

Itt zavartalanul utazgathatott, mígnem jött a 9/11, és a Nyugat végre kezdett feleszmélni. Amikor 2004-ben szorulni kezdett a hurok, Avlaki visszatért Jemenbe. Itt rövid időre letartóztatták, hogy emberrablás és terrorizmus vádjával börtönbe is vessék, de befolyásos törzsének nyomására szabadon bocsátották. 2008-ra végül felfedezte az igazi feladatát – az internetet szószékként használva harcra szólította fel az egész világot.

Nem eredménytelenül – sok gyilkosságot követtek el olyan „ultrák”, akiket éppen az ő gyilkosságra és pusztításra buzdító prédikációi lelkesítettek fel. Emellett kapcsolatba került a tehetséges szaúdi bombagyárossal, Ibrahim al-Aszirivel. Avlaki győzte meg a fiatal nigériai Abdulmutallabot, hogy öngyilkos bombamerényletet kíséreljen meg egy Detroit felett átrepülő utasszállító fedélzetén, és Aszirit, aki hagyományos módszerekkel láthatatlan bombát épített a merénylő alsóneműjébe.

Csak a bomba meghibásodása mentette meg a gépet – nem úgy a nigériai nemi szervét.

Ahogy Avlaki tanításai egyre hatékonyabbá váltak a YouTube-on (egy-egy videót százötvenezerszer is letöltöttek), Asziri úgy lett egyre ügyesebb a bombakészítésben. Végül 2010 áprilisában mindketten felkerültek a halállistára. Avlakihoz ekkorra már csatlakozott titokzatos és öntudatos pakisztáni tanítványa is.

Két kísérlet történt Avlaki becserkészésére és kiiktatására.

Az elsőben a jemeni hadsereg is részt vett, mely hagyta őt elszökni egy körülvett faluból; másodszorra egy amerikai drón rakétája robbantotta fel a házat, ahol a hírek szerint tartózkodott – csakhogy akkorra már távozott.

A végzet végül Eszak-Jemen egy félreeső részén, 2011. szeptember 30-án érte utol. Khasef falujában azonosította őt egy fiatal tanítványa, aki jó amerikai dollárokért elárulta.

Néhány órán belül, a határon túl fekvő szaúdi sivatagból elindult felé egy Predator.

Nevadából tekintetek tapadtak a falu főterén álló három Toyota Landcruiserre (az al-Kaida választott járművére), de a kilövési engedélyt visszatartották, miután nők és gyerekek is tartózkodtak a közelben. Harmincadikán hajnalban azután látták Avlakit, amint beszállt az élen haladó terepjáróba. A kamerák olyan éles képet közvetítettek, hogy amikor felnézett, az arca az egész plazmatévét betöltötte a Creech légitámaszponton.

Két Landcruiser elindult, a harmadik azonban láthatóan elromlott. Felnyitották a motorháztetőt, és valaki ügyködött a motorján. A megfigyelők tudta nélkül három másik személy is várakozott abban a járműben, akiket az amerikaiak szintén szívesen kiiktattak volna.

Egyikük maga a bombakészítő, Asziri volt. A másik Fahd el– Quso, Avlaki helyettese az arab-félszigeti al-Kaidában egyike azoknak, akik megtervezték az ádeni kikötőben horgonyzó Colé romboló elleni 2000-es merényletet, amelynek tizenhét tengerész esett áldozatul. Ő végül 2012 májusában, egy másik dróntámadásban veszett oda.

A harmadik személyt az amerikaiak sem ismerték. Sosem nézett fel, és elkendőzte az arcát, így senki sem láthatta borostyánszínű szemét.

A két élen haladó terepjáró nekiindult Dzsavf tartomány poros útjainak, de miután tisztes távolságot tartott egymástól, Nevadában nem tudták, melyikre csapjanak le. Végül reggeli időben megálltak, és egymás mellé parkoltak. Nyolcan vették körül a járműveket: két sofőr és négy testőr. Rajtuk kívül két amerikai tartózkodott a helyszínen: maga Avlaki, és Szamír Khan, az Inspire angol nyelvű online iszlámista újság szerkesztője.

Creechből tudatták a döntéshozókkal, hogy befogták a célpontot. Washingtonban egy hang azt mormolta: „Akkor lőjenek.” AJ-SOC egyik

őrnagya adta ki a parancsot – civilben kisgyerekes anyuka, aki épp készült esti fociedzésre vinni a kölykeit.

Nevadában meghúzták a ravaszt. Észak-Jemen felett, tizennyolc kilométer magasan a tündöklő napsütésben két Hellfire rakéta vált le a Predatorról és szagolt bele a levegőbe, mint egy vadászkutya, mielőtt éles szögben lebukott a sivatag felé. Tizenkét másodperccel később a két Landcruiser és a nyolc férfi helyén csak a füst gomolygott.

Hat hónapon belül a J-SOC elegendő bizonyítékot szerzett arra, hogy a még most is csak harmincéves Asziri tovább gyártja a bombákat, amelyek egyre kifinomultabbak – ráadásul olyan testbe ültethető bombákkal is kísérletezik, amelyeket semmilyen szkenner nem tud kiszúrni.

Saját öccsét küldte el, hogy végezzen a szaúdi terrorelhárítás fejével, Mohammed bin Nadzsef herceggel. Az ifjú állította, hogy torkig van a terrorizmussal, haza akar térni, és rengeteg információval rendelkezik, amit hajlandó megosztani. A herceg beleegyezett, hogy felkeresse.

Amint a helyiségbe lépett, az ifjú Asziri egyszerűen felrobbantotta magát. A hercegnek szerencséje volt: a detonáció hátravetette a merénylőt az ajtón át, amelyen érkezett, így ő megúszta néhány kisebb sebesüléssel.

A fiatal Asziri egy apró, ám annál hatásosabb bombát rejtett az ánuszába. Detonátorként a határ túloldalán egy mobiltelefon szolgált, amit a tulajdon testvére tervezett és működtetett.

Eközben Avlaki sem maradt utód nélkül. Az interneten felbukkant egy férfi, akit csak Prédikátorként ismertek, s aki éppoly hatásosan, éppoly gyűlölettől fűtve szónokolt. Jemen tehetetlen vezetője ezalatt az Arab Tavasz áldozata lett; a helyébe érkező fiatalabb, céltudatosabb elnök készen állt rá, hogy a tekintélyes fejlesztési alapokért cserébe szorosan együttműködjön az Egyesült Államokkal.

Jemen felett sűrűsödött a drónforgalom. Szaporodtak az amerikaiak zsoldjában álló ügynökök, a hadsereg is fellépett az al-Kaida vezetői ellen, ennek ellenére továbbra is feltételezték, hogy a Prédikátorként ismert terrorista Jemenben maradt. Egészen mostanáig. Egy centreville-i padláson kuksoló kamasznak hála, a Nyomkövető immár tudta az igazat.

Amint a Nyomkövető becsukta Avlaki aktáját, jelentés jött azoktól, akiket Öreg Róka egyszerűen „a drónos fiúknak” nevezett. A maga akcióihoz a J-SOC nem a CIA nevadai drónállomását használta, hanem a saját egységét a légierő Popé bázisán, az észak-karolinai Fayettville közeiében.

A rövid jelentés a lényegre szorítkozott. Teherautókat észleltek a kismayói fészemél/raktámál. Megrakodva érkeztek, és üresen távoztak. Kettő nyitott platóval állt a rakodási területen. Úgy tűnt, gyümölcsöt és zöldséget szállít. Ennyi.

A Nyomkövető elfordult, és a Prédikátor falra szegezett képére nézett. Mire kellhet neki a zöldség és gyümölcs?, tűnődött el.

Kinyújtózott, felállt, és kisétált a nyári melegbe. Ügyet sem vetett azokra, akik megmosolyogták, csak felült Fireblade-jére, fejébe csapta a bukósisakot, és lehúzta a szemellenzőt, mielőtt kiviharzott a kapun. Amint elérte a főutat, délnek fordult a főváros felé, mielőtt lekanyarodott Centreville irányába.

Szeretném, ha megnéznél nekem valamit kuporodott le Ariel mellé a félhomályban. – Valaki zöldséget és gyümölcsöt vásárol Kismayóban. Ki tudod deríteni, honnét származik, és hová tart?

Másokat is megkörnyékezhetett volna a kéréssel, ám az ipari kémkedést nagyban űző és egymással rivalizáló szabad szájú hackerekkel szemben Arielnek két felbecsülhetetlen előnye is volt: csak egy valakinek felelt, és soha senki előtt nem jártatta a száját. Ariel ujjai táncolni kezdtek a billentyűzeten. Szomália térképe jelent meg a monitoron.

Nem az egész ország sivatag – mutatott előre. – A Dzsuba alsó folyásának völgyében mindkét parton vannak erdők és ültetvények. Látja, ezek itt mind farmok.

A Nyomkövető tanulmányozta a gyümölcsösök és ültetvények tarka szőttesét, az egyetlen zöld foltot az unalmasan egyhangú okkersárga sivatagban. Az ország éléskamrája. Ha a szállítmányok ezekről a területekről származtak, és teherautón Kismayóba szállították őket, mi lett velük a továbbiakban? A helyi piacokra kerültek vagy exportra?

Nézzük meg Kismayo kikötőjét.

Miként a város többi része, ez is romhalmazzá vált. Az egykor nyüzsgő kikötőben tucatnyi helyen feltöredezett a rakpart, a régi hajódaruk oldalt dőltek és használhatatlanná váltak.

Teherhajó csak elvétve járt erre, akkor se kirakodni. Mivel tudott volna fizetni az Al-Shabaab csődbe ment miniállama?

De ha inkább elszállítottak valamit? Mondjuk zöldséget és gyümölcsöt? Talán, de az úti cél akkor is ismeretlen.

Különben meg mi értelme lenne az egésznek?

Indíts el egy keresést, Ariel. Lássuk, van-e olyan cég, amelyik Kismayóval kereskedik. Netán zöldséget és gyümölcsöt szállít, ami a Dzsuba völgyében termett. Ha igen, kié a cég?

Talán övé a raktár is.

* * *

Tel-Aviv északi peremvidékén, a herzlijai út mentén, a piactól nem messze eső egyik mellékutcában jellegtelen irodaépület áll, amit az itt lakók egyszerűen így neveznek: az Iroda. Ez a Moszad központja. Két nappal azután, hogy a Nyomkövető a Mandarin Orientalban találkozott Simon Jordannel, három férfi ült rövid ujjú és kigombolt nyakú ingben az igazgató irodájában. Az a helyiség látott már néhány emlékezetes tárgyalást.

1972 őszén, miután a müncheni olimpián lemészárolták az izraeli sportolókat, Zvi Zamir itt rendelte el, hogy a szuronyok kutassák fel, és végezzék ki a Fekete Szeptember felelőseit, bár hivatalosan Golda Meir volt az, aki döntött az „Isten haragja” hadműveletről. Több mint negyven évvel később a hely még ugyanolyan lepusztultnak tűnt.

A három férfi különféle rangot viselt, és különböző korosztályhoz tartozott, mégis keresztnéven szólították egymást. A legidősebb közülük húsz éve dolgozott itt, de egy kezén meg tudta számolni, hányszor hallott vezetékneveket.

A morózus igazgató Úri volt, a David-hadművelet főnöke, míg a legifjabb Benny, aki Afrika Szarváért felelt.

– Az amerikaiak a segítségünket kérik – vágott bele Úri.

– Micsoda meglepetés – mormolta David.

– Úgy tűnik, lenyomozták a Prédikátort.

Nem kellett elmagyaráznia a kijelentést. Az iszlamista terroristák számos célpontot kijelöltek maguknak, és az Egyesült Államok mellett Izrael is a lista előkelő helyén szerepelt.

Minden jelenlévő ismerte az első ötven célpontot, még ha délen a Hámász, északon a Hezbollah, keleten pedig az iráni Al-Qudsz terroristái versengtek is az elsőségért. A Prédikátor talán elsősorban Amerika és Nagy-Britannia ellen harcolt, de azért jól tudták, kicsoda.

– Ha minden igaz, Szomáliában van, az Al-Shabaab rejtegeti. A kérdés nagyon egyszerű. Van beépített emberünk Szomália déli részében?

Mindkét rangidős Benny felé fordult. A fiatalabb férfi korábban az elit Sayeret Mátkái kommandóban szolgált, és olyan folyékonyan beszélte az arabot, hogy észrevétlenül átjutott a határon, így került az izraeli védelmi erők terrorelhárító szervezetéhez. Hosszasan elnézte a kezében tartott ceruzát.

– Nos, Benny, van? – noszogatta David.

Mind tudták, mi következik, és tartótisztként nem szívesen bízták egy másik ügynökségre embereiket.

– Igen, van. Egyetlenegy. Kismayo kikötőjében épült be.

– Hogyan kommunikál vele? – kérdezte az igazgató.

– Rendkívül nehezen – ismerte el Benny. – És lassan. Időbe telik. Nem üzengethetünk neki csak úgy. Még az internetes adatforgalmat is lehallgathatják. Az a hely tele van öngyilkos merénylőkkel.

– Nyugaton tanultak, az információs társadalomban nőttek fel. Miért?

– Ha a jenkik használni akarják, fel kell gyorsítanunk a kommunikációt. Egy miniatűr adóvevővel. És meg kell kérnünk az árát – tette hozzá David.

– Ó, sokba fog nekik kerülni – bólintott az igazgató de ezt bízza csak rám. Majd azt mondom, „lehet”, azután megalkudunk az árban.

Nem pénzre gondolt. Segítséget várt egy sor más ügyben, főként az iráni atomprogrammal és a titkosított katonai technológiák átadásával kapcsolatban. Egész kis bevásárlólistát állított össze.

– Neve is van? – érdeklődött David.

– Opál – felelte Benny. – Opál ügynök. Felvigyázó a dokkban.

* * *

Öreg Róka nem vesztegette az időt.

– Szóval beszélt az izraeliekkel – vágott bele.

– Igen.

– Máris válaszoltak?

– A maguk módján. Van egy emberük, aki mélyen beépült Kismayóban. Készek segíteni, de arcátlan követelésekkel álltak elő. Ismeri az izraelieket. A Negev homokját se adnák ingyen.

– Alkudozni akarnak?

– Igen – bólintott Öreg Róka –, de nem velünk. Ez már bőven nem a mi szintünk. Az emberük a követségről egyenesen a J-SOC parancsnokához

ment.

William McRaven tengernagyra utalt.

– Ő meg szépen elküldte?

– Meglepő módon nem. Elfogadta a követeléseket. Vagyis zöld utat kapott. A kapcsolata a követségi Moszad állomás főnöke lesz. Ismeri?

– Igen, futólag.

Akkor rajta! Mondja meg neki, mit vár, ő pedig szállítja.

Amikor visszatért az irodájába, üzenet várta Arieltól.

– Úgy tűnik, csak egy valaki vásárol nagyban szomáliai zöldséget, gyümölcsöt és fűszert. A cég neve Masala Pickles.

Csípős csatnit és mártásokat készítenek, amilyenekkel a britek eszik a curryt. A hozzávalókat a kismayói üzemben palackozzák és fagyasztják le, mielőtt átszállítják a központi gyárba.

A Nyomkövető felhívta. Külső hallgató számára a beszélgetés semmiről sem árulkodott, ezért nem is titkosította.

– Megkaptam az üzenetet, Ariel. Szép munka. Csak még valami. Hol van a központi gyár?

– Ó, elnézést, ezredes. Karacsiban.

Karacsiban. Pakisztánban. Hol másutt?

7. FEJEZET

A KÉTMOTOROS, LÉGCSAVAROS BEECH KING AIR MÉG HAJNAL előtt felszállt Sde Dovból, a Tel-Avivtől északra fekvő katonai repülőtérről, hogy délkeletnek forduljon, és emelkedni kezdjen. Elhaladt Beersheva mellett, átrepült a dimonai atomerőmű feletti tiltott zónán, mielőtt Eilattól délre kilépett az izraeli légtérből.

A hófehér géptörzsre az „Egyesült Nemzetek Szervezete" szavakat festették, míg a farokra a Világélelmezési Program rövidítése, a WFP került. Ha bárki utánanézett a lajstromszámnak, azt találta, hogy a gép egy Nagy-Kajmán-szigeteken működő fedőcég tulajdona, amely hosszú távra bérbe adta a WFP-nek.

Mindebből persze egy szó sem volt igaz.

A gépet a Moszad különleges egységei használták, így abban a Sde Dov-i hangárban állt, ahol egykor az izraeli légierőt megalapító Ezer Weizman fekete Spitfire-e.

Az Akabai-öböltől délre a King Air olyan pályára állt, amelyet keletről Szaúd-Arábia, nyugatról Egyiptom és Szudán fogott közre. A gép a Vörös-tenger mentén végig nemzetközi légtérben maradt, míg végül áthaladt Szomáliföld partvonalán, és berepült Szomália fölé.

Egyik ország sem rendelkezett elfogó egységekkel.

A fehér gép Mogadishutól északra újra keresztezte Szomália indiai-óceáni partvonalát, majd délnyugat felé fordult, hogy ezerötszáz méter magasan a parttal párhuzamosan repüljön.

Avatatlan külső szemlélő feltételezte volna, hogy valamelyik közeli polgári bázisról szállt fel, miután nem rendelkezett pót üzemanyagtartállyal, ami erősen behatárolta a hatósugarát, ám ugyanez a szemlélő nem tudhatta, hogy a gép belső terét két hatalmas üzemanyagtartály töltötte meg.

Mogadishutól délre a kamera operátora felkészült, majd Marka után filmezni kezdett. Remek felvételek készültek az egész partvonalról, Markától egészen háromszázhúsz kilométeren át, egy Kismayótól nyolcvan kilométerre északra eső pontig.

Miután az operátor leállította a kamerát, a King Air elvált a parttól. Visszafelé indult ugyanazon az útvonalon, miközben a hazatéréshez felhasználta a póttartályban lévő üzemanyagot. Tizenkét órányi repülés után

épp csak tankolni állt meg Eilatban, azután már ment is tovább Sde Dovba. Innét motoros futár vitte a kameracsomagot a Moszad elemzőihez.

Benny megkapta, amit akart: egy eltéveszthetetlen találkahelyet a part menti úton, ahol találkozhatott Opál ügynökkel, hogy ellássa az új utasításokkal és a szükséges eszközökkel. Olyan helyet keresett, ami a parti útról és a tengerről egyaránt szembeötlött.

Miután megtalálta ezt, előkészítette az üzenetet Opál számára.

* * *

Doherty börtönigazgató tisztességesen próbálta vezetni a rábízott intézményt, így természetesen börtönkáplánja is volt, mégsem akarta, hogy a lánya esküvőjén ő legyen a pap. Örömapaként eltökélte magában, hogy igazán emlékezetessé teszi a napot, ezért a ceremóniára a Xavéri Szent Ferenc katolikus templomban, míg a fogadásra a belvárosi Clarendon Hotelben került sor.

A Phoenix Republic társasági rovatában is említés történt az esküvőről, annak helyszínéről és időpontjáról, így nem csoda, ha a kíváncsiak és a jóakarók nagy tömegben gyülekeztek a templom főkapuja előtt, amikor az ifjú pár megjelent.

Senki sem figyelt arra a sötét bőrű fiatal férfira, aki hosszú fehér köntöst viselt, és furcsán üveges szemmel meredt a távolba – legalábbis amíg át nem furakodott a bámészkodók között, hogy odaszaladjon az örömapához, mintha adni akarna neki valamit.

Csakhogy a kezében nem ajándékot, hanem egy.45-ös Coltot szorongatott. A férfi négy lövést adott le Doherty börtönigazgatóra, akit a négy becsapódás hátravetett, míg végül élettelenül rogyott össze.

Ahogy mindig, amikor ilyen megmagyarázhatatlan rettenet történik, két másodpercre átható és érteden csend lett. Azután következtek csak a reakciók: sikoltások, üvöltések, s ezúttal a további lövések, amelyeket a két ügyeletes phoenixi rendőr adott le. A merénylő szintén összecsuklott. Többen földre vetették magukat a kirobbanó káoszban, mialatt Mrs. Doherty hisztérikusan sikoltozott, a zokogó arát elvezették, a helyszínre szirénázó mentők és járőrautók érkeztek, a pánikba esett tömeg pedig egyszerre rohant a létező összes irányba.

Azután működésbe lépett a „rendszer”. Kordonokat vontak, fegyvereket gyűjtöttek be és tettek átlátszó műanyag zacskókba, mielőtt azonosították a merénylőt.

Az arizonai híradások nyomán egész Amerika megtudta, hogy újabb eset történt. S hogy munkahelye, egy autószerelő-műhely feletti bérelt lakásában megtalálták a merénylő laptopját, rajta a Prédikátor tanításainak teljes gyűjteményével.

Az amerikai hadsereg filmes egysége a TRADOC (Kiképző és Ideológiai Parancsnokság) nevet viseli, és a virginiai Fort Eustisban található. Általában oktató- és dokumentumfilmeket készít, amelyekben bemutatja a hadseregben végzett különféle munkák és feladatok természetét, így parancsnoka nem habozott beleegyezni a kérésbe, hogy találkozzon egy bizonyos Jamie Jackson ezredessel, aki a J-SOC központjában, az észak-karolinai Fort Braggben szolgál.

A Nyomkövető ezúttal sem érezte szükségét, hogy felfedje: ő valójában Kit Carson ezredes, aki a TOSA-tól jön, és ugyanabban az államban, alig néhány mérfölddel odébb dolgozik. Ezt nevezik „titoktartásnak”.

– Egy rövidfilmet szeretnék – kezdte –, de a projekt szigorúan titkos, a kész anyagot is csak egy rendkívül szűk kör láthatja.

Az igazgatót érdekelte a dolog, kicsit talán hízelgett is neki, hogy rá gondoltak, mégsem hagyta, hogy ez befolyásolja. Büszke volt egységének szakértelmére és tehetségére. Ilyen különös felkérés még egyszer sem érkezett hozzá, ami még izgalmasabbá tette a megbízást.

A szükséges stúdiók és hangrögzítő eszközök rendelkezésére álltak a bázison.

Nagyon rövid film lesz, mindössze egy jelenettel. Nem lesznek külső felvételek. Csak egyetlen díszlet kell, lehetőleg a bázison kívül. Kamerák sem kellenek, csak egyetlen camcorder, ami egyszerre adja a képet és a hangot. Az eredmény csak az interneten lesz látható, ennek megfelelően kis csapatban gondolkodom, legfeljebb hat főben, akik mind titoktartási fogadalmat tesznek. Egy fiatal filmesre lenne szükségem, aki jól ismeri a mozifilmeket – tette még hozzá a látogató.

A Nyomkövető megkapta, amit akart: Damian Mason századost. Az igazgató nem kapta meg, amit akart: választ a kérdéseire – helyette kapott egy hívást valamelyik nagykutyától, aki közölte, hogy teljesítenie kell a férfi minden óhaját.

Damian Mason fiatal volt és lelkes, vérbeli mozirajongó, amióta az eszét tudja, itt a New York-i White Plainsben.

Miután leszolgálta az idejét a TRADOC-nál, nyugatra, Hollywoodba akart menni, hogy igazi filmeket forgasson, igazi sztorival és igazi sztárokkal.

– Oktatófilm lesz, uram? – kérdezte.

– Remélem, sokan okulni fognak belőle – adott kitérő választ a tengerészgyalogos ezredes. – Mondja csak, van olyan nyilvántartás, amelyben szerepel az ország összes rendelkezésre álló színésze?

– Hát, majdnem.

– Szerintem a Filmakadémia nyilvántartására gondol, amit minden szereposztó asszisztens használ.

– Van ilyen a bázison?

– Nem hinném, uram. Nem használunk hivatásos színészeket.

– Most már igen, egyet legalábbis. Be tud szerezni egy példányt?

– Persze, ezredes.

Két napba telt, amíg a FedEx-szel megérkezett. A vaskos kötet oldalain vég nélkül sorjáztak a feltörekvő színészek és színésznők, az ifjoncoktól egészen a veteránokig.

Egy másik fontos tudományág, amit mind a rendőrségeken, mind pedig a titkosszolgálatoknál világszerte használnak, az arcfelismerés és összehasonlítás. Ez segít lenyomozni a szökésben levő bűnözőket, akik igyekeznek elváltoztatni a külsejüket.

A számítástechnika fejlődésével a véletlenszerű rendőri ösztön önálló tudományággá intézményesült. Az Egyesült Államokban ennek megnyilvánulása az ECHELON – az a szoftver, amelyet az FBI Elektronikus Kutatási Részlege üzemeltet a marylandi Quanticóból.

A rendszer több száz egyedi azonosító jelet raktároz. A fül önmagában felér az ujjlenyomattal (nincs két teljesen egyforma), a hosszú haj azonban nem mindig teszi láthatóvá. A pupillák közötti távolság viszont, amit mikronpontossággal mérnek le, a másodperc tört része alatt kimutathatja az egyezőséget – de legalábbis segíthet az azonosításban. Az Echelont még azok sem tudták átverni, akik átfogó plasztikai műtétnek vetették alá magukat. A drónok kamerái által befogott terroristákról is másodpercek alatt kiderült, hogy csúcskategóriás célpontok-e, vagy csak futárok. Takarékoskodni kell a drága rakétákkal.

A Nyomkövető visszarepült keletre, és munkára fogta az Echelont. Olvasd be az összes férfiszínész arcát a nyilvántartásból, és találd meg egy adott ember hasonmását. Utóbbiként a Prédikátor szakáll nélküli változatát adta meg. A szakáll ráért.

Az Echelon csaknem ezer arcot szkennelt be, míg végül előállt azzal, amelyik mindennél inkább hasonlított egy Abu Azzam nevű pakisztánihoz. Egy spanyol-amerikait, bizonyos Tony Suarezt dobott ki, aki önéletrajza szerint feltűnt már néhány jelenetben, dolgozott statisztaként, és egy grillsütő reklámjában mondott is néhány szóból álló szöveget.

A Nyomkövető visszatért az irodájába, ahol már várta Ariel jelentése. Az apja talált egy üzletet, ahol import élelmiszert árultak, vett is egy üveg Masala szószt meg egy adag mangós csatnit. A számítógép elárulta, hogy a bennük található szinte összes gyümölcs és fűszer a Dzsuba-völgyből származik.

Más is akadt. A kereskedelmi adatbázisokból kiderült, hogy a Masala rendkívül sikeres Pakisztánban és a Közel-Keleten, de még a fűszeres ételeket és indiai curryt nagyra értékelő Nagy-Britanniában is. A cég jelenleg is alapítója, Mr. Musztafa Dardari birtokában volt, aki Karacsiban és Londonban is fenntartott egy kisebb palotát. A Nyomkövető egy fotót is kapott a mágnásról, amit hivatalos portréjáról nagyítottak ki.

Sokáig vizsgálta az arcot. A simára borotvált áll, a sugárzó mosoly – mintha ismerős lenne. Elővette a fiókból a fényképet, amit még Iszlámábádban készített az iPhone-jával, hogy félbehajva kitakarja a nem kívánt részt. Most éppen ez kellett neki. A másik vigyorgó végzős, tizenöt évvel korábbról.

Egykeként a Nyomkövető is tudta, hogy ha ketten ilyen szoros kapcsolatba kerülnek az iskolában, a kötelék néha örökre megmarad. Felidézte magában Ariel figyelmeztetését: valaki e-maileket küldözget a kismayói raktárba, a Troli pedig köszönettel nyugtázza ezek vételét. A Prédikátornak tehát van egy befolyásos barátja Nyugaton.

Mason százados tanulmányozta a feltételezett Prédikátort, a korábbi Zulfikar Ali Shahot, a korábbi Abu Azzamot. Majd egy másik fényképen a gyanútlan Tony Suarezt, az állástalan statisztát, aki egy malibui nyomortanyán élt.

Persze, meg lehet csinálni – döntötte el végül. Sminkkel, stylisttal, jelmezekkel, kontaktlencsével, próbafelvételekkel, súgógéppel… –

Megkocogtatta a Prédikátor fotóját. – Szokott ez a fickó beszélni?

– Néha.

– A hangjáért nem felelek.

– Azt bízza csak rám – bólintott a Nyomkövető.

* * *

A civil ruhákba öltöztetett, Mr. Masonné átlényegült Mason százados egy köteg pénzzel repült Hollywoodba, és Mr. Suarezzel tért vissza. A férfit egy hotellánc kényelmes lakosztályában helyezték el, harminckét kilométerre Fort Eustistől. Annak érdekében, hogy ne kószáljon el, beosztottak mellé egy szédítő mosolyú szőke tizedest, aki megtudta, hogy azzal teszi a legnagyobb szolgálatot a hazájának, ha megakadályozza, hogy a kaliforniai vendég az elkövetkező negyvennyolc órában kisétáljon a szállodából vagy besétáljon az ő hálószobájába.

Nem számított, Mr. Suarez elhiszi-e, hogy a szolgálataira egy művészfilm előkészítő munkálatai során van szükség, amit valamelyik pénzes közel-keleti megrendelő kívánságára forgatnak le. A forgatókönyv a legkevésbé sem tartozott rá – igaz, nem is nagyon izgatta, amíg ott lubickolt egy fényűző lakosztályban, többévnyi grillsütőreklámnak megfelelő pénzt kapott, és ráadásnak egy olyan asszisztens társaságát, aki a mosolyával leállította a forgalmat. Mason százados ugyanebben a hotelben kibérelte a konferenciatermet, továbbá közölte, hogy a „próbafelvételre” másnap kerül sor.

A TRADOC stábja két jelöletlen kocsival és egy költöztető autóval érkezett, és elfoglalta a konferenciatermet, ahol minden ablakot fekete papírral és maszkolószalaggal fedett le. Miután ez megtörtént, itt épült fel a világ legegyszerűbb díszlete.

Alapjában véve csak egy fekete lepedőt szegeztek a falra, amelyre kurzív arab írással Koránból vett idézeteket írtak. A lepedőt Fort Eustis stúdióinak egyik műhelyében készítették el, a Prédikátor által használt háttér mintájára. Elé egyszerű fa karosszéket állítottak.

A terem másik végébe asztalokat, székeket és lámpákat hoztak, hogy elkülönítsék az öltözésre és sminkelésre szolgáló részt. Eközben senki sem tudta, hogy ezek milyen célt szolgálnak majd.

Az operatőr a karosszékkel szemben felállította a camcordert. Egyik kollégája mellette foglalt helyet, hogy segédkezzen a mélységélesség, fókusz és élesség beállításánál. A hangmérnök belőtte a „szinteket”. A súgógépet kezelő technikus elhelyezte a kijelzőt, hogy az objektív alá kerüljön, ily módon a beszélő egyenesen a kamerába nézzen.

Mr. Suarezt bevezették és az öltözőbe vitték, ahol egy nyugdíjazás előtt álló őrmesternő – aki mindenki mással egyetemben civil ruhát viselt – ráadta a köntöst és a fejviseletet. Ezeket maga a Nyomkövető válogatta ki a TRADOC tekintélyes jelmeztárából, és egy varrónő a Prédikátor fényképei alapján elvégezte rajtuk a szükséges kisebb módosításokat.

– Ugye, nem kell majd arabul beszélnem? – vetette fel Tony Suarez. – Senki sem mondta, hogy arabul kell beszélnem… Szó sincs róla – biztosította róla „Mr.” Mason, aki a rendező szerepét vállalta. – Vagyis legfeljebb néhány szót, de ne törődjön a kiejtéssel. Tessék, itt vannak, hogy gyakorolhasson. – Átadott egy kártyát Suareznek, rajta néhány arab szóval.

– A francba, ember, ezek nagyon nehezek.

A fal mellett némán ácsorgó idősebb férfi előrelépett.

– Próbálja utánam mondani. – Úgy ejtette az idegen szavakat, mint egy született arab, Suarez pedig tett néhány esetlen próbát. A szavak nem úgy hangzottak, ahogy kellett volna, de az ajkak megfelelően mozogtak.

Az utószinkron majd elvégzi a többit. Tony Suarez átült a sminkeshez, aki egy teljes órát szánt rá.

A profi sminkes elmélyítette a bőrtónust, hogy valamivel füstösebbnek tűnjék, mielőtt felhelyezi az álbajuszt és álszakállt. A shemagh elfedte az egész fejtetőt. A színész végezetül megkapta a kontaktlencsét, amitől a tekintete tüzes borostyánszínben játszott.

Amikor felkelt és megfordult, még a Nyomkövető is úgy érezte, mintha szemtől szemben állna a Prédikátorral.

Tony Suarezt a karosszékhez vezették, és leültették.

Apró állítások a camcorderen és a hangszinten, a fókuszon és a súgógépen. A színész, miután több mint egy órát töltött az előkészületekkel, tanulmányozta a szöveget, amit a súgógépről kellett felolvasnia. A zömét megjegyezte, s bár az arab nyelvű részeknél egyáltalán nem tűnt született arabnak, valahogy ezeken is túlevickélt.

– És tessék – szólt Mason százados, ahogyan álmaiban oly sokszor Brad Pittnek és George Clooney-nak.

A statiszta beszélni kezdett.

A Nyomkövető belesúgott Mason fülébe.

– Ünnepélyesebben, Tony – utasította a színészt Mason. Ez egy töredelmes vallomás. Maga nagyvezír, aki elmondja a szultánnak, hogy félreértett mindent, és sajnálja az egészet. Oké, elölről. És tessék.

Nyolc nekifutás után Suarez elérte a legjobb formáját, majd fakulni kezdett. A Nyomkövető bólintott.

– Oké, emberek, végeztünk is – jelentette be Mason. A stáb szétszedett mindent, amit felépített. Tony Suarez visszavedlett farmerba és pulóverbe, újra sima lett az arca, és az arcfesték eltávolításához használt krémtől illatozott. Az öltöztető és a sminkes összepakolt, a kellékek visszakerültek a költöztető autóra. Leszedték és felgöngyölték a hátteret. Az ablakokról lefejtették a fekete papírt és a maszkoláshoz használt szalagot.

Amíg mindez megtörtént, a Nyomkövető az operatőrrel visszanézte az öt legjobban sikerült felvételt.

Kiválasztotta a számára megfelelőt; a többit letörölték.

A színész hamisítatlan kaliforniai akcentussal beszélt, de a Nyomkövető ismert egy brit tévés utánzóművészt, aki az ámuldozó közönség szeme láttára alakult át egyik hírességből a másikká. Kellő fizetségért rájuk áldozta egy napját, a beszéd szinkronizálását pedig elvégezték a technikusok.

Visszaadták a kibérelt konferenciatermet a szállodának.

Tony Suarez sajnálkozva kiköltözött a lakosztályából, hogy kivigyék a washingtoni nemzetközi repülőtérre, ahonnét egy éjszakai járattal tért vissza Los Angelesbe.

A Fort Eustis-i csapat sokkal közelebb volt az otthonához, napnyugtára oda is ért.

A technikusok remekül szórakoztak, miközben egy szót sem hallottak a Prédikátorról, és nem is sejtették, mit csináltak. A Nyomkövető annál inkább tudta, hogy amint nyilvánosságra hozza a felvételt, az iszlámista szélsőségesek köreiben teljes lesz a káosz.

* * *

A szomálit felületesen ismerő férfi, aki a mogadishui repülőtéren egy török gép fedélzetéről szállt le, az útlevele szerint dán volt. Öt nyelven,

köztük szomáliul kiállított iratai alapján a Mentsük Meg a Gyermekeket Alapítványnak dolgozott.

Valójában persze nem Jensennek hívták, és a Moszad ügynökeként dolgozott. Előző nap a Ben Gurion reptérről érkezett a ciprusi Lamacába, ahol nevet és szülőhazát váltott, mielőtt továbbrepült Isztambulba.

Az első osztályú tranzitváróból csak hosszú és kimerítő várakozás után jutott fel a járatra, amely Dzsibuti érintésével Szomáliába repítette. A Turkish Airlines maradt az egyetlen légitársaság, amely menetrend szerint közlekedett Mogadishuba.

Reggel nyolc órakor máris sütött az aszfalt. Az ötven utas a terminál épülete felé vette az irányt, és a turistaosztályon utazó szomáliaiak a vállukkal lökdösték félre az útjukba eső három első osztályú utast. A dán nem sietett, kivárta a sorát az útlevél-ellenőrzésen.

Vízummal természetesen nem rendelkezett; a vízumot mindig érkezéskor kellett megvásárolni, amint azt korábbi tapasztalatai alapján már tudta. A határőr tanulmányozta a megelőző be– és kilépések pecsétjeit, majd összevetette a nevet egy listával. Semmi sem tiltotta a Jensenek beléptetését.

A dán egy ötvendollárost csúsztatott be az üveg alatt.

– A vízumra – mormolta angolul. Az útlevélellenőr már felé csúsztatta volna a bankjegyet, amikor az útlevélben meglátott egy másik ötvenest.

– Azon meg vegyen valamit a gyerekeknek – suttogta a dán.

A férfi bólintott. Nem mosolygott, de bepecsételte a vízumot, vetett egy pillantást az oltási papírokra, majd összecsukta és visszaadta az útlevelet. A gyerekek örülni fognak. Ebből telik valami tisztességes ajándékra. Végre egy európai, aki érti, hogyan mennek errefelé a dolgok.

Odakint két lerobbant taxi várakozott. A dán bedobta kézipoggyászát az elsőbe, és bemászott az ülésre.

– A Peace Hotelbe, kérem.

A sofőr elindult a kerítéssel övezett repülőtér kapuja felé, ahol ugandai katonák posztoltak.

A reptér az Afrikai Unió katonai támaszpontjának közepén, a mogadishui enklávé belső övezetében fekszik, amelyet szögesdrót kerítések és homokzsákok, betonfalak és a köröttük járőröző Casper páncélozott szállító járművek védelmeznek. Az erődön belül egy további erőd áll: a Bancroft tábor, ahol a „fehérek” élnek – néhány száz szerződéses alvállalkozó, a

segélyszervezetek és hírügynökségek alkalmazottai, meg az egykori zsoldosok, akik elszegődtek a nagykutyák testőrének.

Az amerikaiak saját körletben laknak, a kifutó túlsó végén. Itt, a nagykövetség mellett tisztázatlan célú hangárok állnak, mellettük az iskola, ahol a fiatal szomáliaiakat képzik ki, hogy egy szép napon amerikai ügynökökként csempésszék őket vissza Szomália veszélyes részeibe. Akik régóta ismerik Szomáliát, pontosan tudják, mennyire hiú remény ez.

Szintén a belső szentélyben, a mozgó jármű ablaka előtt sorjáztak az ENSZ, az Afrikai Unió és az Európai Unió minitelepei, sőt egy lerobbant brit követség is, amely mindig hevesen cáfolta, hogy kizárólag kémkedés céljából létezne.

A dán Jensen nem mert Bancrofton belül maradni, ahol bármikor belefuthatott egy másik dánba vagy a Mentsük Meg a Gyermekeket valamelyik munkatársába. Ezért vette az irányt a biztonsági kerítésen kívül eső egyetlen hotel felé, ahol egy fehér még viszonylag biztonságban érezhette magát.

A taxi áthaladt az utolsó őrzött kapun (még több piros-fehér csíkos pózna, még több ugandai), és rátért a Mogadishu központjába vezető egy mérföldes főútra.

Noha nem először járt itt, most is rácsodálkozott a törmeléktengerre, amivé a húsz éve tartó polgárháború az egykor elegáns afrikai nagyvárost silányította.

A taxi befordult egy mellékutcába, ahol egy fizetett utcakölyök félrevonta a szögesdrótot, mire a háromméteres acélkapu csikorogva kinyílt. Egyetlen szó sem hangzott el; valaki egy kémlelőnyíláson keresztül belülről figyelte őket.

Miután kifizette a fuvart, a dán bejelentkezett, azzal fel is vezették szobájába, egy apró, éppen csak lakható helyiségbe tejüveg ablakokkal (hogy ne lehessen felismerni lakóját) és összevont függönyökkel (a hőség ellen). Levetkőzött, és hosszú ideig állt a zuhanyból szivárgó langyos víz alatt, legjobb képessége szerint megmosdott, megszárítkozott, majd tiszta ruhát húzott.

A papucsban, farmernadrágban és hosszú, gomb nélküli pamutingben nagyjából úgy festett, mint a szomáliaiak.

Hátizsákot vetett a vállára, és sötét napszemüveget tett a szemére. Az izraeli nap barnára sütötte a kezét, de sápadt arca és lenszőke haja így is

ékesen árulkodott európai származásáról.

Ismert egy helyet, ahol robogót lehetett bérelni. Egy másik taxi, amit a Peace Hotelhez hívott, elvitte oda. A taxiban kivette zsákjából a shemaghot. Az egyszerű arab fejviselet alá rejtette szőke fürtjeit, az arca elé húzta szabadon maradó végét, és betűrte a másik oldalon. Ezt senki sem találhatta gyanúsnak; a shemagh viselői gyakran így védekeztek az állandó por és homok ellen.

Kibérelt egy roskatag fehér Piaggio mopedet. A kölcsönzős már ismerte a korábbi látogatásokról.

Mindig tekintélyes letétet hagyott, és mindig sértetlenül hozta vissza a járművet, cserébe eltekintett az olyan nevetséges formaságoktól, mint a jogosítvány.

A dán besorolt a forgalomba, a szamárfogatok, utolsókat rúgó teherautók, furgonok és egyéb robogók közé.

Sikeresen kerülgette a tevéket és gyalogosokat, és pontosan ugyanúgy festett, mint a többi szomáliai, amint végigpöfögött a Maka-el-Mukaramán, amely egyenes vonalban szelte ketté Mogadishu központját.

Elhagyta a csillogóan fehér Iszbahajsziga-mecsetet, amely csodával határos módon sértetlen maradt, és elnézett az út másik oldalán fekvő, kevésbé vonzó látványosság felé. A Daravísza menekülttáborban a helyzet mit sem javult legutóbbi látogatása óta – a nyomorúságos kalyibák még most is tízezer éhező és halálra rémült menekültnek adtak otthont, akik alapvető közművek, élelem, munka és remény nélkül maradtak, s akiknek a gyerekei a vizelettócsák közt játszottak. Frantz Fanon szavaival élve ők csakugyan a világ nyomorultjaiként éltek – és a Daravísza csak egy volt az itteni tizennyolc szegénynegyed közül. A nyugati segélyszervezetek ugyan próbálkoztak, de szélmalomharcot vívtak.

A dán vetett egy pillantást olcsó karórájára. Még nem késett el. A találkozókra mindig délben kerül sor. A férfi, akihez jött, a szokott helyen várja, ha pedig nincs ott – mint az esetek kilencvenkilenc százalékában –, tovább végzi a dolgát. Ha viszont ott van, jeleznek egymásnak.

A moped elvitte a romos olasz negyedbe. Ide csak a legostobább fehérek merészkedtek komolyabb fegyveres kíséret nélkül. A veszélyt nem annyira gyilkosok, inkább az emberrablók jelentették. Egy európai vagy amerikai akár kétmillió dollárt is érhetett, de a szomáliai szandálban, afrikai ingben

és az arcát leplező shemaghban az izraeli ügynök biztonságban érezhette magát – amíg rövidre fogta a találkozót.

A halak minden reggel az Uruba Hotellel szemközti kis patkóöbölben kerültek partra, ahol az Indiai-óceán hullámai sodorták partra a kis bárkákat, hogy a szikár, sötét bőrű férfiak – akik egész éjjel a nyílt vízen halásztak – elvigyék zsákmányukat a helyi piacra, hátha akad rá vevő.

Az öböltől alig kétszáz méternyire feküdt a piac, harmincméteres kivilágítatlan csarnokként, amely csak úgy bűzlött a friss és kevésbé friss halaktól. A dán ügynöke ebben a csarnokban felügyelt. Pontban délben, miután ezért kapta a fizetségét, Mr. Kamal Duale kilépett az irodájából, és tekintetével végigmérte a piac közönségét.

Sokan jártak ide vásárolni, de még nem most. Aki meg tudta fizetni, friss halra vágyott, márpedig a negyvenfokos hőségben, hűtés nélkül a hal gyorsan megbüdösödött.

Ha Mr. Duale meg is lepődött tartótisztje láttán, nem adta jelét. Csak meredten nézett, majd lassan bólintott.

A Piaggión ülő férfi visszabólintott, azzal mellkasa elé emelte kezét. Szétterítette, összezárta, majd újra szétnyitotta az ujjait. Két további bólintás után a robogós távozott. Megbeszélték a találkozót: a szokott helyen, holnap délelőtt tízkor.

Másnap reggel a dán nyolckor lement reggelizni a hotel éttermébe. Szerencséje volt: szereztek tojást, így rántottát kapott, kenyérrel és teával. Nem akart túl sokat enni; lehetőleg próbálta elkerülni, hogy használnia kelljen a mellékhelyiséget.

A robogó a fal mellett parkolt. Fél tízkor berúgta, kivárta, amíg megnyílt előtte az acélkapu és kieresztette, azután visszaindult az Afrikai Unió tábora felé. Ahogy közeledett a beton– fal és az őrház felé, lerángatta fejéről a shemaghot. Szőke haja azonnal elárulta.

A bódéból ugandai katona lépett elő, puskával a kezében, de mielőtt a sorompóhoz ért volna, a szőke motoros félrekapta a kormányt, és odakiáltotta neki: dzsambo.

Szuahéli anyanyelve hallatán az ugandai leeresztette a fegyvert csak egy újabb lökött mzungu.

Legszívesebben hazament volna, de a munka jól fizetett, nemsokára talán megengedhet magának néhány jószágot és egy asszonyt. A mzungu

bekanyarodott a kapu melletti kávézó parkolójába, leállította a motort, és bement.

A halpiac felügyelője az egyik asztalnál kávézott. A dán a pulthoz lépett, és ugyanazt rendelte, miközben jóleső érzéssel gondolt az aromás, telt feketére, amit tel-avivi irodájában szokott kortyolgatni.

Szokás szerint a kávézó mosdójában kellett megejteniük a cserét. A dán kötegnyi dollárt vett elő, ami a világ közös fizetőeszköze, még az ellenséges területeken is. A szomáliai elégedetten nézte, ahogy leszámolta a bankókat.

A pénz egy része a halászhoz vándorol majd, aki reggel elviszi az üzenetet Kismayótól délre, de őt a gyakorlatilag értéktelen szomáliai shillinggel is kifizetheti. A dollárokat megtartotta magának; félretette arra a napra, amikor besokall, és örökre itt hagyja ezt a helyet.

Megkapta a küldeményt is, egy rövid alumíniumcsövet, amilyenben a szivarokat szokták tartani, csak ezt sokkal erősebbre és ellenállóbbra készítették. Duale elrejtette az öve mögött.

Az irodájában kis aggregátor működött, amit titokban az izraeliek adományoztak neki. A legkétesebb eredetű kerozint használta, de működött, és elég áramot termelt a légkondihoz meg a fagyasztóhoz. Az egész halpiacon ő volt az egyetlen, aki frissen tarthatta a halakat.

Ezek közé tartozott az egyméteres makréla, amit aznap reggel vett, és mostanra sziklakeményre fagyasztott.

Este a halász magával viszi, a zsigerek közé rejtett alumíniumhengerrel együtt, hogy dél felé hajózva, egész úton halászva két nappal később eljusson a kismayói halászkikötőbe.

Ott aztán eladja a már kevéssé friss makrélát a piaci felvigyázónak, és közli vele, hogy egy barátjától van.

Nem tudja, mi ez az egész, de nem is érdekli. Csak egy újabb szerencsétlen szomáliai, aki próbálja felnevelni a négy gyermekét, hogy idővel majd ők halásszanak helyette.

A két férfi kilépett a kávézó mosdójából, megitták a kávéjukat, mielőtt egymás után távoztak. Mr. Duale hazavitte a fémcsövet, és mélyen bedugta a fagyos makrélába. A szőke férfi feje és arca köré kerítette a shemaghot, azzal visszakerekezett a kölcsönzőhöz.

Leadta a Piaggiót, cserébe visszakapta a letét nagyobbik részét, és a kölcsönzős a hotelbe is elvitte. A környéken nem jártak taxik, ő pedig nem akart elveszíteni egy ilyen jó, bár ritka ügyfelet.

A dánnak másnap reggel nyolcig kellett várnia, amíg a Turkish Airlines gépe felszállt. A szobájában ütötte agyon az időt, egy angol nyelvű regényt olvasgatva.

Azután jött egy tányér teveragu, majd a lefekvés.

Szürkületkor a halász bedobta a makrélát a rekeszbe, de még előtte belevágott a farkába, hogy meg tudja majd különböztetni azoktól, amiket később fog. Azzal nekiindult a tengernek, délnek fordult, és kivetette a hálóit.

Másnap kilenckor, a szokásos beszállítási cirkusz után a török utasszállító gép felemelkedett a kifutóról. A dán elnézte, ahogy a Bancroft tábor épületei és erődítményei elmaradnak alattuk. Délen a halászhajó kifeszítette a szélben latin vitorláját, ahogy lassan maga mögött hagyta Markát. A repülőgép északi irányba fordult, Dzsibutiban megtankolt, és a délután közepe táján leszállt Isztambulban.

A Mentsük Meg a Gyermekeket dán munkatársa nem hagyta el a biztonsági zónát, csak végigment a tranzit ellenőrzési procedúrán, és még éppen elcsípte a lamacai járatot. Szállodai szobájában nevet, útlevelet és jegyet váltott, hogy a másnapi első járattal hazautazzon Tel-Avivba.

* * *

– Volt valami? – tudakolta a Benny néven ismert őrnagy.

Ő küldte Mogadishuba a „dánt” az Opálnak szóló friss utasításokkal.

Semmi. Rutin – felelte a dán, aki visszavedlett Moshévé.

Titkosított e-mail ment az irodából Simon Jordannek, a washingtoni állomás vezetőjének, aki elolvasása után találkozott a Nyomkövetőként ismert amerikaival. O is a szállodák bárjait kedvelte, és minden alkalommal változtatott az előző helyszínen. A második találkozásra így a georgetowni Four Seasonsben került sor.

Nyár közepén jártak, így a kerthelyiségben, a ponyvatető alatt ültek le. Más középkorú férfiak is itt koktéloztak, miután megszabadultak zakójuktól, bár mindnyájan puhánynak tűntek a bár hátuljában helyet foglaló két fickóhoz képest.

– Úgy értesültem, hogy a déli barátunk immár mindent tud – kezdte Simon Jordan. – Fel kell tennem tehát a kérdést: pontosan mit vár tőle?

Figyelmesen hallgatta, amint a Nyomkövető kifejtette a tervet. Közben elgondolkodva kevergette ásványvizét.

Szemernyi kétsége sem volt afelől, milyen sorsot szán az egykori tengerészgyalogos a Prédikátornak – az biztos, hogy nem küldi el nyaralni Kubába.

– Az emberünk talán tud segíteni – bólintott –, de ha a legkisebb veszélye is fennáll annak, hogy a rakétatámadásban a célponttal együtt ő is megsemmisül, számíthat rá, hogy hosszú ideig meg fogunk tagadni önöktől mindennemű együttműködést.

– Ilyesmit sosem tennék – rázta a fejét a Nyomkövető.

– Csak szeretném, ha értenénk egymást. Szóval akkor minden tiszta?

– Akár a jégkocka az italában. Csak akkor támadunk, ha Opál mérföldekre lesz a helyszíntől.

– Remek. Gondoskodom róla, hogy megkapja az utasításait.

– Oda akar menni? – kérdezte Öreg Róka.

– Csak Londonba. Ők legalább annyira el akarják hallgattatni a Prédikátort, mint mi. Úgy tűnik, a külső segítője is ott él. Közelebb akarok lenni az eseményekhez. Úgy érzem, lassan közeledünk a végjátékhoz.

– Megemlítettem a dolgot Konrad Armitage-nak. Azt mondja, örömmel látnak, és az emberei megtesznek mindent, amit lehet. Nem leszek messze, csak egy telefonnyira.

– Tartsuk a kapcsolatot, Nyomkövető. A tengernagy tudni akar mindenről.

* * *

A kismayói dokkban egy sötét bőrű fiatalember füzettel a kezében a tengerről érkezett halászok arcát fürkészte.

A kormánypárti erők által 2012-ben elveszített Kismayót az Al– Sharaab véres harcok árán foglalta el, és azóta a szélsőségesek az éberségben is fanatikusnak bizonyultak.

Vallási rendőrségük mindenhová beszivárgott, hogy istenfélelmet ültessen a lakosok szívébe, miközben az északi kémektől való beteges félelem kezdett járványos méreteket ölteni. A rettegés még az egyébként büszke és független halászokat sem hagyta érintetlenül.

A fiatal férfi kiszúrt egy ismerős arcot, amelyet hetek óta nem látott. Füzetével és használatra kész tollával elindult az ismerős férfi felé, hogy számba vegye rakományát.

Allah akbar – köszöntötte. – Mid van?

Csak sügérek meg három makréla, insallah – felelte a halász. Intett az egyik makréla felé, amelyik rég elveszítette a frissen fogott halak ezüstös fényét, és a farkán is vágás éktelenkedett. – A barátodtól mormolta.

Opál jelezte, hogy valamennyi halat áruba bocsáthatja.

Amíg a halász kirakodott, becsúsztatta a megjelölt példányt egy zsákvászon táskába. A felvigyázónak még itt, Kismayóban is megengedték, hogy hazavigyen egy halat vacsorára.

Amint magára maradt part menti kunyhójában, a város szélén, a férfi kiemelte az alumíniumhengert és lecsavarta a tetejét. Két kis csomagot kapott: egy szorosan összetekert dollár– köteget és az utasításokat.

Utóbbit memorizálás után elégette, míg a bankókat elásta a földpadlóba.

A tíz százdolláros bankjegy bőven lehetővé tette, hogy végrehajtsa az utasításokat.

„A pénzből szerezzen egy megbízható robogót, kismotort vagy mopedet, és egy teli üzemanyagkannát. Motoroznia kell.” „Másodszor, szerezzen be egy jó rádiót, amivel befoghatja a Kol Israelt. Vasárnap, hétfőn, szerdán és csütörtökön van egy késő éjszakai beszélgetős műsor a Nyolcas csatornán. 23.30– kor kezdődik, a címe Yanshufim (Éjszakai baglyok).” „Előtte mindig időjárs-jelentés van. Fent a parti úton, Marka felé kijelöltünk egy új találkozási pontot. A csatolt térképen láthatja a pontos helyet. Nem lehet eltéveszteni.” „Amikor meghallja a kódolt utasítást, várjon másnapig. Szürkületkor induljon. Hajtson el a találkozási ponthoz, virradatra érjen oda. A kapcsolata már ott lesz a további eszközökkel és utasításokkal.” „A kódolt üzenet, amit az időjárás-jelentésben hallani fog: »Holnap szórványosan eshet Askelón környékén.* Sok szerencsét, Opál.”

8. FEJEZET

A HALÁSZHAJÓ ÖREGNEK ÉS VIHARVERTNEK TŰNT, DE ÉPP EZT A hatást kívánták vele elérni.

Tudatosan nem törődtek a rozsdával és a festés hiányával. A bárka nem ríhatott ki a többi közül.

Az éjszaka közepén húzta fel a horgonyt abban az eilati kis öbölben, ahol azelőtt Ráfi Nelson tengerparti bárja üzemelt. Hajnalra az Akabai-öböltől délre járt, lassan bepöfögött a Vörös-tengerre, és elhagyta az egyiptomi partszakasz búvárparadicsomait. A nap már magasan járt, mire maga mögött tudta a Tabai-magaslatot és Dahabot. Néhány korai búvárhajó már kiért a zátonyokhoz, de senki sem fordított figyelmet a zord arcú izraeli halászokra.

Amíg a kapitány a kormánynál állt, első tisztje kávét főzött a hajókonyhában. A fedélzeten csak két igazi tengerész tartózkodott – két igazi halász, akik a köteleket és hálókat kezelték, miután a hajó megérkezett. A többi nyolc a Sayeret Mátkái kommandóból került ki.

Az egész rakteret kimosták és fertőtlenítették, hogy szállást biztosítsanak számukra: a falak mellé nyolc tábori ágyat állítottak, amelyek kis étkezőt fogtak közre.

A fedélzeti nyílásokat lezárták, hogy miközben a perzselő nap magasra emelkedik az égen, a légkondicionáló lehűthesse a szűkös belső teret.

Mialatt a Vörös-tengeren siklott, Szaúd-Arábia és Szudán között, a hajó nevet váltott – Omar al-Dhofari lett, Szalalah ománi kikötőjéből. A legénység tagjai külsőre és nyelvtudásuk alapján egyaránt elmehettek öbölbéli arabnak.

A Dzsibuti és Jemen közötti szorosban a hajó megkerülte Perim jemeni szigetét, mielőtt befutott az Ádeni-öbölbe. Itt ugyan már a kalózok felségterületén járt, de gyakorlatilag teljes védettséget élvezett. A szomáliai kalózok kereskedelmi értékkel bíró hajókra és fizetőképes tulajdonosokra vadásztak. Egy kis ománi halászhajó nem tartozott ebbe a kategóriába.

A fedélzeten tartózkodók látták a nemzetközi haditengerészeti flotta egyik fregattját, amely szélsőségesen megnehezítette a kalózok dolgát, de ez sem állította meg őket. A napfény megcsillant a távcsöveken, ahogy

alaposan megvizsgálták a hajót, de ennél több nem történt. Omániként a kalózvadász hajót sem érdekelték.

A harmadik napon megkerülték a Guard-fokot, az afrikai kontinens legkeletebbre eső pontját, ahol déli irányba fordultak, a jobb oldalukon már Szomáliával, hogy Mogadishu és Kismayo között elfoglalják a helyüket. Miután ez megtörtént, a halászok munkához láttak. Hálókat vetettek ki, hogy fenntartsák a látszatot, miközben rövid és ártalmatlan e-mail ment az Irodába, egy Miriam nevű képzeletbeli barátnőnek, amiből kiderült, hogy készen állnak.

A részleg vezetője, Benny is délnek tartott, csak sokkal gyorsabban. Előbb Rómába repült, majd ott átszállt egy Nairobiba tartó gépre. A Moszad régóta nagy erővel képviseltette magát Kenyában, ahol Bennyt a helyi állomás civil ruhát viselő és jeltelen autón érkező vezetője fogadta. Egy hét telt el, amióta a szomáliai halász átadta a bűzlő makrélát Opálnak, és Benny őszintén remélte, hogy ennyi idő alatt be tudott szerezni egy alkalmas járművet.

Csütörtök volt, aznap éjjel szokás szerint az Éjszakai baglyok ment, előtte az időjárás-jelentéssel. Kiderült, hogy az ország legtöbb részén tapasztalható hőhullám ellenére Askelón környékén szórványos esőzésekre lehet számítani.

A Nyomkövetővel való szorosabb brit együttműködés önmagától adódott. Az Egyesült Királyságban máris négy gyilkosságot követtek el a Prédikátor dicsőségre, Paradicsomra vagy mindkettőre áhítozó fiatal tanítványai, ezért az itteni hatóságok éppúgy le akarták zárni az ügyet, mint az amerikaiak.

* * *

A Nyomkövető az amerikai követség egyik biztonságos házába költözött – egy apró, de gondosan megválasztott épületbe, Mayfair egyik macskaköves kis utcájába.

Rövid találkozóra került sor a követség védelmi stábjának J-SOC-ot képviselő tagjával és a helyi állomás CIA-főnökével, ezután vitték csak el Vauxhall Crossba, a titkosszolgálat londoni központjába. A Nyomkövető már kétszer is járt a Temze partján emelt homokkő monstrumban, de ezzel az emberrel még nem találkozott.

Adrian Herbert vele egykorú lehetett, jó negyvenes, így még egyetemre járt, amikor 1991-ben Borisz Jelcin kinyírta az orosz kommunizmust és az egész Szovjetuniót. Miután az oxfordi Lincoln Kollégiumban történészdiplomát szerzett, majd egy évet tanult a londoni Keleti és Afrikai Tanulmányok Iskolájában, Herbert gyorsan emelkedett a ranglétrán. Közép-Ázsia specialistájaként beszélt urduul és pastuul, meg egy kicsit arabul.

A gyakran, ám tévesen MI6-nek hívott titkosszolgálat, a SIS vezetője – akit mindig mindenki csak Főnökként emlegetett – bedugta fejét az ajtón, hogy köszönjön, azután magára is hagyta Adrian Herbertet a vendégével.

Mintegy előzékenységből a Biztonsági Szolgálat vagy MI5 képviselője is átugrott a Thames House-ból, amely ötszáz méterrel odébb, a folyó északi partján állt.

A már-már rituális kávézgatás és kekszezés után Herbert egy pillantással végigmérte három amerikai vendégét.

– Nos, miben tudnánk segíteni?

A két követségi alkalmazott a Nyomkövetőre hagyta a választ. Habár a jelenlévők között senki sem akadt, aki ne tudta volna, milyen munkát végez a TOSA embere, a Nyomkövető nem látta szükségét, hogy kifejtse, mit tett eddig, hogyan jutott el idáig, vagy éppen mit tervez a továbbiakban.

A titoktartás még barátok és szövetségesek között is titoktartás.

– A Prédikátor nem Jemenben, hanem Szomáliában van – felelt. – Egyelőre nem tudjuk, pontosan hol, de azt igen, hogy a számítógépe s így az internetes tanítások forrása egy palackozóüzemként működő raktárban, Kismayo kikötővárosában található. Ezzel együtt nem hinném, hogy ő maga is ott rejtőzködne.

– Azt hiszem, Konrad Armitage már közölte, hogy nincs senkink Kismayóban – vetette közbe Herbert.

– Úgy tűnik, másnak sincs – hazudta a Nyomkövető de nem is ezért vagyok itt. Kiderült, hogy valaki kommunikál azzal a raktárral, és az üzeneteit vissza is igazolják. A raktár tulajdonosa a Karacsiban bejegyzett Masala Pickles. Talán már hallott róla.

Herbert bólintott. Kedvelte az indiai és pakisztáni konyhát; ha Londonba látogattak, néha ügynökeivel is curry-éttermekben találkozott. A Masala mangós csatnija népszerű terméknek számított.

– A dolgok véletlen összjátéka folytán, amiben egyikünk sem hisz, a Masala száz százalékban Mr. Musztafa Dardari tulajdonában áll, aki nem

más, mint a Prédikátor legjobb gyermekkori barátja még Iszlámábádból. Szeretném, ha lenyomoznák a fickót.

Herbert vetett egy pillantást az MI5 képviselőjére, aki bólintott.

– Lehet róla szó – mormolta. – Itt él?

A Nyomkövető tudta, hogy bár az MI5 minden fontosabb külföldi állomáson jelen van, elsődleges feladata mégis a belbiztonság. A SIS-nek, noha névlegesen a kémtevékenységért és a kémelhárításért felel – s mint ilyen, őfelsége külföldi ellenségei ellen harcol –, szintén megvannak az eszközei, hogy érvényesüljön a hazai pályán.

Azt is tudta, hogy – miként a CIA és az FBI esetében – a „külső” és „belső” titkosszolgálatok közötti versengés olykor nyílt ellenségeskedésbe csap át, bár az iszlámista szélsőségesek és az elburjánzó terrorizmus közös fenyegetése az elmúlt tíz évben szorosabbra fűzte a szervezetek együttműködését.

– Nem marad sokáig egy helyen – árulta el a Nyomkövető.

– Van egy háza Karacsiban, meg itt Londonban, a Pelham Crescenten is. Amennyire tudom, harminchárom éves, egyedülálló és társaságkedvelő fickó, aki ki is veszi részét a társasági életből.

– Mintha találkoztam volna vele – gondolkodott el Herbert. – Egy pakisztáni diplomata magánvacsoráján, talán két éve. Úgy rémlik, nagyon simulékony természet. Azt akarja, hogy figyeljük meg?

– Azt akarom, hogy törjenek be hozzá. Szeretném, ha bepoloskáznák a házát, látni és hallani szeretnénk mindent, de legfőképpen: a számítógépe kell.

Herbert gyors pillantást vetett Laurence Firthre, az MI5 emberére.

– Közös akció? – vetette fel.

Firth bólintott.

– Az eszközeink természetesen megvannak rá. Még engedélyt kell kérnem a feletteseimtől, de nem hinném, hogy ezzel gond lenne. A célszemély a városban tartózkodik?

– Nem tudom – ismerte el a Nyomkövető.

– Rendben, akkor majd utánajárunk. Felteszem, az egész bulinak teljesen titokban kell maradnia.

Igen, gondolta a Nyomkövető, szigorúan titkos bulinak kell lennie. Mindkét titkosszolgálat tudta, hogy olyan koromfekete akcióra kap felhatalmazást, amit hivatalosan egyik felügyelő szerv sem szentesít – más

szóval teljesen törvénytelen. Ezzel együtt a kémek biztosak lehettek abban, hogy amiatt a sok vér miatt, ami már a Prédikátor kezéhez tapadt, minisztériumi szinteken sem fog akadékoskodni senki. A politikusok legfeljebb a szokásos feltételt fogalmazzák meg: csináljatok, amit akartok, csak ne tudjak róla. A látszat mindenekfelett.

Miközben hazafelé tartott a követségi autón, a Nyomkövető úgy számította, hogy immár két lehetséges útvonalon is eljuthatnak a Prédikátor pontos tartózkodási helyére. Az egyik Dardari számítógépe, amennyiben sikerül megfigyelni az adatforgalmát. A másik egyelőre talonban marad.

* * *

Másnap, valamivel hajnal után az MV Malmö kihajózott a göteborgi kikötőből, és a nyílt tenger felé vette az irányt. A teherszállító a maga huszonkétezer tonnájával a kereskedelmi árufuvarozás világában még „kompakt" méretűnek számított. Svédország sárga és kék zászlaja lobogott a tatján.

A Malmö Harry Andersson tekintélyes flottájához tartozott, aki szinte utolsó mohikánként képviselte a svéd hajómágnások egykor fényes kasztját. Sok évvel korábban egyetlen lerobbant gőzössel alapította meg cégét, amelynek negyven teherhajója mára az ország legnagyobb szállítmányozási vállalkozójává tette.

Az adók ellenére sosem költözött külföldre; a költségek ellenére sosem vonta fel más országok zászlóit a hajóira.

Csakis a tengeren úszott az árral, de nem a részvénypiacokon. Egy személyben uralta az Andersson Line-t, s ami Svédországban ritka, önerejéből lett milliárdos. Két házasságából összesen hét gyermeke született, de csak a legkisebb – aki unokája lehetett volna – mutatott érdeklődést a tengeri szállítmányozás iránt.

A Malmö előtt hosszú út állt. Volvo gépjárműveket szállított az ausztráliai Perthbe. A hídján Stig Eklund kapitány parancsolt; első– és másodtisztje Ukrajnából, főgépésze Lengyelországból származott. A tízfős Fülöp-szigeteki legénység a szakács és a steward mellett nyolc matrózból állt.

Egyetlen létszámon felüliként Öve Carlsson kadét tartózkodott a fedélzeten, aki tengerésztisztnek tanult, s most először, alig tizenkilenc

évesen indult ilyen hosszú útra. Valódi kilétét a hajón csak ketten ismerték: ő maga és Eklund kapitány. Az öreg mágnás eltökélte magát, hogy ha legkisebb fia tengerre akar szállni, akkor ne köthessenek bele valami régi nézeteltérés miatt, se előnyt ne élvezzen a származása miatt.

Így hát az ifjú kadét édesanyja leánykori nevén utazott.

Egy kormányhivatalban dolgozó barát valódi útlevelet intézett neki ezen a hamis néven, amelynek birtokában már minden más iratot beszerezhetett a svéd kikötői hatóságoktól.

A négy tiszt és a kadét a hídon állt ezen a nyári reggelen, s miközben a steward kávét hozott nekik, a Malmö belefúrta tompa orrát a Skagerrak dagadozó hullámaiba.

* * *

Opál ügynöknek sikerült szereznie egy leharcolt kismotort az egyik szomáliaitól, aki kétségbeesetten ki akart jutni az országból feleségével és gyermekeivel, és égető szüksége volt a pénzre, hogy Kenyában újrakezdhesse az életet. Amire a szomáliai készült, az Al-Shabaab törvényei szerint főbenjáró bűnnek számított. Ha elkapják, a férfira korbácsolás vagy még rosszabb vár, de ő úgy gondolta, régi kisteherautójával át tud lógni a határon, ha csak éjszaka vezet, nappal pedig elrejtőzik a Kismayo és a kenyai határ közötti sűrű növényzetben.

Opál a hátsó csomagtartóra egy nagy vesszőkosarat kötözött, amilyenben bárki más fuvarozná szerény javait, ám ez esetben egy nagy benzinkanna rejtekhelyéül szolgált.

A makrélából kibányászott térkép szerint tartótisztje egy olyan találkozási pontot választott, ami a parton csaknem száz kilométerrel északabbra esett. A kátyús, nyomvályús part menti úton szürkület és virradat között éppen le tudott küzdeni ekkora távot.

A kapott pénzből beszerzett egy régi, de még működőképes tranzisztoros rádiót, amelyen több külföldi csatornát is befoghatott – amit az Al-Shabaab szintén szigorúan tiltott, de félreeső kis kunyhójában, ha levette a hangerőt, úgy hallgathatta a fülére szorított kis rádiót, hogy senki sem vette észre. így értesült az Askelón környékén várható esőzésről.

Az említett város lakói másnap talán értetlenül tekintettek fel a kéklő égboltra, ahol híre-hamvát sem látták felhőnek, de ez legyen az ő gondjuk.

* * *

Benny máris átszállt a halászhajóra. Helikopteren érkezett, amelyet papíron egy másik izraeli cég üzemeltetett, hogy egy gazdag turista kérésére Nairobiból a Malinditől északra eső Waitamuba, az ottani Óceán Sports Hotelbe repüljön.

Valójában a gép túlrepült a parton, a Lamu-sziget után északnak fordult, keletre a szomáliai Rasz Kambodi-szigettől, amíg a GPS nem lokalizálta odalent a hajót.

A helikopter hat méter magasan lebegett, amíg Bennyt sietve leengedték a hajó imbolygó fedélzetére, ahol erős kezek ragadták meg.

* * *

Opál aznap éjjel a sötétség leple alatt elindult. Péntek lévén alig jártak az utcákon, az esti imádság a forgalmat is meggyérítette. Kétszer, amikor fényszórók kévéjébe került, az ügynök lehúzódott az út szélére, és kivárta, amíg a teherautó elhaladt. Ugyanígy cselekedett, amikor a fények előtte, a láthatáron bukkantak fel. S kizárólag a hold fényénél tájékozódott.

Korán indult. Amikor tudta, hogy már csak néhány mérföld választja el a találkozási ponttól, újra lehúzódott, és kivárta a pirkadatot. Az első fényeknél továbbindult, de csak óvatosan; azután meg is érkezett.

A balján kiszáradt vádi húzódott, elég szélesen ahhoz, hogy kiérdemeljen egy felette átívelő hidat. A közelgő monszun idején a folyómeder feltelt, ilyenkor a híd alatt fékevesztetten tombolt az áradat. Az országutat a parttól óriás kazuárfák választották el.

Letért az útról, és megtette motorján a víz széléhez vezető százméteres utat. Azután fülelni kezdett.

Negyedóra múlva meghallotta egy hajómotor tompa moraját. Gyors egymásutánban kétszer felvillantotta a lámpát. A hang felé fordult, amíg a sötét tenger felől egy merevfalú gumicsónak alakja rajzolódott ki. Elnézett maga mögé, az út felé. Senki.

Benny partra szállt. Jelszót váltottak, azután megölelte ügynökét. Mohón várt híreket hozott otthonról. Szó esett a feladatról, a felszerelésről.

Utóbbinak Opál különösen örült, bár természetesen ezt is el kellett ásnia kunyhójának földpadlójába. Egy apró csúcstechnológiás adóvevő.

Üzeneteket fogadott Izraelből, s azokat fél órán át tárolta, amíg lejegyezték vagy megjegyezték őket. Ezután automatikusan megsemmisített mindent.

A készülék emellett továbbította Opál üzeneteit az irodába. Az átlagos beszédsebességgel felmondott szöveget tizedmásodpercnyi hangmintába tömörítette, amit csak egy hasonlóan csúcstechnológiás eszköz csíphetett el. A jelet Tel-Avivben alakították vissza normál beszéddé.

Azután jött az eligazítás. A raktár. Ki lakik benne, szokott-e bárhová menni, s ha igen, hová. Leírás a járművekről, amelyeket a raktár lakói vagy az ide érkező látogatók használnak. A rendszeres látogatók lakóhelyének pontos helye és leírása.

Opál nem tudhatta és Benny is csak feltételezte, de valahol odafent lennie kellett egy amerikai drónnak, Predatornak, Global Hawknak, esetleg egy új típusú Sentinelnek, amely lassan körözött, és mindent látott, ami odalent történt, de Kismayo útvesztőszerű utcáiban még ez is szem elől téveszthetett egy járművet – hacsak nem rendelkeztek a részletes leírásával.

Az utolsó ölelést követően elváltak. A négy fegyveres kommandóssal biztosított gumicsónak tovasiklott a tengeren. Opál újratankolta a motort, és déli irányba, a kunyhója felé indult, hogy elássa az adóvevőt és a telepét, amit napelemek tartottak feltöltött állapotban.

Benny egy leeresztett kötélhágcsón újra felkapaszkodott a helikopterre. Miután távozott, a kommandósok egy teljes napot testedzéssel, úszással és halászattal töltöttek, csak hogy elűzzék az unalmukat. Nagy valószínűséggel nem volt már rájuk szükség, de a biztonság kedvéért maradniuk kellett.

Bennyt kitették a nairobi repülőtérnél, ahonnét Európába és a kontinens érintésével Izraelbe repült.

* * *

Opál felfedezte a raktár környékét, és talált egy kiadó szobát. A redőny egyik repedésén át megfigyelés alatt tarthatta a kétszárnyú kaput.

Folytatnia kellett a munkáját, különben felkelthette volna a gyanakvást, s közben időt kellett szakítania az evésre és alvásra is. Mindezek mellett legjobb képessége szerint rátapadt a raktárra. És remélte, hogy történik valami.

Londonban a Nyomkövető mindent elkövetett azért, hogy így legyen.

A Pelham Crescent-i ház biztonsági rendszerének szerelői annyira nem kételkedtek szakértelmükben, hogy még a nevüket is világgá kürtölték – az eresz alatt falra csavarozott ízléses réztábla adta tudtuk „Az ingatlan védelméről a Daedalus Security Systems gondoskodik.” A félköríves utca kis lombos parkjából az épülettel együtt ezt is lefényképezték.

Daedalus, tűnődött el a Nyomkövető, amíg a képet nézte, görög mérnökként nem túl megbízható szárnyat tervezett fiának, aki bele is zuhant a tengerbe, amikor a tollakat összetartó viasz megolvadt a melegben – viszont megalkotott egy kivételesen eredeti labirintust a krétai Minósz királynak. Nem lehetett kétséges, hogy modem kori örököse melyik munkáját tekintette példaértékűnek, amikor megtervezte a ház betörésbiztos rendszerét.

A mérnök, Steve Bamping, aki az árulkodó nevű biztonság– technikai céget megalapította, és máig vezette, felkapott szakembernek számított, és egy sor vagyonos ügyfele volt. Az MI5 G részlegének igazgatója engedélyezte Firthnek és a Nyomkövetőnek, hogy látogatást tegyenek nála. A férfi első kérésre nemes egyszerűséggel visszautasította őket.

Amíg Firth beszélt, a Nyomkövető elővett egy köteg fényképet, és két sorban kiteregette őket Mr. Bamping íróasztalán. A Daedalus Security feje értetlenül meredt az összesen tizenkét fotóra, amelyek kivétel nélkül halottakat ábrázoltak, csukott szemmel, a halottkém boncolóasztalán.

– Kik ezek? – nyögött fel.

– Halottak – felelte a Nyomkövető. – Nyolc amerikai és négy brit. Kivétel nélkül ártatlan állampolgárok, akik csak tették a dolgukat. S kivétel nélkül olyan fanatikus szélsőségesek gyilkolták meg őket, akiket egy internetes prédikátor tüzelt fel.

– Mr. Dardari? Azt azért nem hinném.

– Nem, a Prédikátor a Közel-Keletről folytatja a gyűlöletkampányát, az viszont biztosnak tűnik, hogy itteni segítője nem más, mint az ön ügyfele. Miatta utaztam ide.

Steve Bamping tovább meredt a tizenkét halott arcra.

– Szent isten – mormolta maga elé. – És mit várnak tőlem?

Firth elmondta neki.

– Van felhatalmazásuk?

– Kabinetszintű – bólintott Firth –, és nem, nem tudok olyan papírt mutatni a belügyminiszter aláírásával, ami ezt bizonyítja, de ha beszélni szeretne az MI5 főigazgatójával, megadhatom a közvetlen számát.

Bamping megrázta a fejét. Már látta Firth igazolványát, ami az MI5 terrorelhárító részlegének ügynökeként azonosította a férfit.

– Ez sosem szivároghat ki – szögezte le.

– Mi senkinek nem mondjuk el – biztosította Firth. Soha, semmilyen körülmények között.

* * *

A Pelham Crescent-i ház biztonsági rendszerét az Arany Menüből választották ki. Minden ajtót és ablakot láthatatlan sugarakkal vezérelt riasztóval láttak el, amelyek egy központi számítógéphez kapcsolódtak. Ha a rendszert aktiválták, maga a tulajdonos is csak a főbejáraton át léphetett be.

A bejárati ajtó átlagosnak tűnt, kulccsal nyitható Bramah zárat kapott. Amikor élesített riasztó mellett kinyitották, csipogó hang hallatszott. A rendszer harminc másodpercig nem riasztott senkit, azután a csipogás elhallgatott, de néma riasztás ment a Daedalus eseti központjába. Innét értesítették a rendőrséget, és saját kocsit küldtek ki.

A becsvágyó betörők kedvéért, akik itt akarták próbára tenni a szerencséjüket, a szekrénybe rejtett csipogó az egyik irányból szólt, míg a számítógép egészen más irányban helyezkedett el. A tulajdonosnak harminc másodperce volt arra, hogy a megfelelő szekrényhez lépjen, kihúzza a számítógép megvilágított billentyűzetét és beüsse a hatjegyű kódot. A milliónyi lehetséges kombináció közül csupán egyetlenegy állította le a csipogást, és deaktiválta a rendszert.

Ha a tulajdonos elvétette a kódot és a harminc másodperc letelt, egy négyjegyű hívószámmal még feltárcsázhatta a cég központját, és megadhatta a személyi azonosítókódját, hogy lefújja a riasztást.

Egyetlen téves szám elárulhatta a központnak, hogy személyes fenyegetettség alatt van, és a hívást nyugtázó válasz ellenére életbe lépett a „fegyveres behatoló a területen” procedúra.

Két további elővigyázatossági lépést is tettek. A szalonokat és a lépcsőházakat további láthatatlan sugarak szelték át, amelyek megszakítása

beindította a riasztást, miniatűr kapcsolóikat azonban a számítógépes doboz mögé rejtették el. Még ha pisztolyt szegeztek is a fejének, a fenyegetett tulajdonosnak nem kellett deaktiválnia ezeket a sugarakat.

Végezetül egy tűhegynyi lyukon keresztül az egész előteret biztonsági kamera figyelte, amelyet egy pillanatra sem kapcsoltak le. Mr. Dardari a világ bármely táján beüthetett egy telefonszámot, hogy iPhone-ján élőképet lásson a saját halijáról.

Csakhogy, mint azt Mr. Reynold később mérhetetlen sajnálattal az ügyfél tudomására hozta, még a csúcstechnológiás eszközök is meghibásodhatnak. Egy téves riasztás esetén, amikor ugyan Londonban, de nem otthon tartózkodott, Mr. Dardarit haladéktalanul értesíteni kellett, aminek egyáltalán nem örült. A Daedalus nem győzött elnézést kérni, a rendőrök is kivételesen előzékenyen viselkedtek, így végül belement abba, hogy egy technikus helyrehozza az apró hibát.

Beengedte a cég embereit, és figyelte, ahogy ügyködni kezdenek a számítógépen, majd elunta magát, és átment a nappaliba, hogy keverjen egy italt.

Amikor a két technikus – mindkettő az MI5 számítógépes specialistája – bejelentette, hogy végzett, letette az italát, és beleegyezett a próbaüzembe. Kiment, azután újra benyitott a házba. A csipogó megszólalt. A szekrényhez lépett, és elnémította, majd a biztonság kedvéért megállt az előtérben, és felhívta saját kémkameráját. A kijelzőn önmagát látta a két technikus társaságában, akiknek köszönetét mondott, mielőtt távoztak. Két nappal később ő is elment, ezúttal egy hétre Karacsiba.

A számítógép alapú rendszerekkel az a gond, hogy a számítógép irányít mindent. Ha pedig ez „megvadul”, nemcsak haszontalanná válik, de akár az ellenséggel is szövetkezhet.

Amikor kiszállt, az MI5 csapata nem a helyi gázművek vagy a telefontársaság furgonját használta álcaként. A szomszédok tudhatták, hogy a mellettük élő férfi egy időre elutazott, ezért hajnali kettőkor jöttek, néma csendben, sötét öltözékben és gumitalpú cipőben.

Néhány pillanatra még az utcai lámpák fénye is elhalványult. Pillanatok alatt bejutottak, miközben a félköríves utcán sehol sem gyúltak fények.

Az élen haladó férfi sietve deaktiválta a riasztót, majd benyúlt a doboz mögé, és kikapcsolta az infravörös sugarakat is. Néhány további utasítás nyomán a kamera képe kimerevedett, és a teljesen kihalt előteret mutatta.

Ha Mr. Dardari rátelefonál, csak az üres hallt láthatja.

Ami azt illeti, még most is a repülőn ült.

Ezúttal négyen jöttek, és gyorsan dolgoztak. Parányi mikrofonokat és kamerákat helyeztek el a három legfontosabb helyiségben: a nappaliban, az étkezőben és a dolgozószobában. Odakint még koromsötét volt, mire végeztek.

Egy hang a csapat vezetőjének fülhallgatójában megerősítette, hogy az utca üres.

Észrevétlenül távoztak.

Most már csak a pakisztáni üzletember személyi számítógépe jelentett gondot, ami vele együtt utazott.

Viszont a férfi hat nap múlva visszatért, és kettővel ezután egy fogadáson vett részt. A harmadik látogatás lett a legrövidebb. A számítógép az íróasztalon várta őket.

Kivették belőle a merevlemezt, és áthelyezték egy másolóeszközbe, amit a technikusok csak „dobozként” emlegettek. Mr. Dardari merevlemeze került az egyik fiókba, egy üres meghajtó a másikba. Négy percbe került, míg a lemez teljes tartalmát duplikálták, azután az eredeti meghajtót minden árulkodó nyom nélkül visszaszerelték.

Ekkor egy USB-meghajtót helyeztek be, és elindították a számítógépet. Az így feltelepített rosszindulatú kód utasította a számítógépet, hogy a jövőben jegyezzen fel minden leütést, és másolja le a beérkező e-mailek tartalmát. Az így begyűjtött adatokat a gép továbbította a Biztonsági Szolgálat saját számítógépére, amely új naplófájlt nyitott, valahányszor a pakisztáni használta a gépet. Anélkül, hogy bármit sejtett volna.

A Nyomkövető készséggel elismerte, hogy az MI5 emberei értik a dolgukat. Tudta, hogy a lopott adatok eljutnak a gloucestershire-i Cheltenham közelében álló fánk alakú épületbe, az Állami Kommunikációs Központba, a Fort Meade brit megfelelőjébe. A kriptográfusok tanulmányozták a lementett másolatot, hogy lássák, „tiszta-e” vagy kódolt. Ha az utóbbi, feltörik a kódot. A két szervezet ászai előtt a pakisztáni életének egyetlen részlete sem maradhatott titok.

A Nyomkövető még valamit kért, amit vendéglátói készséggel teljesítettek. Az eddigi adatok és minden jövőbeli leütés eljutott ahhoz a fiatal fiúhoz, aki egy félhomályos centreviile-i padláson kuksolt a gépe előtt.

Különleges utasításokat is kiadott, amelyek kizárólag Arielhez jutottak el.

Hamar gyűlni kezdtek az adatok. A leghalványabb kétség sem férhetett hozzá, hogy Musztafa Dardari állandó kapcsolatot tart fenn a szomáliai Kismayóban álló raktárral és az ott működő számítógéppel.

Értesüléseket, figyelmeztetéseket cserélt a Trollal, és a virtuális térben is képviselte a Prédikátort.

Mindeközben a kódfejtők azon dolgoztak, hogy kiderítsék, pontosan miket mond, és a Troli miket válaszol neki.

* * *

Opál ügynök egy héten át tartotta megfigyelés alatt a raktárt, mielőtt az alvásmegvonás végre kifizetődött.

Ezúttal nem egy üres áruszállító kocsi hajtott ki a kapun, hanem régi és viharvert, nyitott platójú kisteherautó, amilyet Szomália északi és déli felén egyformán előszeretettel használtak – a platón általában egy géppuskával és körötte féltucatnyi törzsi harcossal.

Ahogy kikémlelt a redőny résén, Opál szeme láttára egy üres platós változat gördült el az utcán, a fülkében egyetlen sofőrrel.

A kisteherautót a Troli vezette, noha Opál ezt nem tudhatta. O csak a tartótisztje parancsait követte. Ha bármi távozik, kivéve az áruszállító teherautókat, kövesse. Elhagyta a bérelt szobát, kilakatolta kismotorját, és elindult.

Hosszú, brutálisan hosszú út állt előtte, át az egész éjszakán, bele a hajnalba. Az első részét már ismerte. A parti út északkeletnek vezetett, végig a partvonalon, túl a kiszáradt folyómedren és a kazuárfákon, ahol Bennyvel találkozott, majd tovább Mogadishu felé. Már bent jártak a délelőttben, és kis híján a benzintartály is kiürült, mire a kisteherautó lekanyarodott a parton fekvő Marka felé.

Akárcsak Kismayo, Marka is az Al-Shabaab fellegvárának számított, míg 2012-ben a Szomáliáért Afrikai Misszió támogatását élvező kormánycsapatok vissza nem foglalták a szélsőségesektől. 2013-ban azután újabb fordulat következett: a fanatikusok visszatértek, hogy véres közelharc árán újra meghódítsák a városokat és az őket elválasztó területeket.

Opál a kimerültségtől szédelegve követte a kisteherautót, míg az meg nem állt egy kapunál, ami fallal körülvett udvarra nyílt. A kisteherautó

vezetője kétszer tülkölt. A kémlelőnyílásban egy sötétbe burkolózó arc jelent meg, azután a kapu lassan megnyílt.

Opál leszállt, lekuporodott a motor mellé, és úgy tett, mintha az első kereket vizsgálgatná, miközben átkémlelt a küllők között. A sofőrt ismerhették, mert szívélyesen köszöntötték, amint begördült. A kapu záródni kezdett. Mielőtt a kapuszárnyak elrejtették előle az udvart, Opál még felismert három alacsony, piszkosfehér épületet, lezárt redőnyökkel.

Ezernyi hasonló építmény alkotta Markát: csupa alacsony, fehérrel meszelt kocka az okkerszínű dombok és a tündöklőén kék óceánt keretező homokos part között. Ennél magasabbra csak a mecsetek minaretjei nőttek.

Opál néhány szemetes sikátorral arrébb talált némi árnyékot, ahová elmenekülhetett a kíméletlen hőség elől, majd itt fejébe húzta shemaghját, és elaludt.

Miután felébredt, addig járta a várost, míg nem talált valakit egy hordó benzinnel és egy kézi pumpával.

Ezúttal nem fizethetett dollárral – túl veszélyes lett volna a mutava, a vallási rendőrség miatt, melynek gyűlölettől fűtött tagjai éppen az ilyenekre vadásztak.

Inkább elővett egy nagy köteg shillinget.

Ezután motorjával nekivágott a hűvös éjszakának, s még épp időben érkezett az éjszakai műszakra. Csak délután fogalmazta meg a rövid szóbeli üzenetet, ásta elő a vászonba bugyolált adóvevőt, kötötte rá a frissen feltöltött telepet, és nyomta le a „küldés” gombot. Az üzenetet, miután megérkezett a tel-avivi Irodába, a megállapodás értelmében a TOSA-nak is továbbították Virginiába.

A jemeni bázisról útnak indított amerikai Global Hawk egy napon belül rátalált a fallal övezett udvarra.

Eltartott egy ideig, de a Moszad üzenete részletes említést tett az udvartól száz méterre fekvő gyümölcspiacról, ahol asztalokon és a földön árulták a helyi terményeket, a kétsaroknyira álló minaretről és az olaszok által épített régi körforgalomról, egyenes vonalban hatszáz méternyire északi irányban, amerre a mogadishui út megkerülte a várost. Eltéveszteni sem lehetett.

A Nyomkövető az amerikai követség révén csatlakozhatott rá a tampai J-SOC drónvezérlő központ vonalára. Ott ült és a falak közt álló három házra meredt. Melyik az? Egyik sem? De még ha a Prédikátor itt lapul, akkor is biztonságban érezheti magát. Egy Hellfire vagy Brimstone tucatnyi

környékbeli házat tenne a földdel egyenlővé; ártatlan nők és gyerekek vesznének oda. Nem ellenük harcolt, s különben sem lehetett biztos semmiben.

Bizonyítékot akart, s úgy vélte, amint a kódfejtők végeznek a karacsi csatnimágnás számítógépével, meg is kapja.

* * *

Kismayói kunyhójában Opál mélyen aludt, amikor az MV Malmö beállt a sorba, a Szuezi-csatornánál várakozó többi teherszállító mögé. Amíg mozdulatlanul vesztegelt a rekkenő egyiptomi hőségben, két Fülöp-szigeteki kivetette a horgot, hátha fog friss halat vacsorára.

Társaik a radiátorként funkcionáló konténerek között, kifeszített ponyvák alatt ejtőztek, csak az európaiak maradtak odabent, ahol az aggregátorról üzemeltetett légkondicionáló elviselhetőbbé tette az életet. Az ukránok kártyáztak, a lengyel visszavonult a gépterembe, Eklund kapitány e-mailt küldött a feleségének, míg Öve Carlsson kadét navigációt tanult.

Messze délre egy elvakult dzsihádista, akit eltöltött a Nyugat és istentelen életmódja iránti gyűlölet, végigfutotta azokat a kinyomtatott üzeneteket, amelyeket idáig hoztak neki Kismayóból.

Ezalatt a Garacadi-öböl mögötti hegyek egyik vályogerődjében az Al-Afritként, az Ördögként ismert szadista klánvezér azt tervezte, a kockázatokkal dacolva visszaküldi a tengerre tucatnyi fiatal emberét, hadd vadásszanak tovább a prédára.

9. FEJEZET

DARDARI LONDONI ÉS A TROLL KISMAYÓI SZÁMÍTÓGÉPE VALÓBAN kódolt formában kommunikált egymással, jóllehet a két férfi színleg „tisztán” beszélt, hiszen tudta, hogy az angliai GCHQ és a marylandi Fort Meade egyformán gyanakszik mindenre, amit nyilvánvalóan kódoltak.

A kibertérben olyan léptékű kereskedelmi és ipari adatforgalom zajlott, hogy képtelenség lett volna mindent alapos vizsgálatnak alávetni, ezért mindkét adatellenőrző központ az egyértelműen gyanús üzeneteket vette előre. Miután Szomália előkelő helyen szerepelt a terroristákat támogató országok listáján, megkülönböztetett figyelmet kapott, de az ártalmatlannak tűnő üzeneteket így sem tették ki szigorúbb vizsgálatoknak, ennek köszönhetően a London-Kismayo adatforgalom rejtve maradhatott.

Legalábbis egészen mostanáig.

Az adatforgalmat látszólag a nagy élelmiszergyártó vállalat londoni feje és a helyi nyersanyagok beszerzéséért felelős helyi vezető generálta. Londonból rendre azután érdeklődtek, rendelkezésre áll-e a megfelelő mennyiségű zöldség, gyümölcs és fűszer, s ha igen, mennyiért. Válaszként a helyi kisfőnök közölte a kért adatokat.

A kód megfejtéséhez a kulcsot az árlista szolgáltatta.

Cheltenham és Ariel nagyjából egy időben jött rá erre.

Akadtak következetlenségek – némelykor az árak túl magasnak tűntek, máskor meg túl alacsonynak, de az biztos, hogy nem követték az adott termények árának világpiaci mozgását. Találtak a valóságnak megfelelő számokat, de eltérő adatokat is. Ez utóbbi kategóriában a számok betűket jelöltek, a betűk szavakká álltak össze, a szavak pedig üzeneteket közvetítettek.

A londoni West Enden álló elegáns palota és a kismayói raktár közötti üzenetváltások igazolták, hogy Musztafa Dardari a Prédikátor külső embere – egyszerre pénzügyi támogató és informátor, aki hasznos tanácsokat ad, és figyelmeztet a veszélyekre.

Olyan szakkiadványokra fizetett elő, amelyek kimerítően foglalkoztak a Nyugat terrorellenes stratégiájával. Tanulmányozta a kapcsolódó intézetek munkáját; publikációkat szerzett be a londoni Királyi Egyesült

Szolgáltatások Intézettől és a Stratégiai Tanulmányok Nemzetközi Intézetétől, illetve ezek amerikai megfelelőitől.

Barátjának küldött e-mailjeiből kiderült, hogy a társasági összejöveteleken gyakran kereste azok társaságát, akik a fogadásaikra magas rangú köztisztviselőket, katonai vagy biztonsági vezetőket is meghívhattak. Mindent egybevetve, pontosan úgy viselkedett, mint egy kém. A nyugati nagyvilági üzletember álarca mögött hamisítatlan szalafista és iszlámista rejtőzött, aki ugyanolyan szélsőséges maradt, mint Szomáliában élő gyerekkori barátja.

Ariel másra is felfigyelt. A szövegekben akadtak egybetűs félreütések, csakhogy nem véletlenszerűen.

Nem szakmabeliek csak kivételes esetben tudnak úgy legépelni egy-egy hosszabb bekezdést, hogy ne ejtsenek hibát – a lapoknál és a kiadóknál éppen ezek kiszúrására alkalmaznak korrektorokat –, ám amíg a szöveg egyértelműen értelmezhető, az ilyen elütéseknek nincs túl nagy jelentősége.

Kivéve ha szándékosak, mint a Troli esetében. Minden küldeményben csak egyszer-kétszer fordultak elő, ugyanakkor bizonyos ritmust követve: nem pont ugyanazokon a helyeken, de összhangban a korábbi üzenetek hibáival. Ariel arra a következtetésre jutott, hogy ezek árulkodó jelek, amelyek figyelmeztették a levél olvasóját, ha a küldő külső behatásra írt vagy a számítógépét az ellenség használta.

A levelek két dolgot mégsem erősítettek meg, bármennyire szerette volna a Nyomkövető. Az üzenetek éltek a „testvérem” megszólítással, de a muszlimok egyébként is így szólították egymást; utaltak „barátunkra”, de név szerint sosem említették Zulfikar Ali Shahot vagy Abu Azzamot. És egyszer sem erősítették meg, hogy nem Kismayóban, hanem a fallal körülvett markai házak valamelyikében él.

Csak úgy szerezhették meg ezt a bizonyítékot és általa a felhatalmazást a légicsapásra, ha egy megbízható forrás egyértelműen azonosítani tudja a célpontot, vagy arra kényszerítik a Prédikátort, hogy végzetes hibát elkövetve, a házából lépjen fel az internetre. A Marka felett körözö Global Hawk azonnal kiszúrná, és elcsípné az üzenetet.

Az első cél teljesüléséhez kellett valaki, jellegzetes fejviseletben vagy baseballsapkában, aki megáll az udvaron, felnéz az égre és bólint. Tampa látná az arcát, ahogyan Creech is látta felnézni Anvar al-Avlakit – a teljes képernyőt kitöltötte a nevadai föld alatti bunkerben.

Ami a másodikat illeti: a Nyomkövető még nem játszotta ki az aduját.

* * *

Az MV Malmö kihajózott a Szuezi-csatornából a Vörös-tengerre. Eklund köszönetét mondott az egyiptomi révkalauznak, amint az lemászott a rá várakozó kis hajóra. Órákon belül egy másik teherhajó fedélzetén már újra északnak tartott.

A Malmö, immár ismét Eklund parancsnoksága alatt, délnek, Bab el-Mandeb felé tartott, mielőtt keletről behajózott az Ádeni-öbölbe.

Eklund kapitány elégedetten nyugtázta, hogy eddig jó időt futnak.

Opál hazatért a munkából, és megbizonyosodott arról, hogy teljesen egyedül van, csak azután ásta elő az adóvevőt. Tudta, hogy ezek a napi rutinellenőrzések amelyek során megállapította, érkezett-e újabb üzenet mindennél veszélyesebbé teszik az életét, miközben az Al-Shabaab fellegvárában kémkedik.

Elővette az adóvevőt, rácsatlakoztatta a telepre, és feltette a fejhallgatót, majd tollat és füzetet fogott, készen arra, hogy lejegyezze a szöveget. Miután az hallgatható sebességre lassult, alig néhány percig tartott, ő pedig szorgalmasan rótta a papírra a héber betűket.

Az üzenet lényegre törően gratulált a kisteherautó követéséhez, de ha az legközelebb Marka felé indul, nem követheti azonnal. Elő kell vennie az adóvevőt és riasztania a központot, mielőtt utána ered. Ennyi.

* * *

A tajvani halászhajó a szomáliai partoktól messze keletre haladt el, és nem lassított. Miért is tette volna?

Egy alacsonyan járőröző gép, amellyel a nemzetközi haditengerészeti erők igyekeztek kiszúrni a kereskedelmi hajókat fenyegető szomáliai kalózokat, lejjebb ereszkedett, de miután semmi érdekeset nem talált, tovább is repült.

A jármű pontosan annak tűnt, aminek látszott: Tajpejből indult vontatóhálós halászhajónak. A hálóját ugyan nem vetette ki, de nincs abban semmi különös, ha bőségesebb zsákmánnyal kecsegtető vizeket keres.

Al-Afrit hetekkel korábban zsákmányolta a hajót. Az eltűnését azóta bejelentették, méghozzá az igazi neve alatt – csakhogy ez a név azóta

megváltozott. A kínai halászokat fenyegetéssel vették rá, hogy új nevet fessenek az orra és a tatra.

Az eredeti legénység két tagja – akiknél több nem is kellett – most is a hídon állt, míg a tíz szomáliai kalóz a hajófenékben lapult. A járőröző repülőgép személyzete, miután távcsövével végigpásztázta a hajót, csak két kínait látott a kormánynál, és nem gyanított semmit. A két halászt pedig jó előre figyelmeztették, hogy ha megpróbálnak bármi módon jelezni a gépnek, elbúcsúzhatnak az életüktől.

Lehetett bármennyire szakállas ez a trükk, a nemzetközi erők továbbra is csak nagy nehézségek árán ismerték fel.

Ha egy szomáliai kalózhajó ártalmatlan halászhajónak próbálta kiadni magát, az észlelést és elfogást követően rövid úton lelepleződött. A legénysége tiltakozhatott, hogy csak önvédelemre tart AK-47 Kalasnyikovokat, ugyanezt aligha lehetett állítani a vállról indítható rakétákról. A perdöntő mindig a könnyű alumíniumlétra lett, ami nem kell a halászathoz, annál inkább a nagy teherhajók oldalán történő felmászáshoz.

A szomáliai kalózok jó néhány megsemmisítő csapást elszenvedtek. A legtöbb nagy és értékes hajót immár profi zsoldosok csapata őrizte, és az egykori hivatásos katonák nem féltek használni fegyverüket. A hajók mintegy nyolcvan százalékát védték ily módon. A Dzsibutiból felszálló pilóta nélküli drónok eközben naponta százezer négyzetkilométert tudtak végigpásztázni. A négy nemzetközi flotta hadihajóit nagy hatótávolságú felderítő helikopterek is segítették, így az egyre nagyobb számban elfogott kalózokat egyszerűen bíróság elé állították, bűnösnek találták, és nemzetközi segédlettel a Seychelle-szigeteken börtönözték be. Véget értek a régi szép idők.

Egy trükk azonban még működött: az anyahajó. A Shan-Lee 08, ahogyan most nevezték, ilyen jármű volt.

Messze tovább a tengeren maradhatott, és nagyobb távolságokba eljuthatott, mint bármelyik közönséges halászhajó. A támadáshoz használt, nagy teljesítményű hajómotorokkal felszerelt csónakok pedig ott lapultak az alsó fedélzeten. Tűnhetett a hajó bármennyire ártalmatlannak, a támadók perceken belül vízre szállhattak róla.

Miután a Vörös-tengerről áthajózott az Ádeni-öbölbe, Eklund kapitány kiemelt gondot fordított arra, hogy ne térjen le a nemzetközileg ajánlott

tranzitfolyosóról, ahol a veszedelmes Ádeni-öblöt átszelő kereskedőhajók a legnagyobb védelmet élvezték.

A Korridor párhuzamosan fut az ádeni és ománi parttal, a keleti 45. és 43. hosszúsági fok között. E nyolc hosszúsági zónán áthaladva a hajó túljut Puntföld északi partján, ahol a kalózparadicsom kezdődik, és messze kerül a Hom-foktól. Ha egy hajó meg kívánja kerülni India déli csücskét, messze fel kell mennie északra, mielőtt délre fordulhatna, hogy keresztülvágjon az Indiai-óceánon, viszont az itt járőröző hadihajók biztonságossá teszik ezt az útvonalat.

Eklund kapitány követte a kijelölt átjárót az 53. hosszúsági fokig, majd abban a tudatban, hogy biztonságban van, délkeletnek, India felé fordult. A drónok csakugyan napi százezer négyzetkilométernyi területet fésülnek át, az Indiai-óceán azonban több millió négyzetkilométer, márpedig ekkora térben bármelyik hajó könnyen eltűnhet. A NATO és az EU Haditengerészeti Erő (EU Navfor) összevonhatja erőit a Korridorban, de nincs az az erő, ami a végtelen óceánon ne szóródna szét. Egyedül a franciáknak van külön flottája az Indiaióceánra. Úgy nevezik, Hindién.

A Malmö kapitánya úgy gondolta, túl messze járnak már ahhoz, hogy a szomáliai partok felől bármilyen fenyegetés érhetné. A napok, de még az éjszakák is perzselően forróvá váltak.

Szinte minden errefelé hajózó teherszállítót úgy terveznek, hogy kialakítsanak egy belülről záródó acélajtókkal ellátott belső erődöt, amit több napra elegendő élelemmel és vízzel, priccsekkel és mellékhelyiségekkel látnak el. A hajtóműveket innét függetleníteni lehet minden külső behatástól, vagyis a hajó irányítható marad. S ha ez sem lenne elég, a főárboc csúcsára egy vészhelyzeti jeladót is elhelyeznek.

A belső erődben – már ha sikerül idejében bezárkóznia a legénység biztos lehet abban, hogy hamarosan kiszabadítják. A kalózok, még ha el is foglalják a hajót, nem tudják irányítani, és nem kényszeríthetik a legénységet – igaz, megpróbálhatnak betörni. A legénység ilyenkor csak abban reménykedhet, hogy egy fregatt vagy romboló még idejében érkezik.

Ahogy a Malmö délnek haladt a Laccadive-szigeteknél, a legénység már a kabinok nagyobb kényelmét élvezte.

A matrózok nem látták vagy hallották a farvizén érkező gyorscsónakokat, sem a tatnak csapódó létrákat, amelyeken át a szomáliai kalózok felmásztak a fedélzetre. A kormányos riadót fújt ugyan, de már elkésett. Sötét, gyorsan

mozgó alakok surrantak végig a fedélzeten, fel a hídra. Öt percen belül elfoglalták a Malmöt.

* * *

Opál azután is figyelte a raktárépület kapuját, hogy a nap lement, így látta az előbukkanó kisteherautót.

Ugyanazt, amelyiket korábban is. Ugyanabba az irányba fordult, amerre korábban is. Felpattant motorjára, és követte– Kismayo északi peremkerületéig, míg meg nem győződött róla, hogy a part menti országúton Marka felé tart, azután visszatért a kunyhójába, hogy kiemelje a padló alól az eltemetett adóvevőt. Előre felvette az üzenetet, és egyetlen rövid hangmintába tömörítetté, így miután levette a telepet a napelemes töltőről, és csatlakoztatta a készüléket, csak a „küldés” gombot kellett megnyomnia.

Az üzenetet az Iroda éjszakai ügyeletese vette, dekódolta, majd továbbította Bennynek, aki – minthogy Kismayóval egy időzónában dolgozott – még most is az íróasztalánál ült. Az általa megfogalmazott rövid utasítást kódoltan sugározták tovább a hajónak, amely húsz mérföldnyire a szomáliai partoktól shalalahi halászbárkának álcázta magát.

Néhány perccel később merevfalú gumicsónak vált el a halászhajótól, és indult nagy sebességgel a part felé. A csónakban hét kommandós és a csapat kapitánya utazott. Csak azután vettek vissza a teljes fordulatból, hogy a holdfényben kirajzolódtak a part menti homokdűnék, arra az esetre, ha valaki éppen ezen az elhagyatott partszakaszon hallgatózna.

Amint a csónak partot ért, a kapitány és hat embere kiugrott, majd futva az út felé indultak. Már ismerték a helyet: itt feszült betonhíd a kiszáradt vádi felett, és itt álltak a kazuár– fák. Az egyik katona háromszáz méternyit elkocogott Kismayo felé, és keresett egy rejtekhelyet a sásban, ahol lefeküdt, és az útra irányította nagy teljesítményű éjjellátó készülékét.

Tudta, milyen járművet keresnek, ismerte még a rendszámát is. Messzebb a csapat többi tagja elrejtőzött az út mellett.

A kapitány fekve is kezében szorongatta adóvevőjét, hogy biztosan ne kerülje el figyelmét a pulzáló vörös fény. Négy jármű is elment, egyik sem az övék.

Azután megérkezett. Az út mellett lapuló kommandós az éjjellátó készülék zöld fényében sem téveszthette el.

A koszos fehér szín talán nem azonosította a járművet a szemüvegen át minden zöldben játszott –, de a viharvert hűtőrács és az elcsavarodott lökhárító igen.

Vagy éppen az előre megadott rendszám. Lenyomta jeladóján a „küldés” gombot.

Távolabb a kapitány meglátta a vörös jelzést, és a „Kadima” szót sziszegte embereinek, akik mindkét oldalon felpattantak a földről, hogy kifeszítsenek maguk között egy széles, piros-fehér szalagot, ami a sötétben leginkább sorompóra emlékeztetett. A kapitány ez elé állt be, földre irányított zseblámpájával és magasba emelt kezével.

A kommandósok nem terepruhát viseltek, hanem hosszú fehér köntöst és szomáliai fejkendőt. Mindnyájuk oldalán Kalasnyikov lógott. Egyetlen szomáliai sem hajtott át olyan útzáron, amit a vallási rendőrség, a mutava emberei őriztek. A közeledő kisteherautó motorja köhögni kezdett, ahogy a sofőr visszaváltott.

* * *

A kalózok két emberüket hagyták hátra a tajvani halászhajó és elrabolt első tisztjének őrzésére; a többi nyolc átszállt a Malmö’ re. Egyikük törve, de beszélt angolul. A garacadi kalóztanyáról érkezett, s miután ez már a harmadik fogása volt, jól ismerte a rutint ellentétben Eklund kapitánnyal, akit Göteborgban csak röviden tájékoztattak erről az eshetőségről.

A kapitánynak annyi ideje még maradt, hogy kabinjában lenyomja a vészjelző gombját, így tudta, hogy az árboccsúcs vészhelyzeti jeladója mostanra riasztott minden közelben tartózkodót.

A kalózok huszonnégy éves vezére, akit Dzsimalinak hívtak, szintén tudta, de nem törődött vele. Hadd jöjjenek csak a hitetlenek. Most már késő. Úgysem támadnak, mert nem kockáztatnak meg egy vérfürdőt.

Tudta, milyen rögeszmésen ragaszkodnak a kuffarok az emberi élethez, és mélyen megvetette őket ezért. Egy igazi szomáli nem fél sem a fájdalomtól, sem a haláltól.

Az öt tisztet és a tíz Fülöp-szigeteki matrózt kiterelték a fedélzetre. Eklund kapitánnyal közölték, hogy ha bárki is elrejtőzött odalent, vízbe

dobják az egyik tisztet.

– Nincs más – közölte a kapitány. – Mit akarnak?

Dzsimali az embereire mutatott.

– Etel. Nem disznó – felelte.

Eklund kapitány utasította a filippínó szakácsot, hogy menjen a hajókonyhába, és készítsen valamit. Az egyik kalóz vele tartott.

– Te. Jönni. – Dzsimali magához intette a kapitányt, és felment vele a hídra. – Kormányozni Garacad, te életben.

A kapitány konzultált a térképével, végigpásztázta a szomáliai partot, és megtalálta a falut, száz mérföldnyire délre egy másik kalózfészektől, Eyltől. Kiszámította a hozzávetőleges irányt, és elfordította a kormányt.

A Hindien egyik francia fregattja talált rájuk elsőként, nem sokkal hajnal után. Megfigyelő pozíciót vett fel a hajó bal oldala mellett, és csökkentette a sebességét, hogy együtt maradjanak. A francia kapitány nem szándékozott bevetni a tengerészeit a Malmö visszafoglalására, s ezt Dzsimali is tudta. A hídról meredt a másik hajóra, dacos tekintettel, mintha csak arra biztatná a hitetleneket, hogy támadják meg.

Messze a látszólag ártalmatlan tengeri felvonulástól francia fregatt kísért egy svéd teherhajót, nyomában tajvani halászhajóval – az éterben hirtelen felélénkült a forgalom.

A Malmö automata azonosító rendszerének vészjelét azonnal befogták, a dubai brit Tengeri Kereskedelmi Hadműveleteknél éppúgy, mint Bahreinben, az amerikai MARLO-nál, a Tengerészeti Összekötő Részlegnél. Tucatnyi NATO– és EU– hajót riasztottak egyszerre, de mint azt Dzsimali is tudta, egyik sem támadhatott.

Az Andersson Line huszonnégy órás ügyeletet tartott Stockholmban, ahol azonnal értesültek az incidensről.

A központból felhívták a Malmöt, Dzsimali pedig intett Eklund kapitánynak, hogy fogadhatja a hívást, de csak ha kihangosítja, és kizárólag angolul tárgyal. Még mielőtt a kapitány megszólalt volna, Stockholm már tudta, hogy fegyveres szomáliaiak jelenlétében beszél, ezért minden szavára vigyáznia kell.

Eklund kapitány megerősítette, hogy a Malmöt az éjszaka folyamán elfoglalták. Az emberei biztonságban vannak, jól bánnak velük. Személyi sérülés nincs. A kalózok utasítására Szomália partvonala felé tartanak.

A hajómágnás Harry Anderssont a reggelije mellől riasztották, amit fényűző otthonában, a stockholmi Östermaln fallal övezett parkjában álló palotában fogyasztott volna el. Az autóban öltözött fel, amíg elvitték a központba, ahol egyenesen a műveleti irodába ment. Az éjszakás ügyeletes bent maradt, ő mondott el mindent a vészhelyzeti protokollról, és továbbította Eklund kapitány szavait.

Mr. Andersson két rendkívül hasznos képessége folytán vált sikeres és gazdag üzletemberré. Először: hihetetlen gyorsasággal alkalmazkodott bármilyen szituációhoz, s amint ezt megtette, a realitások, nem pedig az ábrándok alapján kovácsolt új tervet; másodszor: ezt véghez is vitte.

Most gondolataiba merülve állt a műveleti iroda közepén. Senki sem merte megzavarni. A hajóját kalózok rabolták el, ami először történt meg vele. Egy fegyveres támadás a tengeren hamar vérengzésbe torkollhat, amit senki sem kockáztatott meg, azért a Malmö zavartalanul folytathatta útját szomáliaig, hogy ott horgonyozzon le. A legfontosabb most a tizenöt fős személyzet, azután lehetőség szerint a hajó és a rakomány megmentése. S akkor még nem esett szó a személyzet különleges tagjáról, aki történetesen a fia.

– Hozzák a kocsimat – adta ki az utasítást. – Hívják Björnt, akárhol is legyen, és mondják meg neki, hogy álljon készen a felszállásra. A cél Northolt, London.

– Foglaljanak nekem egy lakosztályt a Connaughtban. Itt van az útlevele, Hannah? Akkor jöjjön velem.

Néhány perccel később a Bentley hátsó ülésén, maga mellett személyi asszisztensével már a Bromma repülőtér felé tartott, miközben terveket kovácsolt a helyzet kezelésére.

Az ügy átkerült a biztosítókhoz. Egy különleges, a Lloydshoz tartozó szindikátus biztosította a hajóit, amely nyilván mindent megtett a rendezés érdekében, hiszen most már a saját pénze forgott kockán.

Andersson ezért fizetett minden évben egy kisebb vagyont.

Mielőtt felszállt volna, megtudta, hogy a biztosító nevében egy Chauncey Reynolds nevű cég fog tárgyalásokba bocsátkozni, és nyilván nem először csinál ilyet. Mint kiderült, jóval korábban leszállt Londonban, mint hogy a hajó Szomáliába érhetett.

Mielőtt a Learjét elérte a brit partokat, rövid megbeszélést tartott ügyvédjeivel.

Most aztán megdolgozhattak a pénzükért.

Amíg ő siklópályára állt Northolt felett, a Chauncey Reynolds is munkához látott. A cég felhívta surrey-i otthonában választott túszmentőjét, aki félig visszavonult már e különös hivatásból. A felesége a kerti méhkasok közül hívta elő.

A csalókán kimért beszédű walesi férfi még a fővárosi rendőrségnél sajátította el a túszmentés tudományát.

Gareth Evansnek hívták.

* * *

A Troli már meghalt, mire Opál odaért. Az út mentén őrködő katona előre kiszúrta, a kapitány pedig azonnal ráismert, miután Bennynél korábban találkozott vele.

Az adóvevő újra vörösen lüktetni kezdett a kezében, mire ismét felállt az útzár.

Opál hirtelen egy csapatnyi fehér ruhás alakot látott a lámpa erőtlen fényében, azután az elemlámpa a fegyverek csövével együtt rászegeződött. Miként minden ügynökön, aki az ellenséges vonalak mögött ténykedik, és lelepleződése esetén gyötrelmes halálra számíthat, rajta is úrra lett egy kisebb pánikroham.

Rendben vannak a papírjai? Megáll majd a meséje, hogy munkát keres Markában? Egyáltalán, mit keres a mutava idekint az éjszaka közepén?

Az elemlámpás férfi közelebb lépett, és az arcára meredt. A hold előbukkant a felhők közül, amelyek már a közelgő monszunt jelezték. Két sötét arc nézett farkasszemet – az egyik természetes barnán, a másik a kommandósok arcfestékével bemázolva.

– Shalom, Opál. Menjünk le az útról. Jön egy teherautó.

A férfiak eltűntek a fák között, és meglapultak az aljnövényzetben, ahová a kismotort is elrejtették. A teherautó elvonult. Ezután a százados megmutatta Opálnak a baleset helyszínét.

A Troli kisteherautójának első kereke látszólag durrdefektet kapott – a szög még most is kiállt a gumiból, ahová a szorgos kezek bekalapálták. Az irányíthatatlanná vált jármű nyilván élesen kitört jobbra. A balszerencse folytán minderre a betonhíd közepén került sor.

A jármű így nagy sebességgel áttört a korláton, és becsapódott a kiszáradt folyómeder meredek oldalába.

Ütközéskor a sofőr olyan erővel vágódott a szélvédőnek és a kormánynak, hogy a fejét és a mellkasát egyaránt szétzúzta. Valaki szemlátomást kiszabadította a fülkéből, és a jármű mellé fektette; holtában meredten és vakon nézett fel a kazuárfák csúcsára, amint a hold felé mutattak.

Most már beszélhetünk. – A kapitány felidézte Opálnak, amit a biztonságos vonalon keresztül Benny üzent a halászhajónak Tel-Avivból. Szóról szóra. Azután átadott egy köteg papírost és egy piros baseballsapkát. – A haldokló ezt adta neked, mielőtt kiszenvedett. Te mindent megtettél érte, de már nem volt remény. Túlságosan súlyos sérüléseket szenvedett. Kérdés?

Opál megrázta a fejét. A sztori megállhatott. Eltette a papírokat a széldzsekijébe. A Sayeret Mátkái századosa kezet nyújtott neki.

– Vissza kell térnünk a tengerre. Sok szerencsét, barátom.

– Mazeltov.

Néhány perc alatt az utolsó lábnyomot is feltakarították a porból, kivéve azokat, amiket Opál hagyott. Azzal el is tűntek, a sötét óceánon át visszatértek a halászhajóra.

Opál kibányászta kismotorját a bokrok közül, és folytatta az utat észak felé.

* * *

Akik a Chauncey Reynolds irodájában összegyűltek, mind jól ismerték a kalózkodás egy évtizede alatt intézményesült rituálét. A kalózok valamennyien a puntföldi klánok fejei voltak, akik egy ezerháromszáz kilométeres partszakaszon tevékenykedtek, az északi Boosaaso és a déli, Mogadishutól valamivel feljebb eső Mareeg között.

A pénzért csinálták az egészet, semmi másért – azon az alapon, hogy a dél-koreai és tajvani flották évekkel korábban teljesen lehalászták a vizeiket, megfosztva őket a megélhetésüktől. Akár joggal, akár jog nélkül, de a kalózkodást választották, s ezáltal jócskán nagyobb bevételre tettek szert, mint ami a tonhalakból befolyhatott.

Kezdetben csak a közvetlenül a part mentén elhaladó hajókra csaptak le, ám idővel, ahogy egyre tapasztaltabbá váltak, egyre távolabb merészkedtek kelet és dél felé. Eleinte kisebb hajókat zsákmányoltak, nehézkesen tárgyaltak, a dollárral teli táskákat pedig egy-egy Kenyából felszálló kisrepülőgép dobta le nekik a megadott zónában.

Csakhogy errefelé senki sem bízik senkiben. Ezekben a tolvajokban végképp nincs tisztesség. Egy rivális klán képes volt elcsaklizni a másik által elrabolt hajót, miközben keserves közelharc folyt minden ledobott és a vízen lebegő táskáért – más módszert kellett keresni.

Az elfogott hajó legénységét csak a legritkább esetben szállították partra; a hajót olykor a parttól három és fél kilométernyire horgonyozták le. A tisztek és a legénység viszonylag rendes körülmények között lakott a fedélzeten, csak éppen tucatnyi fegyveres vigyázott rájuk, amíg az érdekelt felek – a hajó tulajdonosa és a klán feje – lefolytatták a tárgyalást.

Nyugati részről a biztosítók, ügyvédek és túszmentők egyes cégei nagy tapasztalatra és szakértelemre tettek szert ezen a téren, de a másik oldalon is megjelentek a képzett szomáliai – s az adott klánt képviselő tárgyalók.

Az alkudozás modem eszközök, számítógépek és iPhone segítségével zajlott. Ma már pénzbombákat se dobtak le csak úgy – a szomáliaiak bankszámlákat nyitottak, ahonnét a pénz a tranzakciót követően azonnal továbbvándorolt.

Habár idővel a tárgyalók mindkét oldalon kezdték kiismerni egymást, csak az érintett egyik fél akarta mielőbb elvégezni a munkát. Az adu ász így a szomáliaiak kezében maradt.

A biztosítók szemében a késleltetett rakomány egyenlő az elveszett rakománnyal, míg a hajótulajdonosok számára a forgalomból kivont hajó csak üzemi veszteséget termel. Ha mindehhez hozzáadjuk a legénység helyzetét és a családtagok kétségbeesését, az alku lezárása mindenki számára sürgető kényszerré válik. A szomáliaiak persze tudják ezt – miközben övék a világ minden ideje. Ez hát a zsarolás alapja: az idő.

Némelyik hajó éveket vesztegelt a part mentén.

Gareth Evans tíz különböző értékű hajó és rakomány felszabadításában működött már közre.

Ügy tanulmány ozta Puntföldet és szerteágazó törzsi felépítését, mintha ebből írná a nagydoktoriját. Amikor hallotta, hogy a Malmö Garacad felé tart, tudta, melyik törzs uralja az adott partszakaszt, és hány klán alkotja az

adott törzset. Közülük többen ugyanazt a tárgyalót használták, a sima modorú, nagyvárosi szomáliait, Mr. Ali Abdit, aki az egyik középnyugati amerikai egyetemen szerzett diplomát.

Mindezt elmondták Harry Anderssonnak is, miközben a nyári szürkület lassan Londonra telepedett, és a világ másik felén a Malmö tovább haladt Garacad felé. Egy kínai étteremből hozattak gyorsételeket a tárgyalóterem magas fényű asztalára, és a titkárnő, Mrs. Bulstrode belement az éjszakai műszakba, hogy egyik adag kávét a másik után főzze le.

Egy szobát elkülönítettek Gareth Evans számára. Ha kijelölik a szomáliai tárgyalót, Eklund kapitánnyal tudatják, melyik londoni számot kell megadnia.

Gareth Evans megvizsgálta a helyzetet, megismerte a Malmö adatait, és a vadonatúj luxusautókból álló rakomány figyelembevételével úgy számította, valahol ötmillió dollár környékén meg tudnak állapodni. Tudta, hogy az első követelés ennek a sokszorosa lesz, miként azt is, hogy a túlságosan lelkes beleegyezés nyomán azonnal kétszeresére szökik fel az összeg. A sürgetés szintén nem válik be, csak feljebb hajtja az árat. Ez a foglyul ejtett legénység szempontjából nem túl jó hír.

Nincs más, mint türelmesen kivárni az alku végét.

A hazatért tengerészek történetei alapján a hajót elfoglaló szomáliaiak – többnyire írástudatlan, hegyi vademberek – a megszállás hetei alatt bűzlő pöcegödörré változtatták az egykor makulátlanul tiszta hajót. A vécét nem ismerték; akkor és ott ürítettek, amikor és ahol rájuk jött – lehettek akár bent, akár kint.

A hőség elvégezte a többit. Miután a generátorokból kifogyott az olaj, leállt a légkondicionálás. Fagyasztás híján az étel is gyorsan megromlott, így kényszerűségből a legénység is szomáliai kecskét evett, amit természetesen a fedélzeten vágtak le. A tengerészek jobb híján horgászással, táblajátékokkal, kártyával vagy olvasással csaphatták agyon az időt, de ezzel is csak ideig-óráig tartották maguktól távol a végtelen unalmat.

A tárgyalócsapat este tízkor oszlott fel. Ha teljes sebességgel halad, ami valószínű, a Malmö londoni idő szerint délben ér a garacadi öbölbe. Nem sokkal ezután megtudhatják, ki rabolta el, és ki lesz a kinevezett tárgyaló. Ezután, ha a szükség úgy kívánta, Gareth Evans bemutatkozott, azzal kezdetét vette a szövevényes alkudozás.

* * *

Mire Opál megérkezett Markába, a kora délutáni hőségben a városlakók már visszavonultak sziesztázni.

Megtalálta a kaput és bekopogott. A fallal körülvett udvar lakói nem aludtak. Hangokat és sietős lépteket hallott, mintha régóta várnának valakit, aki késik.

A súlyos kapu kémlelőnyílásában egy arc jelent meg.

Arab arc, nem szomáliai. A szemek végigpásztázták az utcát, de sehol sem látták a várt kisteherautót. Végül megállapodtak Opálon.

Igen? – csattant fel egy ingerült hang, amiért egy ágrólszakadt senki bebocsátást kért.

Iratokat hoztam a sejknek – felelt Opál arabul.

Miféle papírokat? – mordult fel a hang gazdája ellenségesen.

Nem tudom. Az ember az úton azt mondta, hogy ha kérdeznek, ezt feleljem.

A kapu mögül lázas szóváltás hangjai szűrődtek ki. Az első arc félrehúzódott, hogy egy másik vegye át a helyét.

szomáliai férfi volt, nem arab, mégis arabul beszélt.

Talán pakisztáni?

Honnét jössz, és milyen papírokról beszélsz?

Opál kutatni kezdett a széldzsekijében, amíg elő nem ásta a lepecsételt papírköteget.

Markából jövök. Találkoztam egy férfival az úton. Karambolozott a teherautójával. Ő kérte, hogy hozzam el ezeket, és megmondta, hogyan találok ide. Ez minden, amit tudok.

Megpróbálta betuszkolni a papírokat a kémlelőnyíláson.

Ne, várj! – kiáltott fel az arab, azzal a kapu megnyílt.

Négy szakállas férfi állt mögötte. Az egyik megragadta és beráncgatta, miközben egy kamasz fiú kiszaladt az utcára, hogy felállítsa és betolja a motorját. A kapu ezzel be is zárult. Ketten fogták közre. A férfi, akit pakisztáninak gondolt, fenyegetően magasodott fölé.

Ahogy elnézte a csomagot, vett egy nagy levegőt.

Honnét szerezted ezeket, kutya? Mit csináltál a barátunkkal?

Opál eljátszotta a halálra rémült senkit, ami nem is esett nehezére.

A teherautós férfitól, uram. Attól félek, meghalt… Idáig jutott, mielőtt egy erőteljes ütés nyomán elterült a földön. Lázas kiabálás kezdődött, amiből egy szót sem értett, noha héber anyanyelvén felül angolul, szomáliul és arabul is beszélt. Egyszerre hárman is megragadták, és vonszolni kezdték. A kerítésfalhoz valamilyen fészert ragasztottak, ide hajították be, mielőtt hallotta a reteszzár csattanását. Sötét, bűzös helyen találta magát.

Tudta, hogy végig kell játszania szerepét, ezért letérdepelt az öreg, foszlott zsákok közé, és a teljes megadás jeleként a kezébe temette arcát.

Fél óra is eltelt, mire visszajöttek. A két-három fős testőri kíséret nem maradt el, de egy új valaki is csatlakozott hozzá. Ez a szomáliai férfi kulturált hangon beszélt, mint aki jó iskolákba járt. Intett Opálnak, aki hunyorogva botorkált ki az éles napfénybe.

Gyere – kérte szomáliul. – A sejk látni kíván.

A kíséret a kapuval szemközt álló központi épületbe terelte. Az előtérben gyorsan és gyakorlottan megmotozták. Elvették rongyos tárcáját, és átadták a szomáliainak, aki kiemelte és átfutotta a szokványos papírokat, majd összevetette a szemcsés fényképet az arcával. Azután bólintott, és zsebre tette a tárcát, mielőtt elfordult és továbbindult. Opált utána taszították.

Ízlésesen berendezett nappaliba vezették, ahol hatalmas ventilátor forgott a mennyezeten. íróasztalt látott, rajta papírokkal és írószerekkel. Az ajtónak háttal egy férfi ült forgószékében. A szomáliai közelebb lépett hozzá, és belesúgott a fülébe. Opál megesküdött volna rá, hogy visszaváltott arabra, miközben átnyújtotta a férfinak a tárcát és az iratokat.

Opál látta, hogy az általa hozott csomagot felbontották, több lapja az íróasztalon hever. Az ülő férfi megfordult, felemelte tekintetét a tárcáról, és végigmérte. Tömött fekete szakálla felett valósággal világított borostyánszínű szeme.

10. FEJEZET

A MALMÖ ALIG VETETT HORGONYT A GARACADI-ÖBÖL HÚSZ ÖL mély vizében, a falu felől máris három alumíniumfalú bárka indult felé.

Dzsimali és hét kalóztársa alig várta, hogy visszatérjen a szárazföldre. Húsz napja voltak tengeren, ennek java részét a tajvani halászhajón, bujdokolással töltötték.

Friss élelmük rég elfogyott, két hete európai és Fülöp-szigeteki konyhán éltek, amit ki nem álltak. Újra érezni akarták az omlós kecskehús ízét és a homokot a talpuk alatt. A közelgő bárkákon a váltás utazott, amely a hajót és legénységét őrizte, ameddig csak kellett.

Csupán egy valaki nem tartozott a rongyos hegylakók közé. A harmadik bárka végében takarosán öltözött, jó szabású vászonöltönyt viselő szomáliai utazott, a térdén aktatáskával. Al-Afrit tárgyalója, Mr. Abdi.

– Csak most kezdődik – sóhajtott fel Eklund kapitány.

Angolul beszélt, a fedélzeten utazó svédek, ukránok, filippínók és a lengyel gépész közös nyelvén. Türelmesnek kell lennünk. A beszédet hagyják rám.

– Nem beszéd – csattant fel Dzsimali. Nem szerette, ha foglyai akár angolul is beszéltek egymáshoz, mert korántsem értett minden szót.

Létrát eresztettek le a hajó oldalán, hogy a jobbára tizenéves őrök felkapaszkodjanak, de olyan könnyedén, mintha nem is érintenék a fokokat. Mr. Abdi, aki egy mérföldnyire sem szeretett kint lenni a tengeren, ráérősen haladt, és szorosan markolta a hágcsót. Amint a fedélzetre lépett, feladták neki aktatáskáját.

Eklund kapitány nem ismerte, de öltözéke és modora alapján legalább kulturált ember benyomását keltette.

Előrelépett.

– Eklund kapitány vagyok – mutatkozott be, Mr. Abdi felé nyújtva a kezét.

Ali Abdi, a szomáliai fél kijelölt tárgyalója. – Folyékonyan, némi amerikai akcentussal beszélte az angolt. Ön korábban még nem… hogy is fogalmazzak? Nem élvezte a szomáliai vendégszeretetet?

– Nem – felelt a kapitány –, és most is szívesen lemondanék róla.

– Hát persze. Az ön szempontjából ez módfelett kellemetlen, de hát előre tájékoztatták erről az eshetőségről, nem? Nos, vannak bizonyos formaságok, amiken át kell esnünk, mielőtt megkezdődnének az érdemi tárgyalások. S minél előbb jutunk közös megegyezésre, annál hamarabb mehet az útjára.

Eklund kapitány tudta, hogy munkaadója máris csapatba tömörült a biztosítókkal és ügyvédekkel, akik kijelölték a maguk tárgyalóját. Remélte, hogy mindkettő tapasztalt szakértő, így gyorsan megállapodnak a váltságdíjban, azután elengedik őket.

Ebből is látszott, mennyire nem ismerte a játékszabályokat. A gyorsaság itt egyedül az európaiaknak számított.

Mialatt a hídra kísérték, Abdit egyelőre csak az érdekelte, hogy a hajó műholdas telefonján kapcsolatot létesítsen a stockholmi műveleti központtal, majd pedig a tárgyalóval, aki feltehetően Londonban, a Llloyd’s otthonában, az egész alkufolyamat epicentrumában tartózkodik. Ahogy a hídról végigmérte a fedélzetet, csak annyit jegyzett meg:

– Talán nem ártana kifeszíteni néhány vásznat a fedélzet fölé. Így a legénysége anélkül szívhatna friss tengeri levegőt, hogy szénné ég a napon.

Stig Eklung hallott a Stockholm-szindrómáról, amikor emberrabló és fogoly között a kényszerű közelség okán barátság szövődik. O maga nem szándékozott engedni abból a gyűlöletből, amit a hajóját elorozó vadak iránt érzett, de Ali Abdi képében olyan jól öltözött, tanult és ékesszóló szomáliaira ismert, akivel legalább civilizáltan lehetett társalogni.

– Köszönöm – bólintott. Első és másodtisztje mögötte állt, megértette a hallottakat. Amint biccentett feléjük, elindultak alkalmas vásznakat keresni.

– S most, ha lehetséges, szeretnék beszélni a stockholmi embereikkel – kérte Abdi.

Stockholm másodperceken belül jelentkezett a műholdas telefonon. Abdi arca felderült, amikor meghallotta, hogy a hajó tulajdonosa Londonban van, a Chauncey Reynoldsnál. A cég közvetítésével kétszer is tárgyalt már – igaz, más törzsi vezetők megbízásából –, és mindkét esetben alig néhány hét késedelem árán nyélbe ütötték az egyezséget. Miután megkapta a számot, arra kérte Eklund kapitányt, hogy hívja fel neki a londoni ügyvédeket. Maga Julián Reynolds vette fel a kagylót.

– A, Mr. Reynolds, hát újra beszélünk. Itt Mr. Ali Abdi a Malmö hídjáról és Eklund kapitány társaságában.

Julián Reynolds is elégedettnek tűnt. Befogta a kagylót, amíg tudatta:

– Megint Abdi az. – Megkönnyebbült sóhaj hallatszott, még Gareth Evans részéről is. A londoniak mind tudták, milyen veszett híre van Al-Afritnak, a Garacadot uraló kíméletlen vén zsarnoknak. A művelt Abdi kinevezése felcsillantott a sötétben egy halvány reménysugarat.

– Jó reggelt, Abdi. Szalem alejkum.

– Alejkum szalem – felelt Abdi az éteren át. Gyanította, hogy a svédek és britek szíves-örömest kitekernék a nyakát, ha módjuk lenne rá, ezzel együtt értékelte a muszlim köszöntést. Ahogyan a civilizáltság minden apró jelét.

– Átadom valakinek, akit szerintem már ismer. – Miután odanyújtotta a kagylót Gareth Evansnek, Reynolds kihangosította a telefont. A szomáliai partokról érkező hang kristálytisztán szólt. Nemcsak itt, de Fort Meade-ben és Cheltenhamben is, ahol mindent rögzítettek.

– Helló, Mr. Abdi. Itt Mr. Gareth. Hát újra találkozunk, ha csak az éterben is. Engem kértek fel, hogy intézzem az itteni dolgokat.

Londonban a hangszórók útján öt ember – a hajótulajdonos, két ügyvéd, egy biztosító és Gareth Evans – hallotta Abdi nevetését.

– Mr. Gareth, barátom. Annyira örülök, hogy ön az. Így bizonyosan jó kimenetele lesz az ügynek.

Abdi oly módon talált középutat a fagyos hivatalosság és túlzott bizalmaskodás között, hogy mindenki neve elé odabiggyesztett egy „mistert”. Gareth Evansre is mindig Mr. Garethként hivatkozott.

– Itt a londoni irodában elkülönítettek számomra egy irodát – jelezte Evans. – Szóval, ha gondolja, kezdhetjük is.

Ez így túl gyors volt Abdinak. Nem szabad engedni a formalitásból. Érzékeltetni kell az európaiakkal, hogy itt egyedül nekik van okuk a sietségre. Abdi tudta, Stockholmban máris kiszámították, mennyibe kerül naponta a Malmö veszteglése, s ugyanezt tették a biztosítók is, szám szerint hárman.

Külön cég biztosította a hajótestet és meghajtó rendszert, egy másik a rakományt, egy harmadik a legénységet. Mindnyájan különféle módszerekkel számolták ki időarányos és függő veszteségeiket. Hát csak számolgassanak még egy kicsit, gondolta.

– Ah, Mr. Gareth, barátom, nagyon előreszaladtunk. Szükségem van egy kis időre, hogy felmérjem a Malmöt és a rakományt, mielőtt előállók egy méltányos ajánlattal, amit a megbízója elé terjeszthet.

Korábban eltöltött némi időt az interneten, abban az irodában, ami az Al-Afrit fellegváraként szolgáló hegyi erődben különítettek el számára. Tudta, hogy olyan tényezőket kell számításba vennie, mint a teherhajó kora és állapota, a rakomány romlandósága és az elmaradt üzleti nyereség.

Miután mindezt felmérte, úgy döntött, a kiindulási alap huszonötmillió lesz. Tudta, hogy ez végül négyre olvad – legfeljebb ötre, ha a svédek nagyon sietnek.

– Mr. Gareth, hadd javasoljam, hogy kezdjük holnap reggel. Mondjuk londoni idő szerint kilenckor? Az errefelé már dél. Addigra visszatérek a partra.

– Legyen így, barátom. Akkor várom a hívását.

– Műholdas hívás lesz számítógépen keresztül. A Skype szóba sem kerülhet. A mimika túlságosan is árulkodó.

– Még valami, mielőtt mára elbúcsúzunk. Garanciát tud nyújtani arra nézve, hogy a legénységet, beleértve annak filippínó tagjait is, biztonságos helyen őrzik, ahol nem éri őket semmilyen sérelem?

A többi szomáliai nem hallotta ezt, miután valamennyien hallótávolságon kívül tartózkodtak, de egyébként sem beszéltek angolul. Abdi annál inkább értette, miről van szó.

Alapjában véve a szomáliái hadurak és törzsfők emberségesen bántak foglyaikkal, de akadt egy-két említésre méltó kivétel. Al-Afrit közéjük tartozott, mi több, a legrosszabb és legkönyörtelenebb vadember hírében állt.

Abdi a maga részéről szívesen dolgozott Al-Afritnak, hiszen húsz százalékot kapott a kialkudott összegből ennek köszönhetően már ilyen fiatalon dúsgazdag embernek tarthatta magát –, ám ez nem jelentette, hogy kedvelnie is kellett megbízóját. Nem is kedvelte. Sőt, megvetette. Rá nem is kellett a nap minden percében tucatnyi testőrnek vigyáznia.

– Biztos vagyok abban, hogy a legénységet itt tartják a hajón, ahol senkinek sem esik bántódása – felelte, mielőtt véget vetett a hívásnak. Imádkozott, hogy igaza legyen.

* * *

A borostyánszínű szemek hosszú időn át időztek a fiatal foglyon. Néma csend telepedett a szobára. Opál érezte maga mögött a tanult szomáliait, aki

kiengedte az udvarra, ahogy a két pakisztáni testőrt is. Az előtte ülő férfi végül meglepően gyengéd hangon, arabul szólalt meg.

– Mi a neved?

Opál megmondta.

– Ez szomáliai név?

A mögötte álló szomáliai megrázta a fejét. A pakisztániak egy szót se értettek.

– Nem, sejk, Etiópiából származom.

– Az jórészt a kuffarok országa. Te is keresztény vagy?

– Hála legyen Allahnak, a könyörületesnek és irgalmasnak, nem, nem, sejk. Ogadenből, a határ mellől származom. Ott mindnyájan muszlimok vagyunk, emiatt üldöznek is.

A borostyánszemű férfi helyeslően bólintott.

– Ezért jöttél ide Szomáliába?

– Azt beszélték a faluban, hogy erőszakkal besoroznak minket az etiópiai hadseregbe, és le akarják rohanni Szomáliát. Elszöktem, és idejöttem, hogy csatlakozzam testvéreimhez Allahban.

– A múlt éjjel Kismayóból utaztál Markába?

– Igen.

– Miért?

– Munkát keresek, sejk. Jelenleg felvigyázóként dolgozom a kikötőben, de reméltem, hogy Markában találok valami jobbat.

– És hogyan jutottál ezekhez a papírokhoz?

Opál felmondta a betanult szöveget. Azért utazott éjjel, hogy elkerülje a vakító hőséget és a nappali homokviharokat.

Észrevette, hogy a motorból kezd kifogyni a benzin, ezért megállt, hogy a kannából feltöltse a tankot. Ez merő véletlenségből a kiszáradt vádi felett átívelő hídon történt.

Elhaló kiáltást hallott. Azt gondolta, csak a szél jajgat a kazuárfák között, de azután újra meghallotta. Mintha a híd alól érkezett volna.

Lemászott a meredek hegyoldalon a vádihoz, ahol egy teljesen összetört kisteherautóra bukkant. Úgy tűnt, lezuhant a hídról, és becsapódott a vádi partoldalába. A volánnál ülő férfi szörnyű sérüléseket szenvedett.

– Próbáltam segíteni rajta, sejk, de már nem volt mit tenni. A motoromon ketten nem fértünk volna el, és a vádiból se tudtam volna felhozni.

Kihúztam a fülkéből, nehogy bent égjen, ha berobban a benzin, de már haldoklott, insallah.

A haldokló, mint testvéréhez, hozzá könyörgött, hogy vigye el a táskáját Markába. Leírta neki, hol várnak rá: közel az utcai piachoz, az olasz körforgalomnál, a fallal körülvett udvaron.

– A karomban tartottam, amíg kiszenvedett, sejk. Senki sem tudta volna megmenteni.

A köntöst viselő férfi hosszan elgondolkodott, mielőtt elfordult, hogy átforgassa a táskából származó papírokat.

– Kinyitottad a táskát?

– Nem, sejk. Nem tartozott rám, mi van benne.

A borostyánszínű szemek fürkészve méregették.

– Pénz is volt abban a táskában. Talán egy becsületes emberrel van dolgunk, mit gondolsz, Dzsamma?

A szomáliai gúnyosan elvigyorodott. A Prédikátor urdu nyelven utasítást adott pakisztáni embereinek, akik előreléptek, és megragadták Opált.

– Az embereim elmennek arra a helyre. Megvizsgálják a roncsot, ami bizonyára még most is ott van. Ahogy a szolgám holtteste is. Ha hazudtál, azt fogod kívánni, bár soha ne jöttél volna ide. Addig is, itt maradsz, és megvárod, amíg visszatérnek.

Újra bezárták, ám ezúttal nem a roskadozó udvari fészerbe, ahonnét egy elevenebb fickó az éj leple alatt könnyen megszökhetett. A homokpadlós pincébe vitték, ott fordították rá a kulcsot. Két napot és egy éjszakát töltött itt, a koromsötétben.

Csak egy műanyag palackra való vizet kapott, amit takarékosan kortyolgatott világtalan börtönében. Amikor végül kiengedték, és felkísérték az emeletre, vadul hunyorgott, hogy kizárja a bántóan és vakítóan éles napfényt. Ezúttal is a Prédikátor elé vitték.

A köntöst viselő alak tartott valamit a kezében, amit tűnődve forgatott ujjai között. Tekintete végül felé fordult, és megállapodott rajta.

– Úgy tűnik, igazat mondtál, ifjú barátom – szólt arabul. Szolgám csakugyan a vádiba zuhant teherautójával, ott is halt meg. S miért? – Felmutatta a kezében tartott apró tárgyat. Egy szög miatt. Az embereim ezt találták az abroncsban.

Igazat mondtál. – Felkelt, és átszelte a szobát, hogy megálljon a fiatal etiópiai előtt, és eltűnődve lenézett rá. – Hogyan tanultál meg arabul?

– A szabadidőmben, sejk. Azt akartam, hogy jobban el tudjam olvasni, és meg tudjam érteni a Szent Koránt.

– Más nyelvet is beszélsz?

– Egy kicsit angolul, uram.

– Azt hogyan tanultad?

– A falum közelében volt egy iskola, egy Angliából érkezett misszionárius nyitotta.

A Prédikátor veszedelmes némaságba burkolózott.

– Egy hitetlen. Egy kuffar. A Nyugat imádatát is eltanultad tőle?

– Nem, uram, éppen ellenkezőleg. Megtanultam gyűlölni őket mindazért a szenvedésért, amit az évszázadok során a népünknek okoztak, és megértettem, hogy számunkra csak Mohammed próféta lehet követendő példa, béke és áldás lengje körül.

A Prédikátor végiggondolta a hallottakat, majd lassan elmosolyodott.

– Adva van tehát egy ifjú – intézte a szavait szomáliai titkárához –, aki elég becsületes ahhoz, hogy ne nyúljon a pénzhez, elég könyörületes, hogy teljesítse egy haldokló utolsó kívánságát, és nincs más vágya, mint a Prófétát szolgálni. Amellett beszél szomáliul, arabul és egy kicsit angolul. Mit gondolsz, Dzsamma?

A titkár veszélyt szimatolt. Hogy a kedvére tegyen, egyetértett – valóban szerencsés fordulat ez a felfedezés –, ám ez mit sem változtatott a lényegen: a Prédikátor elveszítette számítógépes szakemberét és futárát, aki elhozta neki a Londonból érkező üzeneteket. Ily módon eddig senki sem gyaníthatta, hogy a Prédikátor Markában van, nem Kismayóban, és most egyedül Dzsamma pótolhatta őt Kismayóban. A többiek nem is konyítottak a számítógéphez.

A Prédikátor tehát éppen akkor maradt titkár nélkül, amikor a véletlen folytán találkozott egy írástudó, az ogadeni dialektuson felül három nyelven beszélő fiatal férfival, aki történetesen munkát keresett.

A Prédikátor évtizedek óta üldözési mániával határos elővigyázatosságának köszönhette, hogy életben maradt; ezalatt végignézte, hogyan követik le, veszik célba és semmisítik meg a legtöbb társát a Laskar-e-Taibából, a 313-as brigádból, a khoraszáni ítéletvégrehajtók közül, a Hakkani klánból és az arab-félszigeti al-Kaidából. Több mint a felüket rútul elárulták.

Úgy félt a kamerától, mint a pestistől; állandóan változtatta a lakóhelyét és a nevét; elrejtette az arcát. És életben maradt.

Csak olyanokat tűrt meg maga mellett, akik megszolgálták a bizalmát. Négy pakisztáni testőre az életét adta volna érte, ám ezen felül nem értettek máshoz. Dzsamma pedig ugyan okos volt, de neki olyanra volt szüksége, aki képes felügyelni a két kismayói számítógépet.

Tetszett neki a jövevény. Bizonyítva látta őszinteségét, egyenességét. Ha alkalmazza, amúgy is éjjel-nappal megfigyelés alatt tartják, nem beszélhet senkivel. Neki pedig kellett egy személyi titkár. Az, hogy az előtte álló fiatal férfi éppenséggel zsidó kém, egy pillanatra sem ötlött fel benne.

Úgy döntött, vállalja a kockázatot.

– Szeretnél a személyi titkárom lenni? – kérdezte halkan, miközben hallotta Dzsamma méltatlankodó nyögését.

– Elmondhatatlan tisztesség lenne számomra, uram.

Hűségesen fogom szolgálni, insallah.

Elhangzottak a parancsok. Dzsamma fogta az egyik furgont, és Kismayóba utazott, hogy ott átvegye a Masala raktár és a prédikációkat sugárzó számítógép felügyeletét.

Opál beköltözött Dzsamma szobájába, és átvette a feladatkörét. Egy órával később felhúzta a harsány vörös, New York emblémás baseballsapkát, amit a roncsnál kapott. A sapkát korábban a halászhajó utolsó izraeli kapitánya hordta, akinek azután kellett lemondania róla, hogy parancs érkezett Tel-Avivből.

Az udvaron begurította motorkerékpárját a lerobbant fal menti fészerbe, hogy mégse a tűző napon álljon. Félúton megtorpant és felnézett. Azután lassan bólintott, mielőtt továbbment.

Tampa közelében, a föld alatti irányítóteremben érzékelték az apró alakot, kilométerekkel a magasban körözö Global Hawk alatt. Riadót fújtak, és a képet továbbították a londoni amerikai nagykövetségre.

A Nyomkövető elnézte az arab köntöst és piros sapkát viselő alakot, ahogy a távoli Markából feltekintett az égboltra.

– Szép munka, kölyök – mormolta.

Opál ügynök bejutott az erődbe, és elküldte a megerősítést, amire várt.

* * *

Az utolsó gyilkos nem töltött fel áruházi polcokat és nem dolgozott szervizben. Szíriában született, jó egyetemeken tanult és fogászdiplomát szerzett, majd fogtechnikusként helyezkedett el egy sikeres vállalkozónál, a virginiai Fairfax zöldövezetében. Tarek Husszeinnek hívták.

Tíz évvel korábban Aleppóból érkezett, méghozzá nem menekültként vagy diákként, hanem mint törvényes bevándorló, aki teljesítette a hivatalos beléptetés minden feltételét. Azt nem sikerült megállapítani, hogy ekkor már magában hordozta-e az engesztelhetetlen gyűlöletet Amerika és általában az egész Nyugat iránt, amiről írásai tanúskodtak, amelyeket a Virginiai Állami Rendőrség és az FBI csak azután ismert meg, hogy átkutatta takaros rendben tartott, zöldövezeti házát.

Az útlevele csupán annyit árult el, hogy az elmúlt évtizedben háromszor is járt a Közel-Keleten, így jobb híján arra következtettek, hogy e látogatások során „fertőződhetett” meg a haraggal és gyűlölettel. Naplója és laptopja választ adott néhány égető kérdésre, de korántsem mindenre.

Munkaadóit, szomszédjait és ismerőseit kimerítő vallatásnak vetették alá, de úgy tűnt, Tareknek mindenkit sikerült lóvá tennie. Pedig az udvarias, mosolygó fogorvos álarca mögött igazi, vakbuzgó szalafista rejlett, aki a dzsihád legnyersebb, legkérlelhetetlenebb irányzatát képviselte. írásai minden során átsütött az amerikai életforma iránt érzett mély megvetés és gyűlölet.

Mint a legtöbb szalafista, ő sem érezte szükségét, hogy hagyományos arab öltözéket viseljen, szakállt növesszen, és naponta ötször imádkozzon. Minden reggel simára borotválta állát, és divatos, rövid frizurában hordta hollófekete haját.

Egyedül lakott kis, családi házában, mindazonáltal összejárt munkatársaival és másokkal, akik – minthogy az amerikaiak szeretik az ilyen kedveskedő beceneveket – Terry Husszeinnek szólították.

Barátai a helyi bárban annak tudták be absztinenciáját, hogy „formában akart maradni”, amit el is fogadtak. Az pedig fel sem tűnt nekik, hogy sosem eszik disznóhúst, vagy sohasem ül olyan asztalhoz, ahol éppen ezt teszik.

Egyedülálló lévén több lány is szemet vetett rá; őket mindig előzékenyen és gyengéden, de visszautasította. A környékbeli bárba egy-két meleg férfi is járt, de amikor rákérdeztek, hogy az ő ligájukban játszik-e, szokott

udvariasságával tagadta ezt, miközben sejttette, hogy csak ki akarja várni az „igazit”.

Naplójába eközben azt írta, hogy a melegeket szerinte a lehető leglassabb módon halálra kellene kövezni, mély viszolygást érez, ha csak arra gondol, hogy egy ágyban kellene feküdnie valamelyik kövér, fehér, disznózabáló hitetlen tehénnel.

Nem a Prédikátor tanításai élesztették fel benne ezt az indulatot és gyűlöletet, viszont ezek mutatták meg mihez kezdjen velük. Laptopja tanúsága szerint két éven át odaadóan követte a Prédikátort, bár sosem árulta el magát azzal, hogy belépett rajongói táborába, akármennyire vágyott is erre. Végül úgy döntött, enged a Prédikátor ösztönzésedének: Allah és a Próféta iránti rajongása végső bizonyítékaként elszánta magát a legnagyobb áldozatra, hogy ennek jutalmakét csatlakozhasson hozzájuk az örök Paradicsomban, miközben a lehető legtöbb amerikait viszi magával a halálba, mikor. sahidot hal a hitetlen rendőrök keze által. Ehhez azonban fegyvert kellett szereznie.

Rendelkezett virginiai vezetői engedéllyel, ami a legfontosabb fényképes igazolvány, ám ezt Husszein névre állították ki. Miután a média máris hatalmas hírverést csapott a tavasszal és nyáron elkövetett gyilkosságok körül, úgy vélte, hogy ez problémát okozhat.

Ahogy elnézte arcát a tükörben, ráébred sötét hajával, sötét szemével és sötétbarna bőrével úgy fest, mint aki most érkezett a Közel-Keletről. A vezetékneve is csak felerősítette az előítéleteket.

Akadt viszont egy munkatársa a laborban, aki külsőre hasonlított rá, noha Mexikóból származott, ezért eltökélte magát, hogy jogosítványt szerez egy spanyolosan hangzó névre. Nekiállt kutakodni a neten.

Meglepte, milyen egyszerűen ment. Nem kellett személyesen megjelennie, még csak levelet sem írt, csupán vezetői engedélyért folyamodott az új-mexikói Míguel „Mickey” Hernandez nevében.

Persze fizetnie azt kelletett hetvenkilenc dollárt a Global Intelligence ID Card Solutio cégnek, és további ötvenkilenc dollárt a gyorspostáért. Az „elveszett” virginiai vezetői engedély pótlása így levélben érkezett meg a címére.

Az interneten elsősorban mégis alkalmas fegyver után kutatott. Órákat töltött azzal, hogy a különféle fegyvermagazinok oldalait forgatta. Többé-

kevésbé tudta, mire van szüksége, és mit kell tennie, csak azt nem tudta, milyen fegyvert válasszon.

Elidőzött a Sandy Hookban is használt Bushmasternél, de ezt a könnyű 5.6 mm-es lőszer miatt elvetette. Valami fajsúlyosabbat, hatékonyabbat keresett. Végül a Heckler and Koch G3-asnál, az A4-es katonai támadófegyver egyik variánsánál állapodott meg, amelynek NATO-ban szabványosított 7.62 mm-es lövedéke még a vaslemezt is átütötte.

Az internetes kutatások révén kiderítette, hogy az amerikai törvények értelmében nem vásárolhat magának teljesen automata kivitelt, de céljaira a félautomata is megfelelt, amely az elsütőbillentyű minden mozgására kilőtt egy lövedéket. Arra, amit tervezett, ennyi éppen elég volt.

Ha meglepte, milyen könnyű vezetői engedélyt igényelni, attól szinte ledöbbent, mennyire egyszerű beszerezni egy fegyvert. Csak a Prince William megyei vásártéren tartott fegyverbemutatóra kellett elmennie, az alig egy órára, még mindig Virginiában fekvő Manassasbe.

Némiképp zavartan sétálgatott az elárusítóbódék között, amelyek egy kisebb háború megvívásához elegendő fegyvert kínáltak eladásra, míg végül ráakadt a KH G3-asra. A vezetői engedély láttán a rámenős eladó örömmel kezébe adta a „vadászpuskát”, amiért készpénzzel fizetett. Csak fogta és betette a csomagtartójába. Még a szemöldökét se vonta fel senki.

A tárba való húsz lőszert ugyanilyen könnyen vette meg, bár ezt már egy Church Falls-i szaküzletben. Itt vásárolt száz töltényt, egy plusztárat és a tárkapcsot, ami összefogta a két tárat, így kisebb megszakítással összesen negyven lövést adhatott le. Miután mindent beszerzett, csendben visszatért kis otthonába, ahol felkészült a halálra.

* * *

Al-Afrit a harmadik napon látogatott el új szerzeményére. A Malmö hídjáról Eklund kapitány is látta a nagy halászbárkát, amely már félúton járt a part és a hajó között. Távcsövével kiszúrta a ponyvatető alatt álló öltönyös Mr. Abdit, maga mellett egy fehér köntöst viselő alakkal.

Dzsimalit és kalóztársait időközben másik tucat fiatal váltotta fel, akik olyan gyakorlatot honosítottak meg a fedélzeten, amilyet a svéd tengerjáró még sehol sem látott. Amikor megérkezett, az új csapat nagy kötegekben hordta fel a zöld leveleket, nem is ágszámra, de egész bokrokkal. Ez volt a

khat, amit egész nap kitartóan rágcsáltak. Síig Eklund látta, ahogy napnyugtára teljesen beálltak tőle, amitől hol aluszékonnyá, hol zsémbessé és kötözködővé váltak.

Amikor a mellette álló szomáliai követte a tekintetét, és kiszúrta a halászhajót, egy csapásra kijózanodott, lesietett a fedélzetre, és üvöltözni kezdett a ponyvatető alatt ejtőző társaival.

A vén törzsfő az alumíniumlétrán felkapaszkodott a fedélzetre, felegyenesedett, és körülnézett. Eklund kapitány feltette a sapkáját, és tisztelgett. Jobb az elővigyázatosság, gondolta. Mr. Abdi, aki ezúttal a tolmács szerepét játszotta, bemutatta őket egymásnak.

Al-Afrit fejfedője alól barázdált, szinte szénfekete arc kémlelt ki; legendás könyörtelenségéről csak vékonyra összepréselt ajka tanúskodott. Londonban Gareth Evans kísértést érzett rá, hogy figyelmeztesse Eklund kapitányt, de sosem tudhatta, éppen ki áll mellette. Miután Mr. Abdi is jobbnak látta, ha hallgat, a kapitány nem tudhatta, pontosan kinek a foglya.

Miközben Abdi tolmácsolt, bejárták a hidat és a tiszti szállást. Azután Al-Afrit megparancsolta, hogy az összes idegen sorakozzon fel a fedélzeten. Lassan végigsétált a sor előtt, de ügyet sem vetett a tíz filippínóra, csak az öt európai érdekelte.

Tekintete hosszan elidőzött az élére vasalt, fehér vászonnadrágot viselő tizenkilenc éves kadéton, Öve Carlssonon, mielőtt Abdin keresztül megparancsolta neki, hogy vegye le a sapkáját. Ezután belenézett a halványkék szemekbe, majd kinyújtotta a kezét és beletúrt a fiú szőke fürtjeibe. Carlsson elfehéredett és hátrahúzódott. A szomáliai bosszúsnak tűnt, de elvette a kezét.

Amikor a csapat végül elindult a létra felé, Al-Afrit szomáli nyelven hadarni kezdett, mire őrei közül négyen előrerontottak, megragadták a kadétot és leteperték a földre.

Eklund kapitány méltatlankodva próbált tiltakozni, de Abdi elkapta a karját.

– Ne tegye – sziszegte. – Minden rendben. Nem lesz semmi baj. Ismerem a fickót. Jobb, ha nem bosszantja fel.

A kadétot leterelték a létrán, a lent várakozó halászhajóra.

– Segítsen, kapitány! – kiáltott fel rémülten.

Eklund kapitány nekirontott Abdinak, aki utolsóként távozott a hajóról. Arca kivörösödött az indulattól.

– Magát teszem felelőssé a fiú biztonságáért – kelt ki magából. – Ez nem civilizált bánásmód!

Abdi, aki fél lábbal már a létrán állt, belesápadt az aggodalomba.

– Megpróbálok beszélni a sejkkel… -Tájékoztatom Londont a történtekről – közölte a kapitány.

– Erre nem adok engedélyt, Eklund kapitány. Ez a tárgyalásokról szól. Nagyon kényes helyzet. Kérem, engedje, hogy ezt én intézzem.

Miután távoztak, útban a part felé néma csendben ült, és magában a vén gazembert átkozta. Ha azt hiszi, a kadét elrablásával nagyobb nyomást gyakorolhat Londonra és felverheti a váltságdíjat, tönkretesz mindent. O a tárgyaló, és tudja, mit csinál. Amellett a fiút is féltette. Al-Afritnak veszett híre van, ami a foglyokkal való bánásmódot illeti.

Aznap este a Nyomkövető felhívta Arielt a centreville-i padlásszobában.

Emlékszel a rövidfilmre, amit nálad hagytam?

– Igen, Jackson ezredes.

– Azt akarom, hogy mutassák be az iszlámista internetes csatornán, amit a Prédikátor használ.

A videót egy óra múlva megosztották. A Prédikátor megszokott helyén ült, innét nézett egyenesen a kamerába, hogy megszólítsa az egész muszlim világot.

Egyórányi beharangozás után a teljes rajongói bázis a monitorok előtt ült, azokkal a milliókkal együtt, akik talán még nem tértek át a szélsőséges eszmékre, de érdeklődtek utánuk – nem is beszélve a világ összes terrorelhárító ügynökségéről.

Valamennyien döbbenten, mégis koncentrált figyelemmel követték az eseményeket. A harmincas évei közepén járó, zord kinézetű férfit láttak maguk előtt, aki ezúttal nem fedte el kendőjével az arca alsó felét, így láthatóvá vált tömött fekete szakálla és különös borostyánszínben játszó szeme.

A nézők közül csupán egy valaki tudta, hogy a szemek a kontaktlencsétől ilyenek, a szónok pedig egy bizonyos Tony Suarez, aki egy malibui nyomortanyán él, és egyetlen árva szót sem ért a háttérként szolgáló lepedő Korán-idézeteiből.

A brit utánzóművész mindössze két órát hallgatta a korábbi prédikációkat, mielőtt tökéletesen reprodukálta a beszélő hangját. S bár a

felvétel ezúttal nem fekete-fehérben, hanem színesben készült, a hívők így sem kételkedhettek abban, hogy a Prédikátort látják.

– Barátaim, fivéreim és nővéreim Allahban, már jó ideje hiányzom az életetekből, de higgyétek el, nem vesztegettem az időt. Olvastam és tanulmányoztam a mi gyönyörű hitünket, az iszlámot, és sok mindenen elmélkedtem. S mindez megváltoztatott, insallah. Nem tudom, hányán hallottatok a Muraadzsa aatról, a szalafista-dzsihádista tanok Kiigazításairól. Mostanában ezeket tanulmányoztam. A múltban mindenkit arra biztattam, hogy ne csupán Allah imádatának szentelje magát, áldott legyen a neve, de mások gyűlöletének is, csakhogy a Kiigazítások szerint ez tévtanítás, hiszen a mi gyönyörű iszlámunk nem a keserűség és a gyűlölet vallása, még azok irányában sem, akik másként gondolkodnak, mint mi. A Kiigazítások közül a leghíresebbek az Eszmék Korrekciói. Akárcsak azok, akik gyűlöletre buzdítottak minket, Egyiptomból jött Al-Gama el-Iszlamijasz is, a Korrekciók szerzője, és most már tudom, hogy neki, nem pedig a fanatizmus és gyűlölködés tanítóinak van igaza.

A Nyomkövető telefonja megcsörrent a követségi irodában. Öreg Róka jelentkezett Virginiából.

– Romlik a hallásom, vagy tényleg valami különös dolog történik? – kérdezte.

– Csak hallgassa – felelte a Nyomkövető, azzal letette.

Az egészből mit sem értő Tony Suarez folytatta:

– Immár tucatszor is elolvastam a Kiigazításokat angol fordításban, amit csak ajánlani tudok mindenkinek, aki nem beszél és olvas arabul, aki pedig igen, annak javaslom, hogy olvassa eredeti nyelven. Ma már világos számomra, hogy amit testvérünk, el-Gama állít, az utolsó szóig igaz. Amíg a demokrácia néven ismert társadalmi berendezkedés tökéletesen megfér az igaz iszlámmal, addig a gyűlölet és vérszomj ugyanilyen idegen minden szótól, amit Mohammed próféta, béke és áldás lengje körül, valaha is kimondott. Akik igazhitűnek vallják magukat, de közben tömeggyilkosságokra és kegyetlenségre, kínzásra és ezrek halálára szomjaznak, valósággal olyanok, mint a háridzsita lázadók, akik a Próféta társai ellen harcoltak. Úgy kell tekintenünk minden dzsihádistára és szalafistára, mint azokra a háridzsitákra. Nekünk, akik az egyetlen igaz Allahot és az ő áldott prófétáját, Mohammadet dicsőítjük, el kell pusztítanunk minden eretneket, akik oly sok éven át félrevezették az

igazhitűeket. Az igazhitűeknek éppoly kíméletlenül ki kell irtaniuk maguk közül a gyűlölködés és erőszak szószólóit, miként annak idején a Próféta követői is elpusztították a háridzsitákat. Immár annak is eljött az ideje, hogy eláruljam, ki vagyok valójában.

Zulfikar Ali Shah néven láttam meg a napvilágot Iszlámábádban. Jó muszlimnak neveltek, de elbuktam, és Abu Azzam lettem, férfiak, asszonyok és gyermekek gyilkosa.

A telefon újra megcsörrent.

– Ki az ördög ez?! – üvöltötte Öreg Róka.

– Csak hallgassa – kérte a Nyomkövető –, mindjárt vége.

– Így hát a világ, de különösen fivéreim és nővéreim előtt kifejezem tavbámat, őszinte bűnvallásomat mindazért, amit tettem és mondtam a hamis ügy érdekében. És kifejezem teljes baraaámat, helytelenítésemet mindama tanítások felett, amelyeket Allah könyörülete és irgalmas igaz tanításaival szemben hirdettem. Én, aki nem ismertem könyörületet és irgalmat, most hozzátok könyörgök azért az irgalomért, ami a Szent Korán tanításai szerint minden bűnösnek kijár, aki őszinte szívvel megbánja korábbi tévelygéseit. Allah áldása legyen veletek és mindnyájunkkal.

A képernyő elsötétült. A telefon újra megcsörrent. Ami azt illeti, telefonok csörögtek mindenfelé az ummában, a világ iszlám közösségében, és a hívók sok esetben szabad utat engedtek vak haragjuknak.

– Mi az ördögöt művelt, Nyomkövető? – kérdezte Öreg Róka.

– Remélem, épp most végeztem ki a mocskot – felelte a Nyomkövető.

Magában felidézte, amit az Al-Azhar egyetem bölcs öreg tanítója évekkel ezelőtt, még Kairóban töltött diákéveiben mondott neki.

„A gyűlölet szószólói négy szintjét ismerik a gyűlölködésnek. Azt hihetnénk, hogy legfelül a keresztények állnak, de ez téves, hiszen maguk is az egy igaz Istenben hisznek, és a zsidókkal együtt a Könyv Népéhez tartoznak.” „Felettetek állnak az ateisták és bálványimádók, akiknek nincs istenük, csak faragott képeik. Ezért van, hogy az afganisztáni mudzsáhedek még nálatok is jobban gyűlölték a kommunistákat, akik eredendően istentagadók.” „A fanatikusok szemében náluk is rosszabbak a mérsékelt muszlimok, akik nem követik őket. Ezért próbálják megdönteni a Nyugat-barát muszlim kormányokat, amikor bombákat robbantanak a piactereken, s ezzel megölik muszlim testvéreiket, akik semmit sem vétettek.” „A legmagasabban mégis a hitehagyót jegyzik, aki az ő szemükben a rühes

kutyánál is rosszabb, mert elhagyja vagy megtagadja a dzsihádizmus eszméjét, hogy visszatérjen ősei hitére. Az ilyenek számára nincs bűnbocsánat, csakis halál.” A Nyomkövető kitöltötte teáját, és elmormolt egy imádságot.

Mr. Abdi egyedül ült hálószobából és irodából álló lakásában, a Garacad feletti erődben, és az ujjpercei is elfehéredtek, úgy markolta az asztal lapját. A két láb vastag falakon talán nem tört át a hang, de az ajtón igen, és a folyosón ott visszhangoztak az ostorozás hangjai.

Belegondolt, melyik szerencsétlen szolga vívta ki maga ellen vendéglátója haragját.

A vastag ajtólap sem fedhette el az éles pattogást, amint a teveszőrből font kínzóeszköz felemelkedett és lecsapott; sem az éles sikolyokat, amelyek minden ütés után felharsantak.

Ali Abdi nem volt kíméletlen ember. S bár tudta, milyen nyomorúságos helyzetbe kerültek a tűző napon lehorgonyzott hajó tengerészei, mégsem sietett megállapodni, ha az elhúzódó késedelem nyomán még több pénzt préselhetett ki munkaadóikból, nem látott okot ilyen rossz bánásmódra, még ha csak egy szomáliai szolgáról van is szó.

Kezdte bánni, hogy elvállalta ezt a megbízatást. Ez a férfi egy vadállat.

Azután egyszeriben falfehér lett, amikor a korbácsolás szünetében az áldozat irgalomért könyörgött. Svédül beszélt.

* * *

A Prédikátor szinte hisztérikusan reagált Tony Suarez világszerte szétsugárzott szavaira.

Már három hete nem prédikált, a dzsihádista oldalt sem nézte, amikor az anyag adásba került. Egyik pakisztáni testőre riasztotta, aki valamelyest értett angolul. Döbbent hitetlenkedéssel hallotta a szöveg végét, majd visszajátszotta az egész videót.

Ott ült asztali számítógépe előtt, és elborzadva meredt rá.

Hazugság, persze hogy az, hazugság az egész – de akkor is meggyőző. Kísérteties a hasonlóság: a szakáll, az arc, az öltözék, a háttér, még a szemek is – saját alteregójával nézett farkasszemet. És a saját hangját hallotta.

Épp csak a szavak nem az övéi, ez a halálos ítélettel felérő formális bűnbánat. Hetekbe telik majd, amíg meggyőzi az igazhitűeket, hogy agyafúrt csalás áldozata lett. Szolgái odakint a folyosón is hallották, ahogy a számítógépével ordítozott, s azt hajtogatta, az egész tavba hazugság, bűnbánata csak ócska színjáték.

Amikor az amerikai színész arca végül elhalványult, közel egy órán át magába roskadva meredt maga elé. Azután elkövetett egy hibát. Kétségbeesésében, hogy legalább egyvalaki higgyen neki, kapcsolatba lépett egyetlen igaz barátjával és londoni szövetségesével. E-mailen keresztül.

Cheltenham hallgatózott, akárcsak Fort Meade. Akárcsak a hallgatag tengerészgyalogos ezredes a londoni amerikai nagykövetségen. És Öreg Róka Virginiában, akinek asztalán ott feküdt a Nyomkövető hivatalos kérvénye. A Prédikátor talán leszerepelt, jelentette ki a Nyomkövető, de ez önmagában nem elég. Túl sok vér tapad a kezéhez. Végezni kell vele, ami több problémát vet fel. Öreg Róka személyesen terjesztette az anyagot a J-SOC-nak parancsoló McRaven tengernagy elé, miközben biztosan tudta, hogy a végső mérlegelésre és döntésre az Ovális Irodában kerül sor.

Néhány perccel a markai e-mail elküldése után a két érintett számítógép földrajzi helyzetét is sikerült megerősíteni. A Prédikátor tartózkodási helyéhez nem férhetett kétség, ahogyan Musztafa Dardari bűnrészességéhez sem.

Öreg Róka huszonnégy órán belül visszahívta a Nyomkövetőt a védett követségi vonalon.

– Én megpróbáltam, Nyomkövető, de a válasz: nem. Az elnök megvétózta a ház elleni rakétatámadást. Részben, mert a célpont sűrűn lakott területen áll, részben Opál jelenléte miatt.

– És a másik javaslat?

– Mindkettőt elvetették. Nem lesz partraszállás. Most, hogy a Shabaab újra megszállta Markát, nem tudhatjuk, hányan vannak, és milyen fegyverekkel rendelkeznek. A stratégák szerint beveheti magát a sikátorok útvesztőjébe, és akkor talán örökre nyomát vesztjük.

– Ugyanaz áll arra is, hogy bin Laden kiiktatásához hasonlóan helikopterrel repüljünk be. Nem mehetnek se rangerek, se SEAL-ek, de még a Night Stalkerek se. Túl messze van Dzsibutitól és Kenyától, túl közel Mogadishuhoz.

Senki nem akarja, hogy leszedjék a gépet. Vannak, akik rémálmukban még ma is a Blackhawk Downt látják.

– Sajnálom, Nyomkövető. Remek munkát végzett. Azonosította, lokalizálta és megfosztotta a hitelétől, de attól tartok, itt a vége. A rohadék Markában van, és aligha fog kijönni, hacsak nem talál valami átkozottul jó csalit. S akkor még nem beszéltünk Opálról. Azt hiszem, legjobb lesz, ha összecsomagol, és hazajön.

– Még nem halt meg, Öreg Róka, és egy óceánra való vér tapad a kezéhez. Talán nem papolhat többet, de attól még veszélyes kis rohadék. És ha továbbáll nyugatra, Maliba?

– Hadd fejezzem be a munkát.

Hosszú időre csend lett a vonalban. Azután Öreg Róka hangja újra beúszott.

– Oké, Nyomkövető. Még egy hét. Azután összecsomagol.

Ahogy visszatette a telefont, a Nyomkövető ráébredt, hogy rosszul kalkulált. Amikor a világ összes muszlim fundamentalistája előtt hiteltelenné tette a Prédikátort, arra akarta rákényszeríteni ellenségét, hogy előbújjon az egérlyukából. Azt akarta, hogy menekülnie kelljen az övéi elől, sehol se találjon menedéket, földönfutóvá váljon. Eközben nem számított rá, hogy éppen a saját felettesei hívják vissza a hajtóvadászatból.

Lelkiismereti válságba került. Bárhogy vélekedett mint civil, katonatiszt és ízig-vérig tengerészgyalogos, a parancsnoka joggal várt tőle teljes lojalitást. Ami engedelmességet is jelent. Miközben ennek a parancsának nem engedelmeskedhet.

Megbízást kapott, amit még nem teljesített. Végre kellett hajtania egy küldetést, ami még nem zárult le. S mostanra minden megváltozott. Ez már személyes ügy. Tartozik ennyivel az öregembernek, akinek a Virginia Beach-i kórház intenzív osztályán kellett meghalnia, ő pedig mindig lerója az adósságát.

Kadétkora óta most először komolyan mérlegelte a leszerelést. A karrierjét végül néhány nappal később egy fogtechnikus mentette meg, akiről még életében nem hallott.

* * *

Al-Afrit két napig visszatartotta az elborzasztó képet, s amikor az végül felvillant a központi monitoron, a Chauncey Reynoldsnál mindenki megkövülten meredt rá. Gareth Evans ebben a két napban szakadatlanul tárgyalt Mr. Abdival, természetesen a váltságdíj és menetrend kérdéseiről.

Adbi ezalatt huszonötmillióról lement húszmillióra, miközben az idő vészesen fogyott – legalábbis az európaiak számára. Egy hét telt el, ami szomáliai léptékkel mérve csak múló pillanat, Al-Afrit most mégis a teljes pénzt követelte, méghozzá azonnal. Abdi hiába magyarázta neki, hogy a svéd tulajdonos sosem fizetne ennyit. Magában Evans is kitartott amellett, hogy valahol ötmillió környékén fognak megállapodni.

Al-Afrít mégis átvette az irányítást, és elküldte a képet.

Vé– letlenségből Reynolds is az irodában tartózkodott akárcsak Harry Andersson, akinek hiába tanácsolták, hogy repüljön haza, és várakozzon inkább Stockholmban. A képtől mindhárom férfinak torkán akadt a szó.

A kadétot arccal lefelé egy durva faasztalra fektette két tagbaszakadt szomáliai, akik a csuklóját tartották. Két lábát terpeszben hozzákötözték az asztal lábaihoz, de előtte még lerángatták róla a nadrágot és az alsót.

Azután a fiú egész hátsóját véresre ostorozták. Az asztal fájához préselt arca eltorzult a fájdalomtól.

Evans és Reynolds most döbbent csak rá, hogy egy szadista őrülttel tárgyal. Még csak hasonló sem történt korábban. Harry Anderssont ennél is jobban felzaklatta a látvány: sikollyal határos hang tört fel belőle, azzal kirohant a mosdóba. A többiek hallották öklendezését, ahogy a kagyló fölé görnyedt.

Amikor visszatért, két vörös foltot leszámítva teljesen színte lennek tűnt az arca.

– Az a fiú az én fiam! – üvöltötte magából kikelve. – A fiam, az anyja lánykori neve alatt! – Megragadta Gareth Evans ingét, és felrántotta a székből, amíg az arcuk centikre került egymástól. – Szerezze vissza a fiamat, Gareth Evans, szerezze őt vissza! Adja meg annak a disznónak, amit csak kér. Hallja?

Bármit. Ha kell, ötvenmilliót is fizetek a fiamért.

Kiviharzott az irodából, hogy magára hagyja a két sápadt és reszkető britet a képernyőn villódzó rettenetes képpel.

11. FEJEZET

VÉRTANÚHALÁLÁNAK NAPJÁN TAREK „TERRY” HUSSZEIN JÓVAL virradat előtt kelt. Összehúzott függönyök mögött, az ősi rituálénak megfelelően tisztította meg testét, mielőtt leült a lepedővel takart fal és az idevágó Korán-idézetek elé, hogy bekapcsolja kameráját, és rögzítse a világnak szánt utolsó szavait. Ezután felcsatlakozott a dzsihádista csatornára, és feltöltötte üzenetét. Mire a hatóságok észreveszik, már rég elkéstek.

A balzsamos nyári kora reggelen csatlakozott az első ingázókhoz, akik hol Marylandból Virginiába, hol az ellenkező irányba, legtöbbször mégis a fővárosba tartottak. Nem sietett, de tartani akarta magát a tervhez.

A városba vezető fontos összekötő úton nem sokáig vesztegelhetett. Ha túl korán érkezik, a leállított autó mögött feltoluló ingázók türelmetlenül tülkölni kezdenek, és rá irányítják a figyelmet, mire a felettük köröző egyik helikopter azonnal riasztja valamelyik járőrautót. A dugóban nem lesz könnyű előrejutnia, de végül megérkezik majd, a fedélzetén két fegyveres rendőrrel. Husszein pontosan erre számított – csak nem idő előtt.

Ha viszont túl későn érkezik, kiszemelt áldozatai már elhaladnak, s nem sokat várhat a következőkre. Hét után tíz perccel ért a Key Bridge-hez.

Ez az emblematikus washingtoni híd nyolc ívből áll. Öt a Potomac-folyón ível át, elválasztva Virginiát Georgetowntól, míg két további, immár a washingtoni oldalon, a C és O csatornát, illetve a K utcát keresztezi. A nyolcadik, még a virginiai oldalon, az ingázók által szintén kedvelt George Washington Memóriái Parkwayt hidalja át.

Husszein a 29-es úton közelítette meg a hidat, miközben a hatsávos út külső sávjában maradt. Azután pontosan a GW Memóriái Parkway felett lerobbant. Kis kompaktja alig állt le, a dühödt autósok máris elkezdték kerülgetni. Kiszállt, hátrament, és kinyitotta a csomagtartót, ahonnét kivette az elakadásjelző háromszöget, és letette az aszfaltra.

Az utas felőli oldalon mindkét ajtót kinyitotta, hogy kis zárt fülkét hozzon létre a kocsi és a mellvédkorlát között. Az autóból elővette a puskát, a hozzá csatlakoztatott két tárral együtt, majd áthajolt a mellvéden, és a távcsöves irányzékon át hunyorogva nézte az alatta elsuhanó autókat. Ha valaki ki is szúrta, mit művel a két autó között térdeplő alak, vagy nem hitt

a szemének, vagy túlságosan lefoglalta, hogy a kormánykerékkel birkózzon, és a nyakát nyújtogassa, mielőtt még egy hátulról érkező belemegy, miközben próbálja kikerülni a lerobbant autót.

Ilyenkor, háromnegyed nyolckor a híd alatt elhaladó minden tizedik jármű egy-egy ingázókat szállító autóbusz. A DC Metró társaság több vonala is erre halad, köztük a kék és a narancssárga. A narancssárga buszok a 23C vonalon közlekednek, a Rosslyn metróállomástól egészen a virginiai Langley-ig, ahol az utasok közvetlenül a CIA-ként vagy Ügynökségként ismert hatalmas komplexum kapuinál szállhatnak le.

Odalent még nem dugult be a forgalom, de az autók komótosan araszoltak, szinte egymásba értek. Tarek Husszein internetes kutatásai alapján tudta, melyik buszt kell keresnie, és már-már feladta a reményt, amikor a távolban meglátta a narancssárga tetőt. Egy helikopter elfordult, és elhúzott a folyó felé. Bármelyik pillanatban észlelhette a külső sávban megrekedt autót. Alig várta, hogy a narancssárga busz közelebb érjen.

A szélvédőn akadálytalanul áthaladó első négy lövedék megölte a sofőrt. A busz elfordult, és nekiütközött a mellette haladó autóknak, mielőtt megrekedt. A Metró egyenruháját viselő férfi élettelenül feküdt a kormányon. A többiek csak most kezdtek ocsúdni.

Odalent az oldalról meglökött autó is leállt. A sofőr kiszállt, és bosszúsan indult a karambolt okozó busz felé, azután meglátta az összecsuklott sofőrt, szívrohamra tippelt, és elővette a mobilját.

A két megrekedt jármű mögül harsány tülkölés hallatszott.

Más vezetők is kiszálltak. Egyikük felnézett, meglátta a mellvédnél térdeplő alakot, és rémülten felkiáltott. A helikopter elhúzott Arlington felett, és a Key Bridge felé fordult. Husszein eközben egyik lövést a másik után adta le az álló busz tetejére. A húszas sorozat végén az ütőszeg már csak üres töltényűrt talált, ezért lecsatolta a tárat, megfordította, és helyére lökte a tartalékot. Azután folytatta a tüzelést.

Alatta teljes lett a káosz. A hír futótűzként terjedt; a sofőrök kiugráltak az autóikból, hogy mögöttük keressenek menedéket. Legalább ketten a mobiltelefonjukba ordítottak.

A hídon is sikoltozni kezdett két nő, miközben a 23C vonalon járó busz teteje szitává vált. A belső tér valódi vágóhíddá változott, tele vérrel, szanaszét heverő holttestekkel és hisztérikus élőkkel. Azután a második tár is kifogyott.

Nem a helikopteres lövész zárta le az ügyet, hanem egy szolgálaton kívüli rendőr, aki a 29-es úton rekedt, tízautónyira a külső sávot lezáró kocsitól. Nyitva tartotta az ablakot, hogy a felesége ne panaszkodjon a kárpitba ivódó cigarettafüstre, így meghallotta a lövéseket, és felismerte a nagy kaliberű puska ropogását. Kiszállt, kibiztosította automata fegyverét, és szaladni kezdett, méghozzá nem a másik irányba, hanem éppen a lövések felé.

Mindezt Tarek Husszein csak akkor észlelte, amikor mellette szétrobbant a nyitott ajtó ablaka. Elfordult, meglátta a rohanó alakot, és felemelte a puskát. A tár már kiürült, de ezt a rendőr nem tudhatta. Jó ötméternyire megtorpant, fél térdre ereszkedett, és két marokra fogta fegyverét, hogy beleeressze a tárat az ajtóba és a mögötte kuporgó férfiba.

Később megállapították, hogy három találat érte a merénylőt, s több nem is kellett. Mire a rendőr odaért az autóhoz, a férfi már erőtlenül rángott az úttesten. Harminc másodperccel később kiszenvedett.

A nap nagy részében maradt a káosz a 29-es úton, amit lezártak a helyszínelők, amíg el nem szállították a holttestet, a fegyvert, s végül az autót. Mindez ugyanakkor semmiség volt ahhoz képest, ami odalent a GW Memóriái Parkway-n történt.

A Rosslyn és Langley között közlekedő autóbusz belső tere mészárszékké változott: a később nyilvánosságra hozott adatok szerint heten meghaltak, kilencen életveszélyesen megsérültek; öt esetben amputációt kellett végrehajtani, és húsz kisebb sebesülést láttak el. A buszban egyszerűen nem lehetett hová elrejtőzni.

A Langley-ben dolgozó ezrek számára a hír felért egy hadüzenettel, ami egy máris halott ellenségtől érkezett.

A Virginiai Állami Rendőrség és az FBI nem vesztegette az időt. A gyilkos autóját a rendszám alapján könnyen lenyomozták, így a kommandósok megszállhatták a Fairfaxhez közeli házat. Az üresen talált épületet kezeslábasba öltözött helyszínelők szedték ízekre, egészen az alapokig.

Huszonnégy órán belül a hír minden részlete kiszivárgott, és széles körben ismertté vált. Terrorelhárító szakemberek görnyedtek a laptopjaik és blogjaik fölé. Az FBI Hoover Épületében néma férfiak és nők előtt játszották le a merénylő utolsó üzenetét, amiből másolatokat küldtek a CIA-nek is.

A megtámadott buszon nem mindenki dolgozott az Ügynökségnek – a járat több más helyen is megállt –, az utasok zöme azonban a végállomás, Langley/McLean felé tartott.

A CIA igazgatója még napnyugta előtt élt előjogával, és négyszemközti beszélgetést kért az elnöktől az Ovális Irodában. A Fehér Ház tisztviselői szerint még ekkor is remegett haragjában.

Ritka, hogy egyik ország titkosszolgálata nagyra tartsa bármelyik ellenségét is, de azért előfordul. A hidegháború idején a Nyugat, ha vonakodva is, de elismerte annak az embernek az érdemeit, aki a keletnémet kémszervezetet irányította.

Márkus „Mischa” Wolf kis költségvetési pézből harcolt hatalmas ellenségeivel, a nyugatnémetekkel és a NATO-val, így meg sem kísérelte megkörnyékezni a bonni nagykutyákat.

Azokat a rosszul öltözött, visszahúzódó, szürke kisegereket vette célba, akik nélkül a mindenkori hatalmasságok semmire sem mennének: a miniszterek titkárnőit.

Tanulmányozta unalmas, korlátolt és sokszor magányos életüket, majd fiatal és jóvágású szeretőkkel elcsábíttatta őket.

Ezek a Rómeók lassan és türelmesen indítottak, meleg öleléseikkel felderítették a titkárnők sivár életét, és élethosszig tartó meghitt társaságot kínáltak valami napos helyen, ahová a nyugdíj után visszavonulnak velük – cserébe csak egy-egy futó pillantást kértek azokra az ostoba iratokra, amelyek vég nélkül áradtak a minisztériumokba.

A nők pedig – ezek az Ingridek és Waltraudok – rendre beadták a derekukat. Átjátszották minden olyan bizalmas és titkos irat másolatát, amit a minisztereik őrizetlenül hagytak, amíg elköltötték négyfogásos ebédjüket. Lassan elérkezett az a pont, amikor a penetráció olyan mérvű lett, hogy a NATO-szövetségesek már azt sem merték elmondani Bonnak, milyen nap van – az információ huszonnégy óra alatt eljutott Kelet– Berlinbe, majd onnét Moszkvába.

Amikor a rendőrség végül kiszállt, a Rómeó köddé vált, a könnyeivel küzdő szürke kisegeret pedig két fenyegető külsejű fickó kísérte el, hogy magányos, kis egyszobás lakása helyett magányos kis cellájában pergesse le hátralévő napjait.

Kíméletlen egy gazember volt ez a Mischa Wolf, a keletnémet összeomlás után mégis Nyugatra ment nyugdíjba, és végül természetes

körülmények között halt meg.

Negyven évvel később a brit SIS is szerette volna tudni, mi minden hangzik el a Chauncey Reynolds irodáiban, ám Julian Reynolds rendszeres időközönként az egész lakosztályát átvizsgáltatta azokkal a magasan képzett biztonsági szakemberekkel, akik közül nem egy éppen az állami szolgálatot cserélte le a magánszférára.

A SIS talán nem rendelkezett semmilyen szupertitkos lehallgató egységgel Gareth Evans irodájában, rendelkezett viszont Emily Bulstrode-dal. Ő pedig látott mindent, olvasott mindent és hallott mindent, miközben teáscsészékkel megrakott tálcája láthatatlanná varázsolta.

Aznap, amikor Harry Andersson leüvöltötte Gareth Evans fejét, Mrs. Bulstrode megvette szokásos szendvicsét a sarkon, majd elzarándokolt kedvenc telefonfülkéjéhez. Nem kedvelte azokat a modem csecsebecséket, amiket az emberek a zsebükben tartottak, hogy mindig tárgyalás közben szólaljanak meg. Szívesebben látogatta a néhány megmaradt vörösre mázolt fülke valamelyikét, ahol még igazi pénzt kellett dobni a telefonba. Miután a Vauxhall Cross központosa felvette, kérte a melléket, elhadart néhány szót, majd visszatért a helyére.

Munka után elsétált a St. James’s parkba, leült a kijelölt padra, és szendvicse maradékával a kacsákat etette, amíg kapcsolatára várt. A régi időkön tűnődött, amikor imádott Charlie-ja Moszkvában mindennap elment a Gorkij parkba, és átvette a mikrofilmre rögzített szigorúan titkos anyagokat a szovjet árulótól, Oleg Penkovszkijtól. Ezeket az államtitkokat továbbították Kennedy elnöknek, hogy kicselezhesse Nyikita Hruscsovot, és 1962 őszén eltávolíttassa azokat a nyavalyás rakétákat Kubából.

Egy fiatal férfi lépett közelebb, és telepedett mellé. A szokásos ártalmatlan csevegés során azonosította magát. Az asszony vetett rá egy pillantást, és elmosolyodott. Nyeretlen kétéves, döntötte el, alighanem újonc, aki még meg sem született, amikor ő már átszökött a Vasfüggönyön Kelet-Németországba, hogy a Cégnek kémkedjen.

A fiatal férfi úgy tett, mintha az Evening Standardet olvasná. Nem jegyzetelt, hiszen a zsebébe rejtett felvevő egység mindent rögzített. Emily Bulstrode sem használt jegyzeteket, miután két rendkívüli képessége is alkalmassá tette a feladatra: tökéletesen ártalmatlan megjelenése és tökéletes emlékezete.

Elmondott a gyakornoknak mindent, amit aznap reggel hallott az ügyvédi irodában, részletről részletre, szóról szóra.

Emlékezetből. Azután felkelt, és elsétált az állomásra, hogy autóbusszal hazautazzon kis, coulsdoni házába. Az ablakon át nézte, hogyan maradoznak el mellette a déli lakóövezetek.

Valaha a hírhedt Stasi ellen harcolt; ma, hetvenöt évesen, ügyvédeknek főzött kávét.

A Vauxhall Cross fiatal munkatársa szürkületkor visszatért, és megírta jelentését. Tiszteletben tartotta a Főnök utasítását, miszerint minden Szomáliával kapcsolatos hírt meg kell osztani az unokatesókkal az amerikai követségen.

Bár nem hitte, hogy egy brutális garacadi hadúrnak bármi köze lenne a Prédikátor utáni hajszának, a parancs az parancs, így megküldött egy másolatot a CIA-nek is.

* * *

A követségtől nem egész egy kilométernyire álló biztonságos házban a Nyomkövető kis híján végzett a csomagolással, amikor BlackBerryje diszkréten életre kelt.

Lenézett az üzenetre, és ellapozott a végéig, majd lekapcsolta a telefont, és hosszan elgondolkodott. Azután kicsomagolt mindent. Isten talán bezárta előtte az ajtót, de kinyitott egy ablakot.

* * *

Gareth Evans másnap reggel megbeszélésre hívta Mr. Ali Abdit. A szomáliai megsemmisülten ült a telefon mellé.

– Mr. Abdi, barátom… én mindig civilizált embernek gondoltam önt… – kezdte.

– Az vagyok, Mr. Gareth, az vagyok – bizonygatta a tárgyaló Garacadból.

Evans érezte hangján a feszültséget, és elhitte neki, hogy nemcsak színleli a felháborodást, még ha száz százalékig nem is lehetett biztos ebben. Elvégre Abdi és Al-Afrit egy törzsbe való, a Habar Gidirbe, máskülönben Abdi sosem kapna ekkora bizalmat.

Evans emlékezett a tanácsra, amit sok évvel korábban kapott, amikor még vámtisztviselőként dolgozott Afrika Szarvában. Egy öreg,

pergamenbőrű, maláriától sárga szemű gyarmati tisztviselő okította ki. A szomáliaiak fontossági sorrendje, árulta el, sosem változik.

Felül van az Én, azután jön a Család, a Klán, majd a Törzs.

Legalul a Haza és a Vallás. Az utolsó kettő csak akkor kerül elő, ha idegenek ellen harcolnak. Ha békében hagyják őket, jobb híján egymással civakodnak, szüntelenül váltogatják uraikat, és mindig annak esküsznek örök hűséget, akitől éppen előnyt remélnek, vagy aki hozzásegítheti őket, hogy bosszút álljanak vélt sérelmeikért.

Mielőtt kiloccsantotta az agyát, mert a Gyarmati Szolgálat vissza akarta vonni az esős Angliába, az idős férfi utoljára még hozzátette:

– Egy szomáliai hűségét nem lehet megvásárolni, legfeljebb kibérelni.

Azon a késő nyári napon Gareth Evans agyába ötlött, hogy ideje lenne próbára tenni az elméletet: Ali Abdi törzsi elkötelezettsége vajon felülírja-e az önös érdekeket?

– Szégyenletes és elfogadhatatlan, ami azzal a fogollyal történt. Ez meghiúsíthatja az egész tárgyalásunkat, pedig meg kell mondjam, még örültem is, hogy egymás közt intézhetjük ezt az ügyet, miután mindkettőnket tiszteletre méltó embernek tartom.

– Higgye el, hogy én is ezt gondolom, Mr. Gareth.

Evans nem tudhatta, mennyire biztonságos a vonal. Nem Fort Meade-re vagy Cheltenhamre gondolt (ez nem is lehetett kérdéses), inkább a hadúr valamelyik szolgájára, aki esetleg értett angolul. Akárhogy is, arra kellett feltennie mindent, hogy Abdi megérti egyetlen szó jelentését.

– Az a helyzet, barátom, hogy szerintem eljött a Thuraya ideje.

Hosszú csend lett. Evans arra hazardírozott, hogy ha egy kevésbé művelt szomáliai hallgatózik is, nem fogja érteni azt, amit Abdi.

Idővel újra meghallotta Abdi hangját.

– Azt hiszem, értem, mire gondol, Mr. Gareth.

A Thuraya telefon műholdas összeköttetéssel működik.

Szomália területét négy mobilszolgáltató, a Nation Link, a Hormid, a Semafone és a Francé Telecom fedi le, de valamennyi a földi átjátszókat használja. A Thuraya az egyetlen, amelynek elég az űrben keringő számtalan amerikai műhold.

Evans lényegében azt mondta Ali Abdinak: szerezzen egy Thuraya telefont, lovagoljon ki egyedül a sivatagba, és egy szikla fedezékéből hívja

fel. így valóban bizalmasan tárgyalhatnak. A válasz arra utalt, hogy Abdi megértette, és tesz egy próbát.

A két tárgyaló még további harminc percig egyezkedett, és tizennyolcmillióra szállította le a váltságdíjat, mielőtt azzal az ígérettel vált el, hogy megvitatja megbízójával az ajánlatot.

* * *

Az ebédet az amerikai kormány fizette, a Nyomkövető ragaszkodott ehhez. A foglalást ezzel együtt SIS-es kapcsolatára, Adrian Herbertre bízta, aki a Marsham Street-i Shepherd’st választotta. Az egyik eldugott bokszban foglaltak helyet.

A kellemes és meghitt helyen elköltött ebéd végén rátértek a lényegre. Amikor az amerikai kifejtette ezt, Herbert meglepetten tette le a kávéját.

– Mit ért azon, hogy „felszedjük”?

– Kivonjuk, elkülönítjük, elkapjuk.

– Vagyis elraboljuk. Egyenesen London utcáiról. Minden elfogatási parancs és felhatalmazás nélkül.

– Segédkezett egy ismert terroristának, Adrian, aki csak a maguk hazájában négy embert gyilkolt meg.

– Igaz, de egy emberrablás akkor is nagy port kavar, ha kipattan. Szükségünk lesz felhatalmazásra, méghozzá magától a belügyminisztertől. Ő pedig beszélni fog az ügyvédekkel. Azok pedig hivatalos vádemelést fognak követelni.

– Korábban is segítettek a rendkívüli kiadatásoknál, Adrian.

– Igaz, de azokat olyan helyekről „szedtük fel”, ahol egyébként sem létezett más törvény. Knightsbridge nem Karacsi. Dardari a világ szemében köztiszteletben álló üzletember.

– Mi ketten tudjuk az igazat.

– De csak azért, mert behatoltunk a házába, bepoloskáztuk az otthonát, és kiheréltük a számítógépét. Képzelheti, hogyan fog hangzani mindez a bíróságon.

– Sajnálom, Nyomkövető, mi próbálunk segíteni, de meg kell vonnunk a határt. – Elgondolkodott egy hosszú pillanatig, miközben a mennyezetre meredt. – Nem, ez nem megy, öregfiú. Azt kellene tennünk, mint a trójaiaknak, ha végre akarnánk hajtani egy ilyen akciót.

Fizettek, azután mindketten mentek a maguk útján.

Adrian Herbert visszasétált az irodájába; a Nyomkövető leintett egy taxit. Ennek hátsó ülésén töprengett el az utolsó mondaton.

Mi az ördögöt akarhatott a másik ezzel a klasszikus utalással? Odahaza feltette a kérdést az interneten is. Beletelt egy időbe, de megkapta a választ: Trojan Horse Outcomes – egy kis biztonsági cég a dorseti Hamworthyben.

Erről tudta, hogy a Királyi Tengerészgyalogság felségterülete. Poole-ban van a támaszpontjuk, és sokan, akik a különleges erőknél töltötték az egész életüket, régi bázisuk környékén mentek nyugdíjba és telepedtek le. A haverok sokszor összeálltak, és alapítottak egy kis biztonsági céget.

Csak a szokásos feladatok: személy- és vagyonvédelem, megfigyelés. Szűkös költségvetés esetén otthonról is dolgozhattak. A további kutatás során kiderült, hogy a Tróján Horse Outcomes egy lakóövezetbe van bejegyezve.

A Nyomkövető felhívta a megadott számot, és időpontot kért másnap reggelre, majd egy mayfairi autókölcsönzőnél lefoglalt egy VW Golfot három órával korábbra. Azt mondta, Jacksonnak hívják, amerikai turista érvényes amerikai vezetői engedéllyel, és autót keresne egész napra, hogy meglátogassa egy délen élő barátját.

Alig tette le, BlackBerryje újra életre kelt. A védett vonalon SMS érkezett a TOSA-tól. Tüstént kiderült, hogy az üzenetet Öreg Róka küldte, az viszont nem, hogy a J-SOC négycsillagos tábornoka nemrég új parancsot kapott az Ovális Irodában.

Öreg Róka nem vesztegette az időt, az üzenethez is csak öt szót használt fel: „A Prédikátort. Nem ejtünk foglyokat.”

Harmadik rész

A megoldás

12. FEJEZET

GARETH EVANS GYAKORLATILAG BEKÖLTÖZÖTT AZ ÜGYVÉDI IRODÁBA.

A műveleti szobába behoztak egy vendégágyat, míg az irodához csatlakozó mosdóban talált zuhanyt és vécét.

Ellátmánynak megtették a telefonon rendelt gyorsételek és a sarki boltból hozott saláták. Mostanra érvényét vesztette a hagyományos gyakorlat, hogy megadott időpontokban hívják egymást szomáliai ellenlábasával. Az irodában akart lenni, amennyiben Abdi megfogadja a tanácsát és felhívja a sivatagból. Talán nem tud hosszabb időre elszabadulni.

Végül, valamivel dél előtt, megszólalt a telefonja. Abdi jelentkezett.

– Mr. Gareth? Én vagyok az. Találtam egy műholdas telefont, de nincs sok időnk.

– Akkor fogjuk rövidre, barátom. Amit a főnöke a fiúval tett, csakis egy dolgot jelenthet: nyomást akar gyakorolni ránk, hogy gyorsabban megegyezzünk. Ez merőben szokatlan. Általában a szomáliaiak azok, akik húzni szokták az időt. Ezúttal tehát mindkét fél a gyors lezárásban érdekelt.

Jól látom?

– Igen, meglehet – felelt a hang a sivatagból.

– Megbízóm is így gondolkodik, de nem a kadét miatt. Egy ilyen goromba zsarolási kísérlet sosem éri el a célját. Megbízóm azt akarja, hogy a hajója mielőbb üzembe álljon. A kulcs a szabadon bocsátásért felkínált végső összeg, s ahogyan ezt lekommunikálja a megbízójával.

Evans tudta, hogy felérne egy öngyilkossággal, ha elárulná, hogy a fiú tízszer annyit ér, mint az egész hajó és a rakomány.

– Tehát mit ajánl, Mr. Gareth?

– A végső ajánlatom ötmillió dollár. Mindketten tudjuk, hogy ez tisztességes ár. Mostantól három hónapra is ebben az összegben állapodnánk meg. Szerintem ez önnek sem kétséges.

Mr. Abdi – aki a telefont a füléhez szorítva kuporgott a sivatagban, egy mérföldre a garacadi erőd mögött egyetértett ezzel, mégsem szólt semmit. Érezte, hogy valami neki is leeshet.

– Mondom a lényeget. Az ötmillióból az ön része úgy egymillió lehet. Hajlandó vagyok azonnal kifizetni egymilliót az ön által megadott

számlaszámra, továbbá egy második milliót, amint a hajó biztonságban útnak indul. Erről rajtunk kívül senkinek sem kell tudnia. A kulcs a gyors lezárás. Ezért vagyok hajlandó fizetni.

Abdi elgondolkodott. Al-Afrittól megkapná a harmadik milliót. A szokásos díjazás háromszorosa. S amit még számításba vett: ebből a szituációból minden más tényezőtől függetlenül ki kell szabadulnia.

A könnyű váltságdíjak és könnyű jutalékok kora leáldozott. Hosszú időbe telt, amíg a nyugatiak megtalálták a közös nevezőt, ám azóta egyre agresszívabban léptek fel.

A kommandósok már két part mentén horgonyzó hajót is felszabadítottak; az egyik esetben kötélhágcsón másztak le egy helikopterről. A szomáliai őrök küzdöttek, két kommandós meghalt, ám két kivétellel a szomáliaiak is – a szerencsések jelenleg is egy seychelles-i zárkában hűsöltek.

Ali Abdi nem volt hős, sőt a legkevésbé sem vágyott az lenni. Halálra rémült a gondolattól, hogy szembetalálja magát ezekkel a feketére mázolt, éjjellátó készüléket viselő szörnyetegekkel és a géppisztolyaikkal, ha egyszer úgy döntenek, hogy megostromolják ezt a vályogerődöt.

Vissza akart vonulni tisztes vagyonával, minél messzebb Szomáliától. Egy civilizált és mindenekelőtt biztonságos helyre.

– Megegyeztünk, Mr. Gareth.

Bediktálta a számlaszámot.

– Most már önnek dolgozom, Mr. Gareth, de meg kell értenie, bármennyire is szorgalmazom az ötmillió elfogadását, így is legalább négy hétbe fog telni.

Két hét már eltelt, gondolta Evans, de ezzel a hat héttel így is rekordot dönthetnek.

– Köszönöm, barátom. Vessünk véget ennek a szörnyű affférnak, és térjünk vissza a civilizált életbe.

Kinyomta a telefont. A világ másik felén Abdi ugyanezt tette, majd visszatért az erődbe. A két férfi talán nem a szomáliai hálózatokat használta, de ez mit sem számított Fort Meadenek és Cheltenhamnak, ahol minden szavukat rögzítették.

A parancs értelmében Fort Meade továbbította az anyagot a TOSA-nak, amely megküldte a Nyomkövetőnek Londonba.

Egy hónap, gondolta. Ketyeg az óra. Zsebre vágta BlackBerryjét, ahogy a távolban feltűntek Poole északi elővárosai, és kutatni kezdett a Hamworthyt jelző tábla után.

– Ez rengeteg pénz, főnök.

A Trojan Horse Outcomes láthatóan takaréklángon üzemelt. A Nyomkövető gyanította, hogy bármennyire a történelem egyik legnagyobb elterelő hadműveletéről kapta a nevét, a vele szemben ülő férfi aligha tudna kiállítani egy görög sereget.

Az egyik szerény zöldövezeti otthonban működő cég becslése szerint legfeljebb két-három embert foglalkoztatott.

Közülük az egyikkel ült az étkezőasztalnál – alighanem a vállalkozás motorjával, akit egykori tengerészgyalogosnak és tiszthelyettesnek gondolt. Mindkét feltételezése helytállónak bizonyult. A férfit Brian Wellemek hívták.

Weller éppen egy ötvendollárosokból álló vaskos pénzkötegre utalt.

– És pontosan mit is vár cserébe?

– Azt akarom, hogy minden cécó nélkül szedjenek fel valakit London utcáiról, vigyék egy csendes és félreeső helyre, tartsák ott egy hónapig, azután engedjék szabadon. Semmi keménykedés, csak egy kellemes kis vakáció, távol Londontól és minden telefontól.

Weller végiggondolta a dolgot. A leghalványabb kételye sem volt az iránt, hogy az akció törvénytelen, ugyanakkor katonásan és egyszerűen gondolkodott. Vannak jó fiúk és rossz fiúk, az utóbbiak pedig kezdenek nagyon elszaporodni.

A halálbüntetés talán törvénytelen, de két lánya még iskolába jár, és ha bármelyik köcsög árt nekik, szemrebbenés nélkül átküldi egy másik, talán jobb világba.

– Miféle ember az ügyfelünk?

– Terroristáknak segédkezik. Szép csendben, fű alatt pénzeli őket. Akit most segít, eddig négy britet és tizenöt amerikait ölt meg. Vagyis ő is terrorista.

Weller felmordult. Háromszor töltötte ki a szolgálati idejét az afganisztáni Helmandban; sok jó haverja a szeme láttára halt meg.

– Testőrök?

– Nincsenek. Legfeljebb egy bérelt limó sofőrrel. Legtöbbször csak leint magának egy taxit.

– Megvan a hely, ahová vigyük?
– Még nincs, de meglesz.
– Fel akarom deríteni a terepet, mielőtt eldöntőm.
– Máshoz fordulnék, ha nem tenné – bólintott a Nyomkövető.
Weller levette tekintetét a pénzről, hogy felmérje az asztal túlsó felén ülő amerikait. Nem szóltak, de nem is kellett. Tudta, hogy a jenki elég harcot és elég elesett bajtársat látott.
Bólintott.
– Felmegyek Londonba. A holnap megfelel, főnök?
A Nyomkövető magába fojtott egy mosolyt. Ismerte a megszólítást, ahogyan a brit különleges erők katonái hívtak egy tisztet, legalábbis szemtől szembe. A háta mögött – az már más helyzet. Lehet „Rupert”, de sokkal rosszabb is.
– A holnap tökéletes. Ezer dollár a fáradozásáért. Tartsa meg az egészet, ha elvállalja. Ha nem, adja vissza a különbözetet.
– Honnét tudja, hogy így lesz? Hogy visszaadom?
A Nyomkövető felemelkedett.
– Azt hiszem, Mr. Weller, mindketten ismerjük a játékszabályokat. Jártunk ugyanabban a bakancsban.
Miután a Nyomkövető elment – de előtte még meghagyta a következő találka időpontját és helyét, tisztes távolságra a követségtől –, Brian Weller átforgatta a pénzköteget.
Huszonöt lepedő. Csak öt megy a költségekre; a rejtekhelyét a jenki biztosítja. Két lányt kellett taníttatnia, egy feleséget öltöztetnie és egy családot jóllakatnia olyan munkákból, amiket mégsem hirdethetett a parókia teadélutánjain.
Elment a találkára, beszervezte egy régi haverját a kommandóból, és egy teljes hetet szánt a felderítésre. Azután igent mondott.

* * *

Ali Abdi összeszedte minden bátorságát, és Al-Afrit elé állt.
– Jól mennek a dolgok – jelentette ki. – Szép kövér váltságdíjat kapunk a Malmőért.
Azután rátért egy másik kérdésre.

– A szőke fiú… Ha meghal, az bonyolítja az ügyet, késedelemmel jár, és csökkenti a váltságdíjat.

Nem említette a kilátást, hogy az európai kommandósok mentőakciót indíthatnak, ami számára felért egy rémálommal. Csak provokálta volna a másikat.

– Miért halna meg? – mordult fel a hadúr.

Abdi vállat vont.

– Ki tudja? Fertőzés, vérmérgezés… Elérte, amit akart. Akadt egy orvos Garacadban, aki legalább az alapfokú elsősegélyhez értett. A kadét sebeit fertőtlenítették és bekötözték. Továbbra is a pincében őrizték, és Abdi semmit sem tehetett – vagy mert tenni – ez ellen.

* * *

– Sokan cserkésznek errefelé – magyarázta a férfi az ügynökségnél de a szarvasbikák lassan bőgni kezdenek, úgyhogy nemsokára vége a szezonnak.

A Nyomkövető elmosolyodott. Ezúttal is az ártalmatlan amerikai turistát játszotta.

– A, a szarvasok tőlem biztonságban vannak. Nem, én csak írni szeretnék, amihez teljes csend és magány kell. Se telefon, se utak, semmilyen zavaró tényező. Egy kedves kis kunyhó, távol mindentől, ahol írhatok egy új amerikai klasszikust.

Az ingatlanügynök nem először találkozott regényíróval.

Lökött mind. Lenyomott néhány billentyűt, és a monitorra meredt.

– Van egy kis vadászkunyhónk – bólintott végül. – A következő idényig szabad is.

Felállt, és a fali térképhez lépett. Rövid tájékozódás után rámutatott egy pontra, amelynek közelében nem jelöltek városokat, falvakat, de még utakat sem. Csak néhány pókháló vékonyságú csapás érintette. A kunyhó Caithness északi részén állt, Pentland Firth vadonja előtt az utolsó skót megyében.

– Van néhány képem is.

Elfordította a monitort, és végiggörgette a fotókat. A rönkkunyhó a végtelen hanga tenger közepén állt, egy magas hegyekkel keretezett roppant völgyben; olyan helyen, ahol egy tengerészgyalogosok elől menekülő városi puhány ötszáz méterig se juthat.

Odabent két hálószoba, nagy nappali, konyha és zuhanyzó, meg egy óriási kandalló farakással.

– Azt hiszem, megtaláltam az édenkertet – lelkendezett a turista/író. – Még nem volt időm számlát nyitni. Készpénzben és dollárban is megfelel?

Készpénzben és dollárban is megfelelt. A pontos adatokat és a kulcsokat napokon belül megküldik, méghozzá Hamworthybe.

* * *

Musztafa Dardari eldöntötte, hogy nem vásárol saját autót vagy vezet Londonban. A parkolás olyan mindennapos rémálom, ami nélkül jól elvan. Knightsbridge-nek ebben a részében mindig kapni taxit, ha nem is olcsón. Nem gond, bár a szmokingos estélyekre inkább bérelt limuzint. Mindig ugyanattól a társaságtól, mindig ugyanazzal a sofőrrel.

A barátaival vacsorázott, úgy másfél kilométerre az otthonától, és miután elköszönt, a mobilján hívta a sofőrt a bejárat elé, ahol kettős sárga vonal tiltotta a parkolást. A sofőr a sarkon túl válaszolt, beindította a motort, és rálépett a gázpedálra. Az autó egy métert tehetett meg, amikor az egyik hátsó abroncs alól hirtelen kifogyott a levegő.

Rövid vizsgálat nyomán kiderült, hogy valami csibész egy farostlemezen átszúrt szöget támasztott a keréknek, amíg a sofőr a volánnál szunyókált. A férfi felhívta az ügyfelet, és hosszan szabadkozott. Ki tudta cserélni a kereket, de egy ilyen nagy és nehéz limónál ez nem ment könnyen.

Miközben Mr. Dardari az oszlopos előtető alatt állt, a hazafelé szállingózó vendégek között, a sarok mögül egy taxi kanyarodott elő felkapcsolt lámpával. Felemelte a kezét. A kocsi felé kanyarodott. Még szerencse. Beszállt, és megadta a címet. A taxi el is indult arrafelé.

A londoni taxisoknak kötelező bezárni a hátsó ajtót, amint az ügyfél helyet foglalt. Ily módon az utas nem távozhat fizetés nélkül, miközben az is elkerülhető, hogy valaki beszálljon mellé, és zaklassa. Ez az idióta valamiért mégis elfelejtette.

Alig tűnt el mögöttük az emelő fölé görnyedő limósofőr, a taxi a padka mellé húzódott, ahol egy testes alak kinyitotta az ajtót és bemászott. Dardari hiába tiltakozott, hogy a kocsi már foglalt, a férfi csak becsapta az ajtót és felé fordult.

– Semmi gond, cimbora. Én fizetek.

A pakisztáni mágnást egy erős kar fogta satuba, miközben a szája és orra előtt megjelent a kloroformmal átitatott vattacsomó. Húsz másodperc után feladta a küzdelmet.

Az átrakodásra egy mérfölddel arrébb került sor, ahol egy harmadik volt kommandós ült a furgon volánjánál. A taxit, amit egy haver adott kölcsön, a megbeszélt helyen hagyták, a kulccsal az ülés alatt.

Ketten hátraültek a sofőr mögé, közrefogva halkan szuszogó vendégüket, míg csak ki nem értek London északi részéből. Ezután a fickót az ülések mögötti egyszemélyes ágyra fektették. Kétszer is próbált felébredni, de minden alkalommal jobb belátásra bírták.

A navigációnak köszönhetően tizennégy óra alatt letudták a hosszú utat. Némi küszködés és autótolás árán az utolsó szakaszt is teljesítették, így napnyugtára megérkeztek, és Brian Weller megejthette a hívást. Idefent nem állítottak adótornyokat, ezért műholdas telefont használt.

A Nyomkövető hívta Arielt a biztonságos vonalon, amit még Fort Meade vagy Cheltenham sem hallgathatott le. A virginiai Centreville-ben a délután közepén jártak.

– Emlékszel arra a számítógépre, Ariel, amit itt Londonban beleztünk ki? Tudsz olyan e-maileket küldeni, amikről azt hiszik, hogy erről érkeztek?

– Persze, ezredes. Megvan a hozzáférésem.

– És ki sem kell mozdulnod hozzá Virginiából, igaz?

Arielt mindig meglepte, hogyan lehet valaki ennyire tájékozatlan az internetes kommunikáció terén. Megfelelő technika birtokában bárki Musztafa Dardari lehet, hogy üzeneteket küldözgessen a londoni Pelham Crescentből.

– Emlékszel arra a kódra is, amit a zöldség- és gyümölcsárakba csempésztek? Le tudod kódolni az üzenetet ugyanígy?

– Természetesen, uram. Ha feltörtem, használni is tudom.

– Ugyanúgy, mintha az eredeti tulajdonos ülne a számítógép előtt?

– Pontosan ugyanúgy.

– Nagyszerű. Akkor azt akarom, hogy küldj üzenetet a londoni emberünktől Kismayóba. Van nálad toll?

– Micsoda?

– Tudom, hogy régimódi, de ragaszkodom a biztonságos telefonvonalhoz, ezért nem küldhetem el e-mailen.

Beletelt kis időbe, amíg Ariel lecsúszott a létráján, majd visszatért a tollal, amiről jószerével azt se tudta, hogyan kell használni. A Nyomkövető bediktálta az üzenetet.

A szöveget átültették ugyanarra a kódra, amit Dardari is használt volna, azután elküldték. Ahogy minden, amit Dardari Szomáliába üzent, ez is Fort Meade-ben és Cheltenhamban kötött ki, ahol azonnal dekódolták.

Mindkét lehallgató állomáson többen felkapták a fejüket, de azt a parancsot kapták, hogy csak hallgatózzanak, ne avatkozzanak közbe. Az érvényben lévő protokoll szerint Fort Meade küldött egy másolatot a TOSA-nak, az pedig továbbított mindent a Nyomkövetőnek, aki pókerarccal nyugtázta a hírt.

Kismayóban a halott Troli helyett utódja, Dzsamma, a korábbi személyi titkár vette az üzenetet, amit a Troli által ráörökített kulcs segítségével dekódolt. Az elmaradhatatlan két gépelési hibát is megtalálta.

Miután urdu vagy arab nyelven ez roppant nehézkes lett volna, Dardari, a Troli és a Prédikátor mindig angolul üzent egymásnak. Az új e-mail is angolul jött, amit a szomáliai Dzsamma valamennyire ismert, ha nem is beszélt folyékonyan. Annyit mindenesetre megértett, hogy az üzenet fontos, ezért haladéktalanul kézbesítenie kell a Prédikátornak.

Azon kevesek közé tartozott, akik tudták, hogy a Prédikátor legújabb tanítása – amelyben visszavonta minden korábbi kijelentését – csak ügyes hamisítvány, hiszen gazdája három hete semmit sem vett fel. Tudta azt is, hogy a nyugati muszlim diaszpóra és a rajongói tábor tagjai mennyire utálkoznak a kijelentéseken. Látta az internetet elárasztó kommenteket, de az ő hűsége egy pillanatra sem ingott meg.

A Markába vezető hosszú és fárasztó utat is vállalta, hogy kézbesítse a Londonból érkezett üzenetet.

Ahogyan Dzsamma egyetlen pillanatig sem kételkedett abban, hogy Dardarit hallgatja, Fort Meade és Cheltenham is abban a tudatban tette a dolgát, hogy a csatnimágnás londoni irodájából segíti szomáliai barátját.

Az igazi Dardari eközben vigasztalanul bámult ki a szeptemberi esőbe, míg a lobogó tűz mellé telepedett kommandósok harsány nevetés közepette idézték fel az összes csatát, amiben valaha részt vettek. Az esőfüggöny szürkén söpört végig a völgyön, és megállás nélkül verte a tetőt.

Kismayo tikkasztó hőségében a hűséges Dzsamma feltöltötte kisteherautója benzintankját, mielőtt nekivágott a hosszú éjszakai

utazásnak.

Londonban Gareth Evans átutalta Harry Andersson első egymillióját Abdi titkos számlájára, a Nagy-Kajmán-szigetre.

Úgy számolt, három héten belül egy NATO-romboló védelmében tudhatja a Malmöt, annak rakományát és legénységét.

A londoni követség biztonságos házában a Nyomkövető ezalatt azon tűnődött, ráharap-e a hal a csalira. Amint Virginiára lehullt a szürkület, felhívta a TOSA központját.

– Öreg Róka? Azt hiszem, szükségem lesz arra a Grummanre. Át tudná küldeni ide Northoltba? – kérdezte.

13. FEJEZET

A PRÉDIKÁTOR A MARKAI HÁZ DOLGOZÓSZOBÁJÁBAN ÜLT, ÉS AZ ellenségen tűnődött. Nem volt ostoba. Tudta, hogy valahol odakint ólálkodik; ezt bizonyította a neten terjedő hamis tanítás is, ami egyre inkább hiteltelenné tette őt társai szemében.

Évtizedeken át minden erejével arra törekedett, hogy az al-Kaida legtitokzatosabb terroristája legyen. Észak- és Dél-Varizisztán hegyei között egyik biztos helyről a másikra költözött. Megváltoztatta a nevét és a külsejét. Soha egyetlen kamerát sem engedett a közelébe.

Ellentétben legalább tucatnyi, immár halott társával, sosem használt mobiltelefont – nagyon is jól tudta, hogy az amerikaiak képesek kiszűrni az éterből a legkisebb beszédfoszlányt, hogy méteres pontossággal lenyomozzák, és rakétáikkal atomjaira robbantsák annak forrását.

Egyetlenegy kivétellel, amit most már keservesen bánt, sosem küldött e-mailt abból a házból, ahol éppen lakott.

Gyűlölettől fűtött prédikációit is mindig sok kilométernyi távolságból adták közre.

Valahogy mégis áttörték a páncélját. A hamisított tanítást előadó színész túlságosan hasonlított rá. Úgy nézett ki és úgy is beszélt, mint ő, amikor világgá kürtölte a valódi nevét és az álnevet, amit a Khoraszán ítéletvégrehajtójaként használt.

Nem tudta, hogyan és miért, sem hogy ki árulta el, de el kellett fogadnia, hogy üldözői a kismayói számítógép adatait is megszerezhették. Nem értette, hogyan lehetséges ez, amikor a Troli biztosította róla, hogy lehetetlen. Csak hát a Troli halott.

Ismerte a pilóta nélküli repülőgépeket, a drónokat.

Elolvasott mindent, ami csak a nyugati sajtóban megjelent róluk; tudta, mire képesek. Ezzel együtt lehetnek olyan részletek, amelyeket még a szakmai publikációkban sem hoznak nyilvánosságra. Abból kell tehát kiindulnia, hogy kiszúrták, s messze a feje felett, láthatatlanul és némán, most is ott köröz egy drón, ami megfigyelés alatt tartja a várost vagy akár a házat.

Mindez megerősítette benne a meggyőződést, hogy ideje elvágnia minden jelenlegi kapcsolatát, és újra el kell tűnnie.

Azután Dzsamma megérkezett Kismayóból, hogy elhozza londoni barátja üzenetét, ami megváltoztatott mindent.

Ötvenmillió dollárról esett szó. Magához hívatta egykori titkárát, immár a Troli utódját.

– Dzsamma, testvérem, fáradt lehetsz. Kimerítő út áll mögötted. Pihenj, aludj, egyél sokat. Nem mégy vissza többet Kismayóba, az a hely halott, de vár rád egy másik utazás. Holnap, vagy talán másnap.

* * *

Öreg Róka zavarban volt. Hangja egyértelművé tette ezt, amikor a TOSA központjából a védett vonalon át felhívta a Grosvenor téri amerikai nagykövetséget.

– Nyomkövető, érdekli még a kommunikáció a londoni segítő és a markai barátja között?

– Persze, miért?

– A füles, amit továbbadott a Prédikátornak. Valami zugügyvédtől szedte az egyik belgraviai fogadáson.

A Nyomkövető alaposan megrágta a választ. Van némi különbség a hazugság és aközött, ha valaki – mint azt egy néhai brit politikus megfogalmazta – „takarékosan bánik az igazsággal”.

– Hát, neki valamiért fontos.

– Mit gondolnak a britek?

– Hogy a rohadék a kényelmes londoni házából tippeket ad a barátjának – felelte az igazsághoz híven. – Ha már itt tartunk, a kérésemre még mindig „nem” a válasz?

El akarta terelni a beszélgetést Dardariról és a levelezéséről, mivel tudta, hogy a fickó három volt kommandós társaságában a caithnessi esőt bámulja.

– A legteljesebb mértékben, Nyomkövető. Opál ügynök miatt nincs rakéta, se partraszállás. Se helikopteres támadás a mogadishui körletből. Elég egy vállról indítható rakéta meg egy deltásokkal teli helikopter, és máris kész az újabb szomáliai katasztrófa. Más módot kell találnia.

– Úgy lesz, főnök. – A Nyomkövető letette a kagylót.

* * *

A Prédikátor jól mérte fel, hogy a kismayói számítógép használhatatlanná vált számára, azt azonban még ő sem tudta, hogy londoni szövetségese – egyben gyerekkori barátja és titkos támogatója – szintén lelepleződött, tehát a zöldségárakba kódolt üzeneteit is megfejtették. így fordulhatott elő, hogy ismét megszegte az önmaga által állított biztonsági szabályokat, és újabb levelet küldött Dardarinak Markából.

Az üzenetet persze elfogták és megfejtették.

– Jackson ezredes!

– Igen, Ariel.

– Valami fura dolog történik Marka és London között.

– Te csak tudod, Ariel. Te küldtél üzenetet Dardari nevében.

– Igen, de most Marka válaszolt. Arra kéri a barátját, adjon neki kölcsön egymillió dollárt.

Látnia kellett volna előre. A költségvetés valahogy csak kibírja – az összeg alig töredéke egyetlen rakéta árának –, de miért vesztegetnék az adófizetők pénzét?

– Megírta, hogyan szeretné megkapni?

– Valami Dahabshiilen keresztül.

A Nyomkövető, aki egyedül ült londoni irodájában, lassan bólintott. Hallott már erről. Ravasz, biztonságos és szinte lenyomozhatatlan. Az évszázados hundi mai megfelelője.

A terrorizmus pénzbe kerül, méghozzá rengetegbe. Az öngyilkos merénylők mögött, akik gyakran éretlen kölykök, ott állnak az irányítók – szinte mindig idősebb férfiak, akiknek nem áll szándékukban meghalni –, mögöttük a sejtek vezetői, azok mögött pedig a sokszor köztiszteletben álló pénzügyi támogatók.

A terrorelhárító szervek ily módon könnyen fogást találhatnak, ha követik a pénz mozgását, vissza egészen a feladóig. A pénzmozgásnak mindig van valamilyen nyoma, a hundinak azonban nincs. Közel-Keleten a rendszer sok évszázados múltra tekinthet vissza. Az egész azért kezdődött, mert az útonállóktól hemzsegő vidéken túl veszélyes lett volna olyan értéket utaztatni, amire nem vigyázott kisebb hadsereg.

Valaki tehát leszurkolja a pénzt „A” országban, és felhatalmazza rokonát, hogy a jutalékkal csökkentett összeget fizesse ki egy „B” országban élő kedvezményezett számára. Így gyakorlatilag nincs pénzmozgás, csak egy kódolt telefonhívás vagy e-mail.

A szomáliai Burcóban 1970-ben alapított Dahabshiil központja jelenleg Dubaiban van. A szó szomáli nyelven annyit tesz, „aranyöntöde”, maga az intézmény pedig főként abból él, hogy a világszerte dolgozó több százezernyi szomáliai keresetét eljuttatja az otthon élő családtagoknak. A szomáliai diaszpóra egy jelentős része Nagy-Britanniában él, ennek köszönhetően Londonban is működik egy nagy forgalmat bonyolító iroda.

– Be tudsz törni Dardari banki programjába? – tette fel a kérdést a Nyomkövető.

– Miért ne tudnék, ezredes? Kaphatok egy napot?

Ariel visszatért a villódzó monitorhoz és a hetedik mennyországba. Beleásta magát a pakisztáni mágnás befektetéseibe, hogy a pénzmozgás nyomában eljusson az offshore számlákig, amelyek zömét a Nagy-Kajmán-szigeten nyitották. A bankot komplex és kifinomult védelmi rendszer óvta. A virginiai padlásszobában kuksoló Asperger-szindrómás kamasznak tíz teljes órájába telt, amíg átverekedte magát a tűzfalakon, és egymillió dollárt utalt Dardari londoni bankszámlájára, majd anélkül távozott, hogy nyomot hagyott volna maga után – leszámítva a naplóbejegyzést, miszerint a tranzakciót maga Dardari hajtotta végre.

A londoni bankból a Dahabshiil londoni irodájába már egyszerűen átkerült a pénz, a kedvezményezett adataival együtt, amelyeket a Prédikátor az Ariel által fogadott és dekódolt levélben adott meg. A szomáliai közvetítő figyelmeztetett rá, hogy ekkora összeget amerikai dollárban csak három nap alatt tudnak összeszedni a szomáliai irodák.

Viszont van fiókjuk Markában is.

Fort Meade és Cheltenham elfogta az üzeneteket a szomáliai és angliai számítógépek között, de még most is abból a feltételezésből indult ki, hogy Dardari ül a vonal londoni végén, így továbbra is érvényben maradt az utasítás, hogy hallgatózzanak, de ne avatkozzanak közbe.

– Dzsamma, rád kell bíznom egy igen kényes feladatot. Csak egy szomáliai végezheti el, miután olyanokról van szó, akik nem értenek más nyelven.

A nyugati technológia minden fejlettsége ellenére csak ritkán leplezi le a személyes követeket. Oszama bin Laden, aki nem egy barlangban, hanem biztonságos házak sorában lakott, évtizedeken át kommunikált világszerte élő támogatóival anélkül, hogy egyszer is mobiltelefont használt volna.

Személyes futárokat használt. Közülük a legutolsót, Al-Kuvaitit leplezték le, és követték a fél világon át, míg végül elvezetett az abottabadi házhoz.

A Prédikátor maga elé állította Dzsammát, és arabul mondta el neki az üzenetet, amit Dzsamma magában szomálira fordított, és addig ismételt, míg betéve megtanulta.

Az egyik pakisztáni testőrt vette maga mellé, azzal távozott.

Ugyanazt a kisteherautót használta, amivel két nappal korábban kézbesítette Kismayóból a londoni üzenetet. A kíváncsi tekintetek figyelték is odafentről a kocsit, platóján a műanyag benzineskannákkal.

A Tampához közeli bunkerben látták, ahogy vízhatlan vásznat borítottak a kannákra, ami szokványos elővigyázatosságnak tűnt. Ketten ültek be az autóba – egyikük sem a köntöst viselő Prédikátor vagy a vörös baseballsapkás fiatal férfi. A kisteherautó elindult, hogy délnek, Kismayo felé forduljon. Amikor kihajtott a célterületről, a Global Hawk azt a parancsot kapta, hogy folytassa a ház megfigyelését. Nem sokkal ezután a kisteherautó megállt, utasai pedig kiszálltak, és eltávolították a ponyvatetőt, hogy feketére fessék a kocsi tetejét. Ebben az álcázott formában fordultak vissza, nyugat felől megkerülték Markát, és északnak tartottak. Napnyugtakor elérték a mogadishui enklávét, majd kitartóan továbbhaladtak a számtalan kalóznak otthont adó Puntföld felé.

A sokszor éles sziklák között vezető bakhátas, kátyús utakon, a gyakori tankolás és kerékcsere miatt két napba telt a garacadi út.

– Én vagyok az, Mr. Gareth.

Ali Abdi telefonon hívta Garacadból. Izgatottnak tűnt, Gareth Evans azonban annál kimerültebbnek érezte magát.

Az őrlő feszültség, hogy olyanokkal kell tárgyalnia, akik a sietségnek a koncepcióját sem értik, és sokszor az idő múlásával sincsenek tisztában, minden európait megvisel. Ezért van, hogy a legjobb túszmentők kevesen vannak, és jól keresnek.

Evanst az állandó nyomás is megviselte Harry Andersson részéről, aki naponta telefonált, s nemcsak azért, hogy a fia után érdeklődjön. Belefáradt már annak taglalásába, hogy nemcsak a leplezetlen kétségbeesés, de a legkisebb sietség is tízszer rosszabbá teheti a helyzetüket. A svéd milliárdos az üzletből gazdagodott meg, ezért részben elfogadta ezt a logikát, apaként mégsem tudta megállni, hogy ne zaklassa minden adandó alkalommal.

– Jó reggelt, barátom – köszönt Evans nyugodt hangon. Mit üzen a megbízója ezen a szép napon?

– Azt hiszem, közeledünk a megállapodás felé, Mr.

Gareth. Jelenleg hétmillió dolláron állunk. Megteszem, ami tőlem telik.

Ez a megjegyzés még akkor sem kelthette fel a gyanút, ha egy Al-Afrit szolgálatában álló, és angolul értő szomáliai kihallgatta őket, Evans azonban ennyiből is tudta, hogy a garacadi tárgyaló lelkesen próbálja megkeresni a második millióját. Csak hát a Földközi-tengertől északra és délre a „sietség” szónak egészen más a jelentése.

– Ez nagyon jó, Mr. Abdi, de csak az eddigiek fényében.

Két nappal korábban Al-Afrit még nem érte be tízmilliónál kevesebbel. Evans akkor hármat ajánlott, miközben tudta, hogy Harry Andersson szemrebbenés nélkül kifizetné a tízet is. Ahogyan azt is, hogy ettől csak vérszemet kapnának Szomáliában, ahol eddig a négy-öt millió számított elfogadottnak.

Az európaiak hirtelen összeomlása pánikról árulkodna, és talán tizenötig is felverné az árat.

– Nézze, Mr. Abdi. Az éjszaka folyamán telefonon beszéltem Stockholmmal, és a megbízóim kitartó unszolásomra belementek abba, hogy egy órán belül négymilliót utaljanak a megbízója bankszámlájára, amennyiben a Malmö egy órával később felhúzhatja a horgonyt. Ez nagyon jó ajánlat, Mr. Abdi, azt hiszem, ezzel mindketten tisztában vagyunk. Gondoskodjon arról, hogy a megbízója értesüljön róla.

– Haladéktalanul elé terjesztem, Mr. Gareth.

Miután a kapcsolat megszakadt, Gareth Evans eltűnődött a szomáliai kalózokkal korábban kötött sikeres megállapodásokon. A beavatatlanok mindig elképedtek azon, hogy a váltságdíjat még a hajó szabadulása előtt megfizették. Mi tartja vissza a kalózokat attól, hogy eltegyék a pénzt, és ne eresszék szabadon a foglyokat?

Akadt azonban egy furcsaság. A száznyolcvan írásos, faxon vagy e-mailen keresztül megkötött megállapodásból, amit annak rendje és módja szerint aláírtak, a szomáliaiak mindössze három alkalommal szegték meg a szavukat.

A puntföldi kalózok alapjában véve abból a feltételezésből indultak ki, hogy pénzért csinálják ezt az egészet. Nincs szükségük se hajókra, se rakományokra vagy foglyokra. Ha egyik alkut a másik után szegnék meg,

azzal csak tönkretennék az üzletet. Lehettek bármennyire szeszélyesek és kíméletlenek, önös érdekeik felülírtak minden mást.

Szokványos esetben – csakhogy ez nem szokványos eset. A három esetből kettő Al-Afrithoz köthető, aki éppoly hírhedt, mint a klánja. A Szacadból való, ami a Habar Gidir törzs egyik tagja. Farrah Aidid, a brutális hadúr, aki addig dézsmálta az éhezőknek küldött segélyadományokat, míg az amerikaiak 1993-ban be nem vonultak Szomáliába – és aki lelőtte a Blackhawkot, hogy a lemészárolt rangerek holttestét végigvonszolja az utcákon – szintén a Szacadból jött.

A műholdas telefonon titokban egyezkedő Ali Abdi és Gareth Evans megállapodhatott ötmillió dollárban, de ez csak akkor számít, ha a vályogerődjében bujkáló vén szörnyeteg is elfogadja az ajánlatot, és nem gyanakszik arra, hogy tárgyalóját megvásárolták. Máskülönben az ötmillió mindkét fél számára több mint méltányos összeg lehetett. Harry Andersson Abdinak szánt további kétmilliója csak azt a célt szolgálta, hogy lehetőség szerint tizedére csökkentse a várakozási időt.

Ezalatt odakint, a perzselő napon veszteglő Malmön kezdett iszonyú bűz lenni. Az európai ételeket felfalták – vagy hagyták megrothadni a fagyasztóban, amit üzemanyag-takarékosság címén kikapcsoltak ezért a szomáliai őrök élő kecskéket hoztak a fedélzetre, és azokat ott vágták le.

Eklund kapitány lemosatta volna a fedélzetet, de az elektromos szivattyúk is üzemanyaggal mentek, akárcsak a légkondicionálás, így a legénység jobb híján vödröket eresztett le, és seprűket használt.

Kisebb könnyebbségként a tenger hemzsegett a halaktól, amelyeket a fedélzetről kihajított kecskebelsőségek is idevonzottak. Az európaiak és filippínók egyaránt szerették a halat, de lassan ez az étrend is kezdett egyhangúvá válni.

Mosdáshoz tengervizet vettek igénybe, miután a szintén generátorról működtetett zuhanyok leálltak, a friss édesvíz pedig felért a folyékony arannyal: kizárólag emberi fogyasztásra használták, akkor is az undorító víztisztító tablettákkal megfűszerezve. Eklund kapitány már azért hálás lehetett, hogy eddig nem akadt súlyosabb megbetegedés – az ilyenkor megszokott vérhast leszámítva.

Azt viszont ő sem tudta, meddig tartanak még ki így. A szomáliaiak sokszor azzal sem bajlódtak, hogy átdugják a hátsójukat a mellvéden, ha

rájuk jön a szükség. A lüktető, lélekölő hőségben a dühtől tajtékzó filippínóknak kellett letakarítaniuk a termést.

Eklund kapitány már Stockholmmal sem tarthatta a kapcsolatot; műholdas telefonját lekapcsolták annak a fickónak a parancsára, akit csak „öltönyös kis majomnak” hívott. Ali Abdi nem akarta, hogy amatőrök zavarják meg a Chauncey Reynoldsszal folytatott kényes tárgyalásait.

A svéd kapitánynak ilyeneken jártak a gondolatai, amikor ukrán helyettese felhívta figyelmét a kis hajó közeledésére.

Távcsövén át ki tudta venni a dhow-t és a tatjában álló, elegáns szafariöltönyt viselő alakot. Örült a látogatásnak.

Legalább megkérdezhette valakitől, hogy van a Carlsson nevű fiatal kadét. Közel s távol ő volt az egyetlen, aki tudta, kicsoda valójában.

Azt viszont nem tudta, hogy a tizenkilenc éves fiút brutálisan megverték. Abdi mindössze annyit árult el, hogy Öve Carlsson jól van, csak azért tartják fogva az erődben, hogy a hajón maradt legénységgel ne legyen probléma. Eklund kapitány hiába könyörgött a szabadon bocsátásért.

Amíg Mr. Abdi a Malmön tartózkodott, egy poros kisteherautó hajtott be a falu felett álló vályogerőd udvarára.

A kocsiban csak egy tagbaszakadt és fenyegető megjelenésű pakisztáni ült, aki nem beszélt sem angolul, sem szomáliul meg a társa.

A pakisztáni a kocsiban maradt, a másikat Al-Afrit elé kísérték, aki a férfiban a Harti Darod klán egyik tagjára ismert, ami egyet jelentett Kismayóval. A szacad hadúr éppúgy nem szívelte a hartikat, ahogy senkit, aki délről jött.

Noha elméletileg muszlimnak számított, Al-Afrit gyakorlatilag sosem járt mecsetbe, és csak elvétve imádkozott. Az ő szemében a dél egyet jelentett az Al-Shabaabbal és a vallási tébollyal. Ők Allah nevében kínoztak meg másokat, ő élvezetből.

A látogató a Dzsamma néven mutatkozott be, és azzal a tisztelettel járult elé, ami egy sejknek kijár. Azt mondta, egy markai sejk képviseletében jött, olyan ajánlattal, amit csak a garacafi hadúr füleinek szán.

Al-Afrit életében nem hallott még semmilyen dzsihádista prédikátorról, akit Abu Azzamnak hívnak. Rendelkezett számítógéppel, amit igazán csak a legfiatalabb emberei értettek, de még ha valaha be is kapcsolja, utoljára keresne rá egy szélsőséges iszlámista weboldalra. Ezzel együtt növekvő érdeklődéssel hallgatta a férfit.

Dzsamma megállt előtte, és felidézte az emlékezetébe vésett üzenetet. A szokásos cikornyás üdvözléssel kezdődött, csak azután következett a lényegi mondanivaló. Miután ez elhangzott, a vén szacad hosszú percekig meredt rá némán.

– Meg akarja ölni? El akarja vágni a torkát? Kamera előtt?

Azután megmutatni a világnak?

– Igen, sejk.

– És ezért fizet egymillió dollárt? Készpénzben?

– Igen, sejk.

Al-Afrit végiggondolta a dolgot. Megölni egy fehér hitetlent, ez még érthető, de megmutatni az egész Nyugatnak kész őrület. A hitetlenek, a kuffarok csak feldühödnek, és bosszút állnak, fegyverük pedig van elég. O is elveszi a hajóikat és a pénzüket, de annál több esze van, hogy háborút indítson az egész kuffar világ ellen.

Végül meghozta a döntését: elhalasztotta a döntést. Parancsot adott, hogy látogatóit kísérjék a vendégszobákba, ahol kipihenhetik magukat, ehetnek és ihatnak. Miután Dzsamma visszavonult, elrendelte, hogy egyik férfi sem tarthatja magánál a kocsi slusszkulcsát, sem semmilyen fegyvert vagy telefont. Ő maga mindig övén viselte az ívelt pengéjű dzsambija tőrt, de más fegyvert nem szívesen látott a közelében.

Ali Abdi egy órával később vissza is tért a Malmáról, ám távolléte miatt így sem láthatta a délről érkező teherautót, sem a két látogatót, akik közül az egyik bizarr ajánlattal állt elő.

Tudta, mikor kerül sor a Gareth Evansszel folytatott tárgyalásokra, de miután London három időzónával nyugatabbra fekszik, Afrika Szarvában ezek mindig késő délelőttre estek. Másnap reggel tehát semmi oka nem volt arra, hogy korán keljen. Így nem is lehetett jelen, amikor Al-Afrit valamivel hajnal után hosszan eligazította egyik legbizalmasabb emberét, Juszufot, sem azt nem láthatta, amikor a fekete tetős kisteherautó egy órával később kihajtott az erőd udvaráról.

Hallott ezt-azt a szélsőséges fanatikusról, aki a halál és a gyűlölet üzenetét terjeszti a világhálón, nem tudott ugyanakkor teljes hitelvesztéséről, sem kétségbeesett védekezéséről, hogy kuffar összeesküvés áldozata lett.

Viszont Al-Afrittal együtt – igaz, más okból – ki nem állta a szalafistákat, dzsihádistákat és a többi szélsőséges mániákust, és a lehető legkevesebbet

aggasztotta magát az iszlámmal.

Meglepetéssel és elégedetten látta, amikor megbízója kivételesen engedékeny kedvében jelent meg reggeli tárgyalásukon. Olyannyira, hogy amikor azt javasolta, az egyezség nyélbe ütéséhez szállítsák le a hétmilliós követelést hatmillióra, a klánvezér azonnal bólintott.

Amikor beszélt Gareth Evansszel, csak úgy dagadozott az önelégültségtől. Kis híján azt mondta, „már nem sok kell az egyezséghez”, de még időben rájött, hogy ezzel elárulná: ők ketten előre megalkudtak az árban. Mégis azt gondolta: egy hét, vagy talán csak öt nap, és a szörnyeteg kiengedi karmai közül a Malmöt.

Miután a második millió is megérkezik a számlájára, szép csendben nyugdíjba vonulhat valami civilizált helyen.

A Nyomkövető kezdett nyugtalankodni. Horgásznyelven szólva nagyhalra ment, és óriáscsalit dobott a vízbe, az úszó azonban mozdulatlanul lebegett a felszínen. Nem haraptak rá.

* * *

Követségi irodájából állandó kapcsolatot tartott fenn a Tampához közeli bunkerrel, ahol a légierő tiszthelyettese némán ücsörgött, ujjaival az irányítókaron, hogy újra és újra átreptesse a Global Hawkot a markai ház felett. Eközben ugyanazt látta, amit az őrmester – a három, némaságba burkolózó épületet a falakon belül és a nyüzsgő utcát azokon túl, túlsó végében a piaccal.

A házak közt semmi jelét nem látták életnek. Senki nem ment el, senki nem jött. A Hawk nemcsak leselkedett, hallgatózott is. A legapróbb elektromos suttogást meghallotta, néhány szótagot is kiragadott az éterből, akár mobiltelefonon, akár az interneten hangzott el. A Nemzetbiztonsági Ügynökség Fort Meade-be sugárzó műholdjai ugyanezt tették.

Ám ezúttal minden csúcstechnológia kudarcot vallott. A Nyomkövető nem látta, ahogy Dzsamma kisteherautójának teteje feketére váltott, mielőtt az autó visszafordult, hogy dél helyett északnak tartson. Nem tudta, hogy máris úton van visszafelé. Nem tudta, hogy a csalit bekapták, hogy a garacadi szadista szacad és a kétségbeesett markai pakisztáni máris megalkudott. Donald Rumsfeld rendhagyó megfogalmazása szerint: ismeretlen ismeretlennel nézett szembe.

Csak sejtésekre támaszkodhatott, s ezek azt sugallták, hogy a barbárok túljártak az eszén. Megcsörrent a védett vonalhoz kapcsolódó telefon.

Orde törzsőrmester jelentkezett Tampából.

– Ezredes úr, egy jármű közeledik a célpont felé.

A Nyomkövető visszafordult a képernyő felé. A tér középső részét a fallal körülvett három lakóház töltötte ki.

Most egy kisteherautó állt a kapuban. Fekete tetővel. Nem ismerte fel.

A kis őrházból fehér arab köntöst viselő férfi lépett elő, hogy átvágjon az udvaron, és kinyissa az ajtót. A kisteherautó behajtott. A kapu bezárult. Három apró alak szállt ki a kocsiból, és belépett a főépületbe. A Prédikátorhoz látogatók érkeztek.

A Prédikátor az irodájában fogadta a három férfit, miután a testőrt elbocsátották. Opál bemutatta az északi követet. A szacad Juszuf mogorván meredt rá egyetlen jó szemével. Ö is betanulta az üzenetét, és amint a Prédikátor jelt adott, visszamondta. Al-Afrit egyértelmű, tiszta feltételeket szabott.

Készen áll eladni svéd foglyát egymillió dollár készpénzért. Szolgája, Juszuf számolja meg a pénzt, majd jelzi urának, hogy valóban látta.

Ami a többit illeti: Al-Afrit a lábát sem teszi be az Al-Shabaab földjére, ezért a határon ejtik meg a cserét. Juszuf tud egy alkalmas helyet, elirányítja ide a pénzszállító autót.

Az északi küldöttség már a fogollyal együtt jelenik meg a találkozón.

– És hol van ez a hely? – tudakolta a Prédikátor.

Juszuf csak meredten nézte és kurtán megrázta a fejét.

A Prédikátor látott már ilyen vadembereket a pakisztáni határvidéken. Letéphették a körmeit, az ujjait vagy akár a lábujjait, de előbb halt meg, semhogy bármit elárult volna.

Bólintott és elmosolyodott.

Tudta, hogy észak és dél között nem húzódik hivatalos határvonal, de a térkép kuffaroknak is való. A törzsi harcosok a fejükben hordják a térképeket. Pontosan tudják, hogy generációkkal korábban hol harcolt egyik klán a másikkal egyetlen tevéért, és hol estek el a férfiak. Ez a pont jelölte a helyet, ahol a vérbosszú kezdődött. Tudták, ha egy rossz klánba tartozó ember átkel ezen a vonalon, halál fia. Ehhez nincs szükség a fehérek térképeire.

Azt is tudta, hogy megpróbálhatják csapdába csalni a pénzéért, de mi értelme lenne? Agaracadi klán vezére amúgy is hozzájut a pénzéhez, és mit számít neki egy svéd fiú élete?

Egyedül a Prédikátor tudja, mekkora értéket képvisel valójában a stockholmi kadét, mert londoni jó barátja megsúgta neki. Azzal a hatalmas summával pedig helyreállíthat mindent, még a hitbuzgó Al-Shabaab szemében is. Észak vagy dél – a pénz nemcsak beszél, de énekel.

Kopogtatás hallatszott az ajtón.

Új jármű jelent meg a helyszínen, ezúttal egy kis kompakt. A Hawk tizenöt kilométer magasan megfordult, és figyelt, hallgatózott. Ugyanaz a fehér köntöst viselő alak újra keresztülvágott az udvaron, és váltott néhány szót az autó vezetőjével. Tampában és Londonban amerikaiak figyelték árgus szemmel.

A kocsi nem hajtott be az udvarra. Egy aláírásért cserébe a sofőr átadott egy nagyobb aktatáskát. A fehér köntösös fickó bement vele a főépületbe.

– Kövessék az autót – adta ki az utasítást a Nyomkövető.

A házak elúsztak a képen, ahogy a sztratoszférában körözö pilóta nélküli gép az autó nyomába eredt. Nem ment messzire, csak alig egy mérföldnyire. Itt megállt egy kis irodaépület előtt.

– Közelítsenek rá! Hadd nézzem meg jobban!

Az irodaház egyre közelebb és közelebb került. A markai nap delelőn állt, így nem vetett árnyékot, ami sötétbe burkolhatna mindent, mint amikor a nap lenyugodott a nyugati sivatag fölött. Sötét- és világoszölddel egy embléma rajzolódott ki, alatta egy „D” betűvel kezdődő szó talpas római betűkkel. Dahabshiil. A pénz tehát megérkezett, és már le is szállították. A drón visszatért a Prédikátor lakóhelyéhez.

A százdollárosokból álló kötegeket egyenként elővették a táskából, és a hosszú fényezett asztalra helyezték. A Prédikátor talán távol került ravalpindi gyökereitől, de továbbra is szerette a hagyományos bútorokat.

Juszuf már korábban bejelentette, hogy meg kell számolnia a váltságdíjat. Míg Dzsamma lefordította az arabot szomálira – az egyetlen nyelvre, amit Juszuf értett –, Opál mint a két titkár közül a fiatalabb, a közelben maradt arra az esetre, ha szükség lenne rá. Látta, milyen nehezen boldogul Juszuf a pénzkötegekkel.

– Segíthetek? – kérdezte tőle szomáli nyelven.

– Etióp kutya – vicsorgott rá a szacad. – Én csinálom.

Két teljes órájába telt, azután felmordult.

– Telefonálnom kell – fordított Dzsamma.

A Prédikátor bólintott. Juszuf mobiltelefont vett elő köntöséből, és megpróbálta elintézni a hívást, de a vastag falak között nem volt térerő. Kikísérték a nyílt udvarra.

– Egy fickó az udvarról próbál mobilozni – jelentette Orde törzsőrmester Tampából.

– Hallgassák le! Tudnom kell, mit mond – utasította a Nyomkövető.

A fickó egy garacadi vályogerődöt hívott, ahol felvették. A szóváltás néhány pillanat alatt lezajlott. Négy szó Markából, kettő válasz gyanánt, azzal meg is szakadt a kapcsolat.

– Nos? – kérdezte a Nyomkövető.

– Szomáliul beszélt.

– Kérdezze az NSA-t.

Csaknem másfél ezer kilométernyire, Marylandben, egy amerikai-azomáliai levette a fejhallgatót.

– Az egyik azt mondta: „Itt vannak a dollárok”. A másik azt felelte: „Holnap este”.

Tampa felhívta a Nyomkövetőt Londonban.

– Hallottuk mindkét felet – erősítette meg a lehallgató tiszt –, de egy Hormud nevű helyi hálózatot használtak. Tudjuk, hol van a hívó: Markában. Azt viszont nem tudjuk, kit hívott és hol.

Ne aggódjanak, gondolta a Nyomkövető. Én tudom.

14 FEJEZET

– MOZGÁS VAN, EZREDES ÚR.

A Nyomkövető londoni íróasztalára borulva szunyókált, maga előtt a monitorral, amelyen ugyanazt láthatta, amit a Marka feletti drón. A hang azon a vonalon érkezett, ami összekötötte őt a tampai bunkerrel, és Orde törzsőrmesterhez tartozott, aki időközben újra műszakba állt.

Görcsösen kinyújtózott, és vetett egy pillantást órájára.

Ami Londonban éjjel három, az Markában hat óra, a hajnal előtti szürkület.

A Global Hawkot leváltotta egy frissen megtankolt társa, amely még hosszú órákig fennmaradhatott, mielőtt kiszáradt.

A szomáliai partokon a leghalványabb rózsaszín árnyalat festette át a keleti horizontot, de az Indiai-óceánra még ugyanolyan sötétség borult, mint Marka sikátoraira.

Mégis fények égtek a Prédikátor rejtekhelyén, és kis vörös foltok mozogtak – hőforrások a drón érzékelőjén. A kamerák még nem álltak vissza az infravörös üzemmódból, hogy a sötétben is lássák, ami hat mérfölddel alattuk történik.

Miközben a Nyomkövető a monitorra tapadt, a fényerő a nappal együtt emelkedett; a vörös foltokból a lenti udvart átszelő sötét alakok lettek. Harminc perccel később kinyílt a garázsajtó, és egy jármű gördült ki rajta.

Nem olyan poros, horpadt kisteherautó, amilyennel Szomáliában az embereket és árukat szállították, hanem egy sötétített ablakos Toyota Landcruiser, ami azóta az al-Kaida kedvelt járműtípusa, hogy bin Laden először megjelent Afganisztánban. A Nyomkövető tudta, hogy tízen férnek el benne.

A leselkedők, egymástól négyezer mérföldnyire, Londonban és Floridában, csak nyolc sötét alakot láttak beszállni a sportterepjáróba. Ahhoz nem voltak elég közel, hogy felismerjék az előre beülő két pakisztáni testőrt, a sofőrt és mellette ülő felfegyverzett társát.

Mögöttük ült a Prédikátor, jellegtelenül a szomáliai köntösben és fejviseletben; Dzsamma, szomáliai titkára, és Opál.

Hátúira került két másik pakisztáni testőr. A Prédikátor csak azt a négy emberét hozta magával, akikben feltétel nélkül megbízott; mindnyájukat

még a Khoraszán kivégzőosztagaiból ismerte. Szintén hátulra került Juszuf, az északi szacad.

Markai idő szerint hétkor a szolgák kinyitották a kaput, és a Landcruiser kigördült. A Nyomkövető dilemma elé került.

És ha csak színjáték az egész? Ha a célpont még mindig a házban rejtőzik, készen arra, hogy kereket oldjon, amint a felette kerengő drón figyelme másra irányul?

– Uram!

A tampai bunkerben az irányítókart szorongató férfinak tudnia kellett.

– Kövessék a kocsit – döntötte el a Nyomkövető.

Utcák és sikátorok útvesztőjén keresztül jutottak el a külvárosig, majd lefordultak az útról, és begördültek egy nagy, kátránypapírral fedett raktárba, ahol eltűntek a szemük elől.

A Nyomkövető igyekezett úrrá lenni a rátörő pánikon, és visszarendelte a drónt a fallal körülvett körlethez, de ez továbbra is sötétségbe és némaságba burkolózott. Semmi sem mozdult. A drón visszatért a raktárhoz. Húsz perccel később a nagy fekete terepjáró újra felbukkant, és lassan haladt vissza a ház felé.

Valahol odalent megszólalhatott egy kürt, mert a szolga előjött, és kinyitotta a kaput. A Toyota begördült és megállt, de senki sem szállt ki. „Miért?” – törte a fejét a Nyomkövető, azután megértette. Senki sem száll ki, mert a sofőrön kívül senki sem ül benne.

– Gyorsan vissza a raktárhoz – utasította Orde törzsőrmestert.

Válaszként a floridai irányító csak szélesebbre vette a látószöget, hogy kevésbé részletesen, de a város nagyobb szeletét jelenítse meg. Éppen időben.

A raktárból nem is egy, de négy kisteherautó gördült ki, egyik a másik után. A Nyomkövető kis híján beugrott az egyszerű cserének.

– Kövesse a konvojt, bármerre megy – utasította Tampát. Lehet, hogy el kell mennem, de mobilon elérhető leszek.

* * *

Garacadban Mr. Ali Abdi az ablaka alatt dübörgő motorok hangjára ébredt. Megnézte a karóráját: reggel hét. Még négy óra, mielőtt szokás

szerint folytatják az egyezkedést Londonnal. Kikémlelt a redőny résén, és látta, hogy két kisteherautó elhagyja az erőd udvarát.

Nem érdekelte. Elégedettebb nem is lehetett volna az életével. Előző este megszerezte Al-Afrit végső áldását – a kalóz hajlandó volt megállapodni a Chauncey Reynoldsszal és a biztosítókkal ötmillió dollár váltságdíjban, cserébe a Malmöért, annak rakományáért és legénységéért.

Az egyetlen apró bökkenő ellenére Abdi biztosan tudta, hogy Mr. Gareth is elégedett lesz, ha majd megtudja: a Malmö két órával azután folytathatja útját, hogy a kalóz dubai bankja visszaigazolja az átutalást. Addigra biztosan egy nyugati romboló is megjelenik, hogy biztonságos helyre kísérje. Több klán máris álcázott halászhajókat küldött ki, hátha őrizetlenül találják, és újra elrabolhatják a svéd teherhajót.

Abdi belegondolt a jövőbe. Hamarosan megkapja a kenőpénz második millióját. Gareth Evans nem fogja átverni, hátha újra egyezkedniük kell egymással. Egyedül ő, Abdi tudja, hogy visszavonul az üzlettől, és beköltözik egy csendes tunéziai villába, ahol békében és biztonságban élhet, távol a káosztól és vérontástól. Vetett még egy pillantást az órájára, mielőtt átfordult, és elégedetten tovább szunyókált.

A Nyomkövető az irodájában maradt, és a korlátozott számú lehetőségeket latolgatta. Sokat tudott, de korántsem mindent.

Volt ugyan egy ügynöke az ellenség táborában – talán csak félméternyire ült a Prédikátortól a négy kisteherautó valamelyikében, miközben az hat mérfölddel a Global Hawk alatt tovább zötykölődött –, de nem léphetett kapcsolatba vele, sem az ővele. Opál adóvevője eltemetve várta gazdáját a kismayói kunyhó földpadlójában. Öngyilkossággal felérő kísérlet lett volna, ha bármit magával visz Markába, leszámítva az ártalmatlannak tűnő holmit, amit a kazuárfák alatt kapott.

A Nyomkövető gyanította, hogy valahol sor kerül egy találkozóra, amelyen a pénz és a svéd fogoly gazdát cserél.

Cseppet sem bánta, amit tett, abból kiindulva, hogy a stockholmi kadét nagyobb veszélyben lenne a klánvezérnél, akit saját népe is „Ördögnek” nevez, mint a Prédikátornál, aki a vagyonáért biztosan életben fogja tartani.

A csere után a Prédikátor feltehetően visszatér Markába, ahol nem érhetik el. Nem látott más esélyt az elpusztítására, mint hogy kicsalogatja a szomáliai sivatagba, ahol vele együtt nem kell ártatlan civileknek is meghalniuk.

A rakétákról különben sem lehetett szó, ezt Öreg Róka előző este még egyszer nyilvánvalóvá tette. Ahogyan a nap, amely teljes erejével tűzött Szomáliára, lassan Londont is felderítette fényével. Végiggondolta a lehetőségeit, de minden könyörgése ellenére nem sok maradt belőlük.

A SEAL-ek Hatos Osztaga a virginiai Little Neckben állomásozott, semmibe sem telt a világ másik felére utaznia, míg a Night Stalkereknek a kentuckyi Fort Campbellben vannak nagy hatótávolságú helikoptereik. Ezzel együtt tudta, hogy a helikopterek ide túl zajosak lennének. Dzsungelben és sivatagban egyaránt harcolt – amíg a dzsungelben éjjel pokoli zajt vernek a békák és rovarok, addig a sivatag kísértetiesen néma, s akik ott élnek, ugyanolyan éles hallással rendelkeznek, mint a dene– vérfülű sivatagi rókák, amelyekkel a homokdűnéken osztoznak. A rotorok hangja az éjszaka szellők hátán mérföldekre elér.

Akadt egy olyan egység, amelyikről hallott, de még sosem látta élőben, a hírneve azonban messze előtte járt. Még csak nem is hazaiakból állt – noha a híre alapján két amerikai egységre tippelt volna, a SEAL-ek és a Delta Fiúk megmaradtak az Atlanti-óceán túlsó partján.

Orde törzsőrmester hangja térítette magához.

– Úgy tűnik, szétválnak, ezredes.

Amint visszatért a képernyőhöz, újra megérezte a páni rémületet, mintha csak gyomorszájon vágtái volna. Odalent a sivatagban a négy autó oszlopban haladt, de egyre tisztesebb távolságra. Lassan négyszáz méter is elválasztotta őket egymástól.

A Prédikátor ezzel akarta biztosítani, hogy az amerikaiak ne használhassanak rakétát, nehogy elhibázzák azt a kocsit, amelyikben ő utazik – nem kellett tudnia, hogy mindaddig biztonságban van, amíg a fiatal etiópiai ott ül mögötte.

Csakhogy most már nemcsak a távolság nőtt a kocsik között; legyezőszerűen kezdtek szétszóródni.

A konvoj északra járt Mogadishu katonákkal őrzött enklávéjától, és északnyugatnak haladt a Shebee völgye felé. Etiópia és a tenger között féltucatnyi híd is a rendelkezésre állt, amelyen átkelhetett a folyón, a négy kisteherautó pedig különvált, mintha más-más híd felé tartana, egyetlen drón nem követhette valamennyit.

Még maximális látószög mellett is csak két autó fért a képbe, azok is túl parányian ahhoz, hogy bármit látni lehessen. A tampai irányító egyre

türelmetlenebbé vált.
– Melyiket, uram?

* * *

Gareth Evans valamivel nyolc után jött be az irodába. Az ügyvédek ritkán koránkelők; szinte mindig ő jelent meg elsőként. Az éjjeliőr kezdte megszokni, hogy neki kell előjönnie a fülkéjéből, és kinyitnia az üvegajtót, amelyen át a tárgyaló bejuthatott – ha épp nem az irodájában elhelyezett egyszemélyes ágyon töltötte az éjszakát.
Kis termoszban hozta magával a kávét a közeli hotelből, ahol a Chauncey Reynolds a tárgyalások idejére elszállásolta.
Később a kedves Mrs. Bulstrode is feltűnt, hogy elugorjon neki egy igazi reggeliért, és sietve visszatérjen vele, mielőtt kihűlne. Nem is sejtette, hogy a jóságos idős hölgy ezalatt a tárgyalások minden fejleményét jelentette a titkosszolgálatnak.
Fél nyolc után villogó vörös fény jelezte, hogy Mr. Abdi vonalban van. Gareth Evans nem szívesen engedte át magát a derűlátásnak – épp eleget csalódott már –, mégis úgy vélte, ő és a szomáliai közvetítő lassan megállapodnak az ötmillió dollárban, amelynek kifizetésére teljes felhatalmazást kapott.
Az átutalás már nem rá tartozott; azt más intézte. És tudta: a közelben máris ott várakozik egy brit fregatt, készen arra, hogy a megfelelő pillanatban a Malmö mellé szegődjön.
– Igen, Mr. Abdi, itt Gareth Evans. Van valami hír? Nem szokott ilyen korán keresni.
– Csakugyan híreim vannak, Mr. Gareth, méghozzá jó híreim. A lehető legjobbak. Megbízóm hajlandó elfogadni a felkínált ötmillió dollárt.
– Ez valóban remek hír, barátom. – Próbálta kizárni hangjából az ujjongást. Ilyen gyorsan még egy tárgyalást sem zárt le. – Azt hiszem, még ma átutalhatjuk a teljes összeget. A legénység minden tagja jól van?
– Igen, remekül. Van ugyan… hogy is mondják az angolok? A, igen, egy darázs a levesben, de ez nem fontos.
– Azt hiszem, légy. Mármint a probléma. Légy van a levesben. Sebaj, a darázs is megteszi. És mekkora ez a darázs, Mr. Abdi?

– A svéd fiú, a kadét… Evans megdermedt. Feltartott kézzel állította meg Mrs.

Bulstrode-ot, aki épp befutott a reggelijével.

– Mármint Öve Carlsson. Mi a gond, Mr. Abdi?

– Nem tud jönni, Mr. Gareth. A megbízóm… attól tartok… ennek semmi köze hozzám… kapott egy ajánlatot… – Mi történt Mr. Carlssonnal? – Evans hangjából eltűnt minden derű.

– Attól tartok, eladták délre, az Al-Shabaabnak, de ne aggódjon Mr. Gareth. Hiszen csak egy kadét.

Gareth Evans visszatette a kagylót, előrehajolt, és tenyerébe temette az arcát. Mrs. Bulstrode szótlanul letette a reggelijét, és távozott.

* * *

Opál ügynök Dzsamma és az ajtó között ült, túloldalt a Prédikátorral. A kisteherautó, miután nem rendelkezett egy Landcruiser felfüggesztésével, minden kőnél és kátyúnál vadul rázkódott, imbolygott és hánykolódott. Öt órája autóztak már. Délre járt, és fullasztóvá vált a hőség. Ha a kocsiba egykor szereltek is légkondit, az rég felmondta a szolgálatot.

A Prédikátor és Dzsamma el-elbóbiskolt. Ha nincs a rázkódás, talán Opál is elszunnyad, és elmulasztja a lehetőséget.

A Prédikátor felébredt, előrehajolt, hogy megkocogtassa a sofőr vállát, és mondjon neki valamit. Urduul beszélt, de a szavak jelentése csak percekkel később vált világossá. Marka óta egy vonalban haladtak, és járművük másodikként következett a sorban. Miután megkopogtatták a vállát, a sofőr lekanyarodott az eddigi csapásról, és ráfordult egy másikra.

Visszanézett: a hármas és négyes kocsi követte a példájukat. Ezúttal máshogy ültek, mint a Landcruiserben. Itt elöl csak a sofőr foglalt helyet, a Prédikátor Dzsammával és vele a hátsó ülésen szorongott, míg három testőr Juszuffal együtt a nyitott platón utazott.

Felülről a négy kisteherautó ugyanúgy festett, miközben megszólalásig hasonlított a szomáliai járművek nyolcvan százalékára. Ami a három másik autót illette, azokat Markában felbérelt emberekkel töltötték meg. Opál tudott a drónokról; a Moszad ügynökiskolájában kimerítően foglalkoztak velük. Öklendezni kezdett.

Dzsamma riadt pillantás vetett rá.

– Rosszul érzed magad?
– A rázkódástól – felelte.
A Prédikátor feléjük fordult.
– Ha rosszul vagy, inkább utazz hátul.
Opál kinyitotta az ajtót, és kipréselte rajta a testét. A sivatagi szél arcába hordta a haját. Kinyújtotta kezét a nyitott plató felé, mire egy erős pakisztáni kar felrántotta. Egy szédítő pillanatig ott lengett a pörgő kerék felett, azután már le is huppant a platóra. Dzsamma átnyúlt, és belülről berántotta az ajtót.
Opál bágyadtan mosolygott a három pakisztáni testőrre és a félszemű Juszufra, akik ügyet sem vetettek rá. Köntöse alól előhúzta azt az ártalmatlannak tűnő holmit, amit a kazuárfáknál kapott, és egyszer már használt. Feltette a fejére.
– Melyiket kövessük, uram? – A kérdés egyre sürgetőbbé vált.
Ahogy a Global Hawk szélesítette a látószöget, egyre távolabb kerültek a sivatagtól, miközben a négy jármű máris a kép szélei felé sodródott. A Nyomkövető ekkor mozgásra lett figyelmes az egyik autónál.
– Mit csinál ott az a fickó? – ráncolta a homlokát. – A kettesnél?
– Úgy tűnik, kimászott levegőzni – felelte Orde törzsőrmester. – Felvett valamit. Egy baseballsapkát, uram.
Egy vörös baseballsapkát.
– Kövessék a kettes számú autót – adta ki a parancsot a Nyomkövető. – Engedjék el a többit. Azok csak csalik.
Tapadjanak a kettesre!
A kamera ráközelített a kettes számú autóra, amíg az ki nem töltötte az egész képet. A platón ülő öt férfi egyre nagyobbá vált. Az egyikük piros sapkát viselt. Elmosódva még a New York-i emblémát is ki lehetett venni.
– Isten óvja, Opál – suttogta maga elé a Nyomkövető.
A Nyomkövető elcsípte kollégáját, a védelmi attasét, amint hazatért reggeli nyolc kilométeres kocogásából, amit lakóhelye, Ickenham környékén, a félreeső vidéki utakon teljesített.
Nyolc óra volt. Az attasé ezredesi rangban szolgált, azelőtt a 82-es deszantosoknál, a Sikoltó Sasoknál. A Nyomkövető rövid és egyszerű kérdést tett fel neki.
– Persze, hogy ismerem. Rendes fickó.
– Megvan a mobilszáma?

Az attasé végiggörgette a listát BlackBerryjén, és lediktálta a számot. Pillanatokkal később a Nyomkövető felhívta a brit vezérőrnagyot, hogy találkozót kérjen tőle.

– Az irodámban. Kilenckor.

– Ott leszek – felelt a Nyomkövető.

A Brit Hadsereg Különleges Erőinek vezetője Regent’s Park elegáns lakóövezetében, az Albany Streeten álló Albany laktanyában dolgozik. Az úttól három méter magas fal választja el a körletet, és a kettős kapuban álló őrség csak nagyritkán enged be idegent.

A Nyomkövető civil ruhát viselt, és taxival érkezett, amit nyomban el is küldött. Az ügyeletes tanulmányozta követségi belépőjét, amelyen a rangfokozata is szerepelt, majd megejtett egy telefont, mielőtt bekísérte. Egy másik katona átvezette a főépületbe, fel a másodikra, egészen az igazgató irodájáig.

A két férfi nagyjából egykorú lehetett, de másban is hasonlított. Mindkettő keménynek és edzettnek tűnt. A brit két rangfokozattal felette állt az alezredesnek – bár ingujjra vetkőzött, sarokba akasztott kabátján ott díszelgett a tábornoki kar vörös váll-lapja. Mindketten olyan katona benyomását keltették, akik a maguk idejében benne voltak a sűrűjében.

Will Chamney a Gárdánál kezdte, mielőtt a Különleges Légi Szolgálathoz, a SAS-hoz került. Túlélte az embertelen szelekciós kiképzést, és három éven át szolgált parancsnokként a D repülő század 16. csapatánál, deszantosok között.

Az Ezredben, ahogyan a SAS-t maguk közt nevezték, egy tiszt vagy „Rupert” nem térhetett vissza egy második szolgálati időre, csak ha hívták.

Chamney századparancsnokként kezdte a második körét – még éppen időben, hogy részt vehessen Koszovó felszabadításában, majd a Sierra Leone-i buliban.

Ahhoz a SAS csapathoz tartozott, amelyik ejtőernyősök segítségével kiszabadította az ír katonákat, akik élve kerültek a végtagnyiszáló felkelők fogságába. A Wild Side Boyz – ahogyan ezek a bedrogozott lázadók hívták magukat – egy óra alatt száz áldozatot szedtek, mielőtt visszavonultak a dzsungel mélyére. Harmadik szolgálati idejében, immár a herefordi SAS-bázistól, ezredesi rangban parancsolt az egész ezrednek.

A találkozó idején a Különleges Erők négy egysége tartozott alá: a SAS, a Különleges Hajózó Szolgálat, a Különleges Erők Kiszolgáló Csoportja,

valamint a Megfigyelő és Felderítő Ezred.

A Különleges Erőkben rendkívül rugalmas a tisztek vezénylése, ennek köszönhetően három herefordi megbízatása között ő parancsolt a Légi Támadó ejtőernyős egységeknek az Egyesült Királyságban és az afganisztáni Helmandban.

Hallott már a Nyomkövetőről, tudta, hogy a városban tartózkodik, sőt azt is, hogy miért. Bár a TOSA állt az élre, a Prédikátor elpusztítása régóta közös célkitűzésnek számított.

A fickónak csak brit területen négy gyilkosságra való felbujtás volt a számláján.

– Mit tehetek önért? – tette fel a kérdést a kézrázás és a szokásos üdvözlés után.

A Nyomkövető kifejtette. Szívességet kért, miközben a biztonsági minősítések szóba sem kerültek. Az igazgató némán hallgatta, majd amikor reagált, egyenesen a lényegre tért.

– Mennyi ideje van?

– Talán holnap hajnalig, miközben három időzóna van köztünk és Szomália között. Arrafelé most múlt dél. Vagy elintézzük ma éjjel, vagy talán örökre lemondhatunk róla.

– Drónnal követik?

– Jelen pillanatban is egy Global Hawk köröz felette. Ha megáll, szerintem egész éjszaka egy helyben marad. Odaát tizenkét órát tart a sötétség. Hattól hatig.

– Rakéta kizárva?

– Szó sem lehet róla. A kíséretében vele utazik egy izraeli ügynök is. Neki feltétlenül életben kell maradnia. Ha elesik, a Moszad nagyon nem fog örülni. S akkor még finoman fogalmaztam.

– Nem lep meg. Felteszem, nem akarja magára haragítani őket. Nos, mit vár tőlünk?

– Pathfindereket.

Chamney tábornok lassan felhúzta a szemöldökét.

– HALO?

– Szerintem ez az egyetlen, ami működhet. Vannak Pathfinderei arrafelé?

A brit fegyveres erők talán legkevésbé ismert tagjai a Pathfinderek, összesen alig harminchatan, elsősorban az Ejtőernyős Ezredből, ahol

előzőleg alaposan kiképezik őket, azután egy másik, fizikai megsemmisítéssel felérő kiképzést is végigcsinálnak.

Hatfős csapatokban dolgoznak. A támogató egységekkel együtt sincsenek többen hatvannál, és soha senki sem látja őket. Mérföldekkel a hagyományos haderők előtt járnak Irak 2003-as megszállásakor hatvan mérfölddel előzték meg az amerikai előőrsöt.

Szárazföldön lecsupaszított és megerősített Land Rovereket használnak, amelyeket rózsaszín sivatagi álcázófestéssel látnak el. Egy csapat csak két „pinkie-ből” áll, járművenként három emberrel. Erősségük a nagy magasságból indított ejtőernyős bevetés, szélsőségesen alacsony nyitási magassággal. Ez a HALO.

Persze úgy is beléphetnek egy háborús övezetbe, hogy nagy magasságból ugranak, és nagy magasságban is nyitnak ernyőt, azután a siklóernyőkkel nagy távolságot tesznek meg az ellenséges terület felett: némán és láthatatlanul köröznek, majd ugyanilyen nesztelenül érnek földet.

Chamney tábornok maga felé fordította a monitort, és nyomkodni kezdte a billentyűket. Azután tanulmányozta a kijelzőt.

– Véletlenül van egy egység Thumraitban. Sivatagi gyakorlat.

A Nyomkövető ismerte Thumraitot, az Omán sivatagában fekvő légi bázist. Fontos szerepet kapott Szaddám Húszéin Irakjának első, 1990-91-es megszállása idején. Gyors fejszámolást végzett. Egy C-130-as Herculesen, a Különleges Erők szállító repülőgépén úgy négyórányira lehet Dzsibutitól és az ottani nagy amerikai légitámaszponttól.

– Milyen felhatalmazásra van szüksége, hogy kölcsönadja őket Sam bácsinak?

– Komolyra, egészen fentről – felelte az igazgató. – Azt mondanám, magától a miniszterelnöktől. Ha ő azt mondja, mehet, akkor mehet, de más csak továbbpasszolná a kérést.

– És ki győzhetné meg erről a miniszterelnököt?

– Az önök elnöke – mosolyodott el a tábornok.

– S ha ez megtörténne?

– A szokásos úton megérkezne a parancs. A hadügyminiszternek, a vezérkari főnöknek, a hadműveleti igazgatónak, azután nekem. Én pedig tenném a dolgom.

– Arra rámenne az egész nap. Nekem nincs annyi időm.

Az igazgató elgondolkodott.

– Nézze, a fiúk amúgy is hazafelé tartanak, Bahreinen és Cipruson át. Dzsibutin keresztül is elirányíthatom őket. Vetett egy pillantást az órájára. – Szomáliában délután egy körül lehet. Ha két órán belül felszállnak, napnyugtára Dzsibutiban lehetnek. El tudja intézni, hogy várják és feltankolják a gépüket?

– Persze.

– A maguk számlájára?

– A mi számlánkra.

– Ott tud lenni, hogy eligazítsa őket? Képekkel és célmegjelöléssel?

– Személyesen. Van egy céges Grummanem Northoltban.

Chamney tábornok elvigyorodott.

– Máshogy nem is repülnénk. – Mindketten épp eleget időztek a szállítógépek sziklakemény hátsó ülésein. A Nyomkövető felegyenesedett.

– Mennem kell. Egy csomó hívást el kell intéznem.

– Átirányítom a Herculest – bólintott az igazgató. – És bent maradok az irodában. Sok szerencsét!

A Nyomkövető harminc perc alatt visszatért a követségre.

Berontott irodájába, és tanulmányozta a kijelzőn a Tampából sugárzott képeket. A Prédikátor kisteherautója tovább bukdácsolt és hánykolódott az okkerbarna sivatagban. Az öt férfi most is a platón ült, az egyikük skarlátvörös baseballsapkában. Lenézett az órájára. Ami Londonban délelőtt tizenegy, az Szomáliában délután kettő, Washingtonban viszont csak reggel hat. Pokolba Öreg Róka álmával. Tárcsázta a számot. A hetedik csengés után meghallott egy álmos hangot.

– Hogy mit akar?! – kiáltott fel főnöke, miután megosztotta vele a reggeli eseményeket.

– Csak kérje meg az elnököt, hogy kérjen a brit miniszterelnöktől egy apró szívességet. És hatalmazza fel a dzsibuti bázist, hogy mindenben működjön együtt.

– Ehhez fel kell keltenem a tengernagyot – nyögött fel Öreg Róka. A J-SOC parancsnokára utalt.

– Tengerész, máskor is keltették már fel. Nemsokára hét óra. A tengernagy már biztosan fent van, amennyire vigyáz a formájára. Fel fogja venni. Csak kérje meg az elnököt, hogy hívja fel a londoni barátját. Mi másra valók a barátok?

A Nyomkövetőnek több hívást is el kellett intéznie. Utasította a Grumman pilótáját Northoltban, hogy készítsen repülési tervet, a követség Grosvenor tér alatti garázsából pedig igényelt egy autót, hogy harminc percen belül Northoltban lehessen.

Utolsóként a floridai Tampát hívta fel. Bármennyire nem értett az elektronikához, tudta, mit akar, és azt is, hogy meg lehet csinálni. A Grumman fülkéjéből is el akarta érni a bunkert, miközben az a szomáliai sivatag felett körözö Global Hawkot irányította. Képet nem továbbíthattak felé, de akkor is tudnia kellett, hol tart a kisteherautó a sivatagban, és végül hol áll meg.

A dzsibuti támaszpont kommunikációs központjába közvetlen kép- és hangkapcsolatot igényelt a tampai bunkerrel, és elvárta, hogy Dzsibuti mindent megtegyen érte és az érkező brit kommandósokért. AJ-SOC remek kapcsolatainak köszönhetően minden kérését teljesítették.

Az Egyesült Államok elnöke azután fogadta a J-SOC parancsnokának hívását, hogy a reggeli testmozgást követően lezuhanyozott.

– Miért van szükségünk rájuk? – firtatta, miután végighallgatta a kérést.

– Ez az egyik célpont, amit tavasszal jelölt meg, uram. Akit egyszerűen csak úgy hívunk, a Prédikátor. Nyolc merénylet köthető hozzá itt az Államokban, meg a vérengzés a CIA-buszon. Sikerült megtudnunk, hogy ki ő és hol tartózkodik, de hajnalra felszívódhat.

– Visszahívom, tengernagy, de hajnalig van még csaknem huszonnégy óránk. A mi embereink nem érnének oda időben?

– Szomáliában már nem reggel van, elnök úr. Most nyugszik le a nap. A brit csapat szerencsére a közelben tartózkodik. Arrafelé gyakorlatoztak.

– Nem használhatunk rakétát?

– Egy baráti ügynökség egyik embere is a kíséretben van.

– Vagyis szemtől szemben kell elintézni?

– Nincs más módja, uram. Az emberünk azt mondja, most kell lépnünk.

Az elnök vonakodott. Politikusként tudta, hogy a szívességek nem múlnak el nyomtalanul, előbb-utóbb viszonozni kell őket.

– Rendben – döntötte el. – Elintézem.

* * *

A brit miniszterelnök Downing Street-i irodájában tartózkodott. Egy órával múlt dél. Ilyenkor rendszerint könnyű salátát ebédelt, mielőtt átment a Parlament téri alsóházba, azután pedig elérhetetlenné vált. Magántitkára átvette a hívást a Downing Street-i központtól, majd a kagylóra tette a kezét.

– Az amerikai elnök.

A két férfi jól ismerte, sőt kedvelte egymást, ami talán nem előfeltétel, de mindenképpen hasznos. Mindkettő mögött stílusos feleség és fiatal család állt, így a beszélgetés a szokásos köszöntésekkel és a gyerekek felőli érdeklődéssel indult. Londonban és Washingtonban láthatatlan ügynökök rögzítettek minden szót.

– Kérnem kell egy szívességet, David.

– Ne kímélj.

Az amerikai elnök öt mondatban összefoglalta a lényeget.

A különös kérés némiképp meglepte a miniszterelnököt, s miután a hívást kihangosították, titkára, az ország első számú közszolgája is vetett főnökére egy sokatmondó pillantást. A bürokraták nem állják a meglepetéseket; nekik alaposan meg kellett rágniuk minden lehetséges következményt. A Pathfinderek ledobása egy külföldi országba mégiscsak háborús cselekménynek minősül – no de ki kormányoz a szomáliai vadonban? Senki említésre méltó. A férfi figyelmeztetően megrázta a mutatóujját.

– Meg kell nézetnem az embereimmel. Húsz perc múlva visszahívlak, cserkész becsszóra.

– Ez nagyon veszélyes lehet, miniszterelnök úr – vélte a titkár. Nem a résztvevő katonákat féltette, sokkal inkább a nemzetközi visszhangtól tartott.

– Rendelje hozzám a vezérkari főnököt és a Hatos főnökét.

A hivatásos katona érkezett meg elsőként.

– Igen, ismerem a problémát, és tudok a kérésről szögezte le. – Will Chamney egy órája szólt.

Feltételezte, hogy a miniszterelnök ennyiből is tudja, a Különleges Erők vezetőjéről van szó.

– Szóval tudunk segíteni?

– Természetesen. Feltéve, hogy átkozottul pontos eligazítást kapnak indulás előtt. Ez már az amerikaiakon múlik, de ha a drónjuk ott van a célpont felett, akkor tisztán látniuk kell mindent.

– Hol vannak most a Pathfinderek?
– Jemen felett, két órára Dzsibutitól és az amerikai bázistól. Ott szállnak le, és tankolnak meg. Azután megkapják az eligazítást. Ha a tisztjük elégedett lesz, felhívja Willt az Albanyben, és zöld utat kér, de ezt a felhatalmazást csak ön adhatja meg, miniszterelnök úr.
– Azt egy órán belül megkaphatja. Pontosabban szólva, én csak a politikai döntést hozom meg, a szakmai döntést meghagyom önöknek, a profiknak. Még elintézek két hívást, azután beszélünk.
A titkosszolgálattól, az MI6-től – vagy egyszerűen a Hatostól – nem az igazgató érkezett, hanem Adrien Herbert.
– Az igazgató úr külföldön tartózkodik, miniszterelnök úr, de ebben az ügyben hónapok óta én tartom a kapcsolatot a barátainkkal. Miben segíthetek?
– Tudja, mit kérnek az amerikaiak? Hogy adjak kölcsön egy csapat Pathfindert.
– Igen – bólintott Herbert tudom.
– Honnét?
– Sokat hallgatózunk, miniszterelnök úr.
– Tudja, hogy az amerikaiak nem használhatnak rakétát, mert egy nyugati ügynök is van a célpont kíséretében?
– Igen.
– A maguk embere?
– Nem.
– Van még valami, amit tudnom kell?
– Napnyugtára feltehetően lesz vele egy túsz is, egy svéd teherszállító hajó egyik tisztje.
– Honnan az ördögből tudnak ilyeneket?
– Ez a dolgunk, miniszterelnök úr – felelte Herbert.
Magában feljegyezte, hogy intézzen egy kis jutalmat Mrs. Bulstrode-nak.
– Meg lehet csinálni? Kihozni mind a két fickót?
Kiiktatni a célpontot?
– Ez taktikai kérdés. Az ilyesmit meghagyjuk a katonáknak.
A brit miniszterelnök figyelmét nem kerülték el az akció járulékos hasznai. Ha a brit Pathfinderek kiszabadítanak egy svéd túszt, a svédek végtelenül hálásak lesznek. Ez talán még Gusztáv Károlyra is állni fog, aki esetleg megemlíti a dolgot Erzsébet királynőnek. Abból csak jó sülhet ki.

– Zöld utat adok, felhatalmazva a stratégákat arra, hogy a megvalósíthatóság alapján döntsenek a kérdésben – közölte tíz perccel később a vezérkari főnökkel. Azután visszahívta az Ovális Irodát. – Rendben – közölte az elnökkel. – Ha a tábornokok azt mondják, hogy meg lehet csinálni, megkapod a kommandósaimat.

– Kösz. Nem felejtem el – felelte a Fehér Ház ura.

Amint a telefonok elcsendesedtek Londonban és Washingtonban, az ikerhajtóműves Grumman belépett az egyiptomi légtérbe. Már csak Egyiptomon és Szudánon kellett átrepülnie, mielőtt leszáll Dzsibutiban.

Odakint, tizenegyezer méter magasan tündöklően kéklett az ég, a nap azonban már lángoló-vöröslő korongként függött a nyugati horizont felett. Szomáliában és a földfelszínen lassan lenyugodott.

A Nyomkövető meghallotta fejhallgatójában Tampa hangját.

– Megálltak, ezredes. A kocsi bement egy félreeső kis faluba, a part és az etióp határ között. Alig tucatnyi, legfeljebb húsz vályogviskót látni, néhány csenevész fával és egy hatóval. Még neve sincs.

– Biztos, hogy nem mennek tovább?

– Nagyon úgy tűnik. Kiszállnak és kinyújtóznak. Rájuk közelítek. Látom a célpont egyik emberét, néhány falusival tárgyal. Itt van a piros sapkás fickó is. Most veszi le a sapkáját.

Várjunk csak, észak felől még autó érkezik. És mindjárt lemegy a nap.

– Jegyezze fel a falu GPS pozícióját. Mielőtt átáll infravörösre, a nap utolsó fényénél készítsen képeket a helyről, a lehető legtöbb szögből. Azután küldjön át mindent a dzsibuti bázisra.

– Értettem, uram. Meglesz.

A másodpilóta jelentkezett a fülkéből.

– Most hívtak a dzsibuti toronyból, ezredes úr. A RAF Ománból érkezett C-130-as Herculese épp most landolt.

– Mondja meg Dzsibutinak, hogy gondoskodjanak az emberekről, és tankolják fel a gépet. Mondja azt, hogy a britek csak átutazóban vannak. Mi mikorra érünk oda?

– Most hagytuk el Kairót, uram. Úgy kilencven perc múlva már látnunk kell a kifutót.

Odakint lassan lement a nap.

Dél-Szudánra, Kelet-Etiópiára és Szomália egészére perceken belül ráborult a koromsötét, holdtalan éjszaka.

15. FEJEZET

A NAPPAL KEMENCÉNEK IS BEILLŐ SIVATAG ÉJSZAKÁRA FAGYPONTIG lehűlhet, Dzsibuti azonban az Adeni-öböl partján fekszik, így mérsékelt maradt a lehűlés. A Nyomkövetőt a leparkoló Grumman lépcsőjénél az amerikai légierő egyik ezredese várta, akit a támaszpont parancsnoka küldött ki a köszöntésére. A férfi könnyű trópusi terepruhát viselt. A Nyomkövetőt meglepte az éjszakai levegő melegsége, ahogy követte őt az irányítóközpont két irodájába, amit neki különítettek el.

A légierő központjából mindeddig nem sokat árultak el a parancsnoknak, leszámítva hogy a J-SOC innét indít titkos akciót, nekik pedig minden lehetséges módon segédkezniük kell a TOSA tisztjének, akit mindenki csak Jamie Jackson ezredesként ismer. A Nyomkövető ezúttal is ezt a nevet választotta, miután ehhez megvolt minden szükséges irata.

Az aszfalton gyalogolva elhagyták a brit RAF C-130-as Herculesét, amelynek farkára a szokásos körjelzést festették, más azonosítót azonban nem viselt. A Nyomkövető tudta, hogy a Különleges Erők Légierejének 47-es repülőszázadához tartozik. Az ablakok mögül fény szűrődött ki – a repülőszemélyzet inkább a fedélzeten maradt, és főzött magának egy igazi teát a lötty helyett, amelyet az amerikaiak teának neveznek.

Elhaladtak a szárny alatt, a kiszolgáló személyzettől zajos hangár mellett, és beléptek az épületbe. A „segédkezés” magába foglalta annak a hat morcosnak tűnő brit ejtőernyősnek a fogadását is, akik most odabent várakoztak, és unalmukban a falra aggatott fényképeket nézegették.

Egy megkönnyebbültnek tűnő amerikai törzsőrmester rangjelzése alapján kommunikációs specialista – hozzáfordult, és feszesen szalutált. A Nyomkövető viszonozta.

A hat briten először azt vette észre, hogy sivatagi terepruhát viselnek, de minden rang– vagy alakulatjelzés nélkül. Mindegyikük arca és keze sötétbarnára égett, borostásak voltak és kócos volt a hajuk, leszámítva egy tarkopasz kommandóst.

A Nyomkövető tudta, hogy bármelyik lehet a szakaszparancsnok. Úgy vélte, legjobb, ha belevágnak a dolgok közepébe.

– Nos, uraim, Jamie Jackson alezredes vagyok az amerikai tengerészgyalogságtól. A kormányuk, pontosabban szólva a

miniszterelnökük volt olyan kedves, és lehetővé tette, hogy egy éjszakára igénybe vegyük a szolgálataikat. Ki önök közül a rangidős?

Ha azt hitte, hogy a miniszterelnök említése őszinte ámulatot vált ki, rossz egységet választott. A hat férfi egyike előrelépett. Amikor megszólalt, hangja arról árulkodott, hogy a legkiválóbb magániskolákban nevelkedett.

– Én, ezredes. Százados vagyok, a nevem David. A mi egységünkben nem szokás vezetékneveket vagy rangokat használni, sem tisztelegni. Kivéve természetesen a királynőt.

A Nyomkövető elhitte neki, hogy sosem fog akkora tiszteletet kapni tőlük, mint az ősz hajú uralkodó.

– Oké, amíg megteszik, amit kell. Az én nevem Jamie.

Bemutatna a többieknek, David?

Az öt férfi között két őrmester, két tizedes és egy közlegény akadt, noha egy Pathfinder rangjának sosincs jelentősége. Mindenki egy-egy adott szakterületért felelt.

Pete őrmester, a felcserjártassága messze túlmutatott az elsősegélyen. A másik őrmester, Barry fegyverszakértőként került a csapatba, s úgy festett, mint aki egy rinocérosz és egy harckocsi frigyéből született: óriási volt és kőkemény. Az egyik, Dai nevű tizedest Walesi Varázslónak is hívták; ő felelt a kommunikációért, és cipelte a különféle varázskellékeket, amelyek a talajra érkezést követően lehetővé tették a Pathfinderek számára, hogy kapcsolatban maradjanak Dzsibutival és Tampával, sőt az állandó videokapcsolat révén még a fejük felett köröző drón képét is látják. A kopaszt természetesen Fürtöskének hívták, amúgy pedig mesteri szinten értett a gépekhez.

Tim, korban és rangban egyaránt a legifjabb, a Műszaki Alakulatnál kezdett, és tűzszerészként mindenféle robbanószerhez értett.

A Nyomkövető az amerikai törzsőrmesterhez fordult.

– Kapcsolja őket – intett a falra erősített monitor felé.

A nagy képernyő pontosan azt mutatta, amit a Tampa közelében fekvő McDill légitámaszponton a pilóta nélküli drón irányítója is látott. A törzsőrmester odanyújtott a Nyomkövetőnek egy mikrofonnal ellátott fejhallgatót.

– Itt Jackson ezredes a dzsibuti bázisról – jelentkezett be. Hallanak, Tampa?

Leszállás közben is folyamatos kapcsolatban maradt Tampával és Orde törzsőrmesterrel, de nyolc időzónával nyugatabbra azóta megtörtént a szolgálat átadása. Női hang jelentkezett be, jellegzetesen elnyújtott déli akcentussal, merő cukornád és melasz.

– Itt Tampa, uram. Jane Allbright irányítótiszt a drón kormányánál.

– Nos, mit tudunk, Jane?

– Nem sokkal napnyugta előtt a célpont járműve megérkezett egy falucskába a semmi közepén. Megszámoltuk az utasokat. A platóról öten szálltak le, köztük a piros baseballsapkás személy. Hárman a fülkéből. A vezetőjüket vélhetően a falu elöljárója köszöntötte, azután lement a nap, így emberi alakok helyett már csak infravörös hőforrásokat látunk. Viszont a nap legutolsó fényénél két másik kisteherautó is befutott északi irányból. Nyolc személyt láttunk, közülük az egyiket két másik vonszolta. A fogolynak feltehetően szőke haja van. Ahogy teljesen besötétedett, a déli csoport egyik tagja csatlakozott az északiakhoz. A szőke fogoly az északi csoporttal maradt. A hőtérkép alapján két lakóházat foglaltak el, annak a központi térnek a két oldalán, ahol a három járművet leparkolták. A motor azóta lehűlt, a járművek teljesen sötétek. Senkit sem láttunk kilépni egyik házból sem. Az egyetlen hőforrás a tér egyik oldalán kikötött kecskétől származik, illetve látunk több kisebb mozgó vörös foltot is. Ezek feltehetően kóbor kutyák.

A Nyomkövető köszönetet mondott, és visszatért a falra szerelt monitorhoz. A falut valós időben láthatták a nemrég szolgálatba állt új Global Hawk képén. Ez az RQ–4-es harmincöt órát maradhatott fent, ami több mint elég, miközben szintetikus apertúrájú radarjával és elektrooptikai infravörös kamerájával minden lent zajló történést megfigyelhetett.

A Nyomkövető néhány pillanatig elgondolkodva tanulmányozta a sötét házak között mozgó apró vörös foltokat.

– Van valamijük a kutyák ellen, David?

– Lelőjük őket.

– Túl hangos.

– Nem hibázunk.

– Ha csak egy nyüszíteni kezd, a többi ugatva szalad szét. A törzsőrmesterhez fordult. – Elküldene valakit a kórházba? Kérje az ételben beadható legerősebb és leggyorsabban ható altatót. És a szállásmester aprítson fel néhány nyers rostélyost.

Az őrmester a telefonhoz lépett. A Pathfinderek összenéztek. A Nyomkövető a fényképekhez lépett, amelyet az utolsó természetes fényeknél készítettek.

A falucskát úgy elborította a sivatagi homok, hogy miután az azonos színű helyi homokkőből épült, szinte láthatatlanná vált. Körötte néhány gyér fa küzdött a kiszáradással, míg középütt nyílt az élet forrása: a falu egyetlen kútja.

Az árnyak hosszúra nyúltak, és feketén vetültek kelet felé.

A három jármű még tisztán látszott, ahogy egymás mellett parkolt a kút közelében. Alakok álltak köröttük, de nem tizenhatan. Némelyek mostanra bemehettek a házakba. A nyolc fotó különböző szögekből készült, de mind ugyanazt a történetet mesélte el. Annyiban megkönnyítette a dolgukat, hogy egyértelművé tette: dél felől kell támadniuk.

A ház, amelybe a markai csapat beköltözött, a tér egyik oldalán állt, ahonnét szűkös kis utca vezetett a sivatag felé.

Odalépett a fényképek mellé szegezett nagy felbontású térképhez. Valaki segítőkészen kis piros keresztet tett arra a helyre, ahová ledobták őket. Maga köré gyűjtötte a hat Pathfindert, és harminc perc alatt elmutogatta, amit lehetett.

A kommandósok a nagy részét már azelőtt összerakták, hogy ő megérkezett.

Ezzel együtt tudta, hogy három órába kell belesűríteniük mindazt a felkészülést, ami másként napokba telt volna. Vetett egy pillantást az órájára. Este kilenc. Legkésőbb éjfélkor fel kell szállniuk.

– Azt javaslom, a célterülettől öt kilométerre délre ugorjunk, és erőltetett menetben tegyük meg a távot.

A százados felvonta a szemöldökét.

– Azt mondta, „ugorjunk”, Jamie?

– Pontosan. Nemcsak azért repültem ide, hogy eligazítsam magukat. A csapatot maga vezeti, de én is ugrom.

– Nem szoktunk utasokat vinni. Kivéve persze, ha tandemben ugrik, mert arra itt van Barry.

A Nyomkövető vetett egy pillantást a fölé tornyosuló óriásra. Nem szívesen fagyoskodott volna öt kilométeren át a sötétségben, ehhez az emberi hús toronyhoz szíjazva.

– Én nem vagyok utas, David. Amerikai tengerészgyalogosként éles bevetésekben vettem részt Irakban és Afganisztánban. Csináltam mélytengeri merülést, és épp eleget ugrottam. Akár a sor elején, akár a végén, de a saját ernyőmmel megyek. Érthető?

– Érthető.

– Milyen magasságban akarnak ugrani?

– Nyolcezer méternél.

Logikusan hangzott. Ebben a magasságban a négy Allison turbólégcsavaros hajtómű moraja nem hallható – vagy ha mégis, ugyanolyan, mint bármelyik utasszállító gép hangja –, míg feleekkora magasságnál már megszólalhat a vészcsengő.

Ő viszont eddig csak ötezer méterről ugrott, és bizony van különbség – ötezernél például még nincs szükség termoöltözékre vagy oxigénpalackra. Nyolcezernél annál inkább.

– Nos, akkor ezt megbeszéltük – bólintott.

David megkérte a legfiatalabbat, Timet, hogy ugorjon ki a Herculeshez, és hozzon be néhány extra felszerelést. Mindig vittek magukkal tartalékot, s miután kéthetes ománi gyakorlatból tartottak hazafelé, a Hercules egy sor olyan holmit is szállított, ami másként a földön maradt volna. Néhány perccel később Tim visszatért három terepszínű kezeslábast viselő férfival. Egyikük hozott egy tartalék BT80-ast – azt a francia gyártmányú ernyőt, amihez a Pathfinderek foggal-körömmel ragaszkodnak. Miként több brit különleges alakulat, ők is részesültek abban a kiváltságban, hogy saját maguk válogathassák össze felszerelésüket a világszerte elérhető kínálatból.

Ily módon a francia ernyő mellett beszerezték az amerikai M4-es támadófegyvert, a 13 lövetű belga Browning pisztolyt és a brit SAS harci kését, a K-bart.

Dai, a kommunikációs tiszt egy amerikai PRC 152-es taktikai műholdas rádió adóvevőt és egy brit Firestorm video-összeköttetésű optikai érzékelőt csomagolt.

Két óra maradt a felszállásig. A bevetési helyiségben a hét férfi beöltözött: a felszerelés egyik darabját a másik után vették magukra, míg végül, ahogy a középkori páncélos lovagok, segítség nélkül mozogni is alig tudtak.

A Nyomkövetőnek kerestek egy pár ejtőernyős bakancsot.

Közepes testfelépítésének köszönhetően az öltözék többi része tökéletesen illett rá – azután jött a Bergen málhazsák, benne az éjjellátó készülékkel, vízzel, munícióval, pisztollyal és a többivel.

Mindezt a három újonnan érkezett katona segítette rájuk, és kivált a Nyomkövetőre. Miként a régi idők fegyverhordozói, odafent egészen a rámpa széléig kísérték a Pathfindereket – biztosítókötélen arra az esetre, ha elcsúsznának –, hogy elindítsák őket a feneketlen mélységbe.

A próbamenetben a BT80-ast és a Bergent is felvették, egyiket a hátra, másikat a mellkasra, majd addig húzták a hevedereket, amíg nem fájt. Azután jött a karabély, torkolattal lefelé, a kesztyű, az oxigénpalack és a sisak. A Nyomkövető meglepve érezte, mennyire hasonlít motoros bukója a pathfinderes sisakhoz, leszámítva a fekete gumírozott oxigénmaszkot és szemüveget, ami inkább a búvárruhát idézte.

Miután elkészültek, levedlettek magukról mindent.

Tíz harminc. A felszállásra éjfélnél később nem kerülhetett sor – szinte pontosan ötszáz mérföld választotta el Dzsibutit attól a sivatagi porfészektől, amelynek megtámadására készültek. Két óra repülés, számolt a Nyomkövető, majd további kettő erőltetett menet a célig.

Hajnali négykor a legmélyebb álmából verik fel az ellenséget, amikor a leglassabb a reakcióideje. Tartott hat társának egy utolsó eligazítást.

– Ez a férfi a célpont – adta körbe a képeslap méretű portrét.

Mindnyájan tanulmányozták, és emlékezetükbe vésték az arcot, abban a tudatban, hogy hat órán belül talán az éjjellátó készüléken át, egy bűzös szomáliai viskóban látják viszont.

A képeslapról az a Tony Suarez nézett vissza rájuk, aki tizenegy időzónával nyugatabbra talán most is a kaliforniai napsütést élvezte, de be kellett érniük ezzel.

– Kiemelt fontosságú al-Kaida célpont, és gyakorlott gyilkos, aki szenvedélyesen gyűlöli mindkettőnk hazáját. – A falra szegezett fényképekhez lépett. – A délen fekvő Markából, az Al-Shabaab területéről érkezett egy nyitott kisteherautóval. Ezzel.

Hét ember volt vele, köztük a vezető, aki azóta csatlakozott a saját csapatához, de róluk később. A célpont csapata tehát hét főből áll, egyikük azonban nem fog harcolni. A célponttal van egy külföldi ügynök is, aki nekünk dolgozik. Ő így néz ki.

Megmutatott egy nagyobb fényképet, rajta Opál arcával, ahogyan a markai házak közül felnézett az égre, egyenesen bele a Hawk kamerájába. Vörös baseballsapkát viselt.

– Kis szerencsével meghallja a lövöldözést, fedezéket keres, és remélhetőleg eszébe jut felvenni a piros sapkát, hogy lássuk. Ő nem fog harcolni. Semmilyen körülmények között nem lőhetik le. Marad tehát hat ember, akik viszont harcolni fognak.

A Pathfinderek hosszan elnézték és memorizálták a fekete etióp arcot.

– Mi van a másik csapattal, főnök? – tudakolta a borotvált fejű Fürtöske, az autószerelés nagymestere.

– Oké. A drón látta, hogy a célszemélyt és a csapatát itt, ebben a házban szállásolták el, a falu főterének déli oldalán. A tér másik felét az a csapat foglalta el, amelyikkel találkoznak.

Ök északról jött kalózok, valamennyien a szacad klán tagjai.

Magukkal hoztak egy túszt, ezt a fiatal svéd kadétot.

A Nyomkövető elővette az utolsó fényképet. Adrian Herberttől, a SIS munkatársától kapta, aki Mrs. Bulstrode közvetítésével jutott hozzá. Eredetileg a kadétigazolvány igénylőlapjához készült, és az apa, Harry Andersson bocsátotta rendelkezésükre. A cég egyenruháját viselő jóvágású szőke fiú ártatlan tekintettel nézett a kamerába.

– Mit keres ott? – tette fel a kérdést David.

– Ő a csali, amivel a helyszínre csaltuk a célszemélyt. A célszemély meg akarja venni a kölyköt, e célból egymillió dollárt hozott magával készpénzben. Lehet, hogy máris megejtették a cserét, ez esetben a fiú a célszemély házában lesz, az egymillió dollár pedig a tér túlsó felén. Az is lehet, hogy csak reggel cserélnek, közvetlenül az indulás előtt.

Bárhogy legyen, keressék azokat a szőke fürtöket, és nehogy véletlenül lelőjék.

– Mit akar a célszemély egy svéd kadéttal? – Barry, az óriás a homlokát ráncolta.

A Nyomkövető gondosan megfogalmazta a választ. Nem kellett hazudnia, épp csak takarékosan bánnia az igazsággal.

– Az északi szacadok, akik több héttel ezelőtt foglyul ejtették, úgy tudják, hogy a célszemély a világ nyilvánossága előtt el akarja vágni a torkát. Figyelmeztetésként a Nyugat számára.

A szobára néma csend telepedett.

– És ezek a kalózok, ők is harcolni fognak? – kérdezte újra a parancsnok, David.

– Minden bizonnyal, bár úgy számolom, hogy amikor felriadnak a lövöldözésre, még kábultak lesznek a khattól. Tudjuk, hogy ez vagy lassúvá, vagy féktelenül erőszakossá teszi őket.

– Ha leadunk néhány sorozatot a házukra, nem azt fogják feltételezni, hogy nyugati deszantosok érkeztek, hanem hogy az üzletfeleik támadtak rájuk, akik nem akarnak fizetni a fiúért, vagy próbálják visszaszerezni a pénzt. Azt szeretném, ha rohamra indulnának a nyitott téren.

– Hányan vannak, főnök? Ezek a kalózok?

– Úgy számoltuk, hogy a két autóból összesen nyolcan szálltak ki.

– Vagyis tizennégy ellenséggel kell számolnunk?

– Igen, és a felüket holtan akarom látni, mielőtt esélyük lenne felkelni. Foglyokat nem ejtünk.

A hat brit körbeállta a képeket, fotókat és térképeket.

Egymás közt megtanácskozták a dolgot. A Nyomkövető olyan kifejezéseket hallott, mint „formatöltet” és „repi”. Elég bevetést megjárt ahhoz, hogy tudja: az első az ajtók berobbantására használt robbanóeszközre, a második a nagy erejű repeszgránátra utal. Ujjak mutogattak az utolsó fényeknél készült fotók különböző pontjaira. Tíz perccel később feloszlottak, míg fiatal vezetőjük széles vigyorral lépett hozzá.

– Mehetünk – közölte. – Cuccoljunk fel.

A kommandósok így adták áldásukat az Egyesült Államok elnöke és a saját miniszterelnökük által elrendelt akcióra.

– Remek – felelte jobb híján.

Elhagyták a hadműveleti helyiséget, és kiléptek a szabadba, ahol még most is balzsamosnak érezték a levegőt.

Amíg ők akciótervet kovácsoltak, a kiszolgáló személyzet három tagja sem tétlenkedett. A hangár nyitott kapuján át kiáradó fényben, sorba rendezett halmokban várakozott a hét résztvevő „cucca”. Ezt a sort követve masíroztak be a Hercules gyomrába, hogy nyolcezer méteren ugyanebben a fordított – sorrendben vessék ki magukat az éjszakába.

A három katona segítségével elkezdtek belerázódni a felszerelésbe. A kiszolgáló személyzet parancsnoka, egy Jonah nevű veterán őrmester kiemelt figyelmet fordított a Nyomkövetőre.

A Nyomkövetőnek, aki egy amerikai tengerészgyalogos ezredes trópusi egyenruhájában érkezett, amit a Grumman fedélzetén húzott át, most fel kellett vennie a sivatagi terepruhát, amit a többiek is viseltek. Azután jöttek a terhek, egyik a másik után.

Jonah felcsatolta hátára a harminckilós ernyőt, és széles vászonszíjak kötegeivel gondoskodott arról, hogy ott is maradjon. Miután a csomag a helyére került, addig húzta a hevedereket, míg a Nyomkövető levegőt is alig kapott. Két pántot az ágyéka mellett is elvezetett.

– Csak tartsa őket távol a golyóitól, uram – mormolta. Nem lesz őszinte a vigyora, ha alákapnak a családi ékszereknek, amikor a kupola kinyílik és felrántja.

– Majd vigyázok – tapogatta ki magát a Nyomkövető, nehogy egyetlen ránc is legyen a hevederek mögött.

Ezután következett a Bergen málhazsák, amit a mellén viselt. Negyven kilót nyomott, és kis híján előrerántotta. A szíjakat ezúttal is annyira meghúzták, hogy a mellkasa beleroppant, de a tengerészgyalogos deszantos iskolából emlékezett rá, hogy mindennek megvan a maga értelme.

A rászíjazott Bergennel az ejtőernyős csak mellkassal előre repülhetett, így mikor a hátán végül kinyílt az ernyő, a kupola messze fölé került. Ha valaki háton zuhant, egyenesen beleütközhetett a nyíló ernyőbe, hogy az halotti lepelként boruljon rá, miután ízekre zúzza magát a földön.

A Bergen tömegéért jórészt az élelem, az ivóvíz és a muníció felelt – utóbbi a karabély tartalék tárai és kézigránátok formájában –, de ide került a pisztoly és az éjjellátó készülék is. Szóba se került, hogy bárki viselje őket szabadesés közben; a légáram letépne mindent.

Jonah csatlakoztatta az oxigénpalackot és a különféle csöveket, amelyek az arcán viselt maszkba vezették az életadó gázt.

Végezetül megkapta a sisakot és a szorosan illeszkedő szemüveget, ami megvédte a szemét a zuhanás közben megtapasztalt kétszázötven kilométer/órás széllökéstől.

Azután az ugrásig levették magukról a Bergent.

A hét férfi úgy festett, mintha a hollywoodi trükkmesterek földönkívüliekké maszkírozták volna őket. Nem gyalogoltak, csak lassan és óvatosan döcögtek előre. Parancsnokuk, David biccentése nyomán a Hercules ásító gyomra felé vették az irányt, amely nyitott ajtóval és leengedett rámpával várakozott rájuk.

A százados határozta meg az ugrási sorrendet. Elsőnek ment Barry, az óriás – egyszerűen ő volt közöttük a legtapasztaltabb –, azután jött a Nyomkövető, közvetlenül maga mögött a századossal. A maradék négy emberből utolsóként a szintén veterán Fürtöske hagyta el a gépet, miután neki már senki sem figyelte a hátát.

A hét deszantos a háromfős kiszolgáló személyzet segítségével egyenként besorjázott a C-130-as géptörzsébe.

Húsz percük maradt éjfélig.

Egy sorban foglaltak helyet a vörös vászonüléseken, míg a segítők tovább folytatták a különféle teszteket. Jonah személyes gondot fordított a századosra és a Nyomkövetőre.

Feltűnt, mennyivel sötétebb van idebent, ahová már csak a hangár szórt fényei jutnak el. A Nyomkövető azt is tudta, hogy amint felhúzzák a rámpát, átható feketeségbe burkolóznak. Látta a ládákat, amelyekbe az egység felszerelését csomagolták a hazaútra, és a két sötét alakot a repülőfedélzetet a rakodótértől elválasztó rekeszfalnál. Ez a két katona mindenhová elkísérte az egységet, hogy újra és újra visszahajtogassa az ugráskor használt ernyőket. A Nyomkövető remélte, hogy aki az ő pakkját összerakta, kivételesen jól érti a dolgát. Van a deszantosok között egy régi mondás: ne haragítsd magadra a hajtogatódat.

Jonah átnyúlt a válla felett, és felnyitotta az ernyő zsákját, hogy ellenőrizze a két oldózsinórt. Érintetlenül találta a pecsétet. A veterán RAF őrmester rákapcsolta az oxigénmaszkot a repülőgép belső ellátórendszerére, mielőtt bólintott. A Nyomkövető ellenőrizte, hogy a maszkja tökéletesen illeszkedik és légmentesen zár, azután vett egy nagy levegőt.

A csaknem színtiszta oxigén szétáradt benne. Emelkedés közben mindvégig ezt lélegezték be, hogy a nitrogén minden nyoma kiürüljön a vérükből. így gátolták meg a keszonbetegséget (a nitrogéngáz buborékképződését), amikor szabadesés közben hirtelen nyomáskülönbségnek lesznek kitéve. Jonah elzárta az oxigént, majd a századoshoz lépett, hogy nála is végigcsinálja a procedúrát.

Kintről éles süvítés hallatszott, ahogy az indítómotor megforgatta a négy Allisont, míg köhögve életre nem kelt.

Jonah előrelépett, és összecsatolta a biztonsági hevedert a Nyomkövető térdén. Utolsó lépésként újra rácsatlakoztatta az oxigénmaszkot a C-130-as fedélzeti ellátó rendszerére.

A motorhang dübörgéssé erősödött, mielőtt a hátsó rámpa felemelkedett, hogy kizárja a dzsibuti bázis utolsó fényeit is, majd hangos csattanással légmentesre zárt. A rakodótérre koromsötét borult. Jonah eltört néhány világító rudat, amíg ő és két társa elfoglalta helyét a fal mellett, miközben a Hercules gurulni kezdett.

A leszíjazott katonák, hátukon az ernyővel, ölükben a negyvenkilós málhával, mintha egy rémálomba kerültek volna: a mennydörgő morajt az üzemanyag-befecskendező, majd a hidraulika visongása tette teljessé, amint a személyzet próbára tette a féklapokat.

Nem látták, csak érezték, ahogy a négy hajtóműves monstrum ráfordul a kifutóra, megtorpan és erőt gyűjt, azzal nekilódul. Tekintélyes tömege dacára a Hercules sebesen gyorsult, alig ötszáz méter után felkapta az orrát, és a levegőbe emelkedett. Azután meredeken tört felfelé.

A legfapadosabb utasszállítót sem lehet összehasonlítani egy C-130-as rakterével. Nincs hangszigetelés, nincs fűtés, nincs nyomáskiegyenlítés, a kézikocsis kiszolgálás pedig végképp hiányzik. A Nyomkövető tudta, hogy a zaj sosem hagy alább, legfeljebb veszett hideg lesz, ahogy ritkul a levegő. A raktér a szivárgásoktól sem lehetett mentes – még az oxigénmaszkban is érezte a kerozin és az olaj bűzét.

Mellette a százados kikapcsolta, és levette a sisakját, hogy feltegyen egy fejhallgatót. Egy másikat is dugtak ugyanarra az aljzatra, ezt felajánlotta a Nyomkövetőnek.

A rekeszfalnál ülő Jonah már feltette a maga fejhallgatóját.

Hallania kellett a pilótafülkét, hogy tudja, mikor kezdjen készülődni a kibocsátásra. A Nyomkövető és a százados is hallhatta a pilótafülkét, a 47. repülőszázad egyik veterán parancsnokának hangját, aki a világ legrázósabb és legveszélyesebb kifutóin is letette már a „madárkáját”.

– Háromezer méter – jelentette, majd: Ugrás mínusz száz… Egy órájuk és negyven percük maradt az ugrásig. Később:

Nyolcezer méter, szintbe állunk… Nyolcvan perc telt el.

A fejhallgató segítette letompítani a hajtóművek zaját, ugyanakkor a hőmérséklet fagypont közelébe süllyedt. Jonah kicsatolta magát, és odabotorkált, miközben a géptörzsön végigfutó acélkorlátba kapaszkodott. Esélyük sem volt beszélgetni; mindent úgy kellett elmutogatniuk.

Mind a hét ejtőernyős előtt megállt, hogy végigcsinálja ugyanazt a pantomimet. Jobb kéz felemel, a mutatóujj és a hüvelykujj O betűt formáz.

Mint a búvároknál. Minden oké?

A Pathfinderek ugyanígy feleltek. Ezután Jonah feltartotta ökölbe szorított kezét, majd ráfújt, és szétnyitotta mind az öt ujját. Földet éréskor várhatóan ötcsomós szél. Végezetül négyszer felmutatta öt ujját. Húsz perc az indulásig.

Mielőtt végzett volna a körúttal, David elkapta a karját, és valamit elővett a pakkjából. Jonah bólintott, és elvigyorodott.

Elvette a csomagot és eltűnt a repülőfedélzet irányába. Amikor visszajött, még mindig vigyorgott, úgy ült le a helyére.

Tíz perccel később visszatért hozzájuk. Ezúttal a tíz ujját mutatta fel előttük. Mind a heten bólintottak, majd felálltak a Bergenekkel, megfordultak, és az ülésre helyezték a málhazsákot. Azután ráemelték a negyvenkilós súlyt a mellkasukra, és meghúzták a hevedereket.

Jonah hátrajött, hogy segítsen a Nyomkövetőnek, és addig húzta a pántokat, míg úgy nem érezte, hogy a mellkasa is beleroppan. Zuhanás során a kétszázötven kilométer/órás sebességet is elérhette, s közben a zsák egy picit sem mozoghatott. Végezetül átcsatlakoztak a fedélzeti rendszerről a saját oxigénpalackjukra.

Ekkor a Nyomkövető újabb hangra lett figyelmes: a hajtóművek dübörgésén túl a repülőgép hangszóróiból harsány zene áradt. Most jött csak rá, mit küldött David Jonah útján a pilótafülkébe. Egy CD-t. A C-130-as barlangszerű terét betöltötték a Valkűrök lovaglásának lendületes futamai. A Wagner-mű jelezte: három perc maradt az indulásig.

A hét férfi felsorakozott a gép jobb oldalán, miközben tompán visszhangzó robajjal ereszkedni kezdett a rámpa.

Jonah és emberei becsatolták magukat, hogy a biztosítókötelek megfogják őket, ha kicsúsznának.

Mialatt a lenyíló rámpa felfedte az égbolt egy istállóajtó méretű darabját, bömbölő és fagyos széllökés kíséretében a rakodótérbe tolult a kerozin és az égett olaj bűze.

A Nyomkövető, aki Barry, az óriás mögött állt a sorban, elnézett az első ejtőernyős mellett, bele az ürességbe. Semmi sem volt odakint, csak örvénylő sötétség, dermesztő hideg és fülsiketítő zaj, míg odabent fékevesztett rézfúvósok hajszolták még sebesebb vágtára a valkűröket.

Már csak egy utolsó ellenőrzésre maradt idő. A Nyomkövető látta szóra nyílni Jonah száját, de egy hangot se hallott. A sorban utolsó Fürtöske

ellenőrizte a közlegény, Tim felszerelését, és meggyőződött arról, hogy semmi sem gabalyodott össze. Azután elkurjantotta magát:

– Hetes oké!

Jonah meghallhatta, mert biccentett Timnek, aki ugyanezt tette az előtte álló Pete-tel, a felcserrel. A katonák sorban leellenőrizték társaikat. A Nyomkövető megérezte hátán a paskolást, majd ugyanezt tette az elsőnek ugró Barryvel.

Jonah az óriás előtt állt, vele szemben. Biccentett, amint a Nyomkövető elvégezte az utolsó ellenőrzést is, azzal oldalt lépett. Nem maradt már más – a sok csapkodás, paskolás és nyögés után a hét ejtőernyősnek már csak annyit kellett tennie, hogy nyolc kilométerrel a szomáliai sivatag felett kivetette magát az éjszakába.

Barry tett egy lépést előre, belehajolt az ugrásba, azzal el is tűnt. A szorosan zárt rendet azért kellett tartani, mert a szétválás végzetes következményekkel is járhatott volna. Elég három másodpercnyi kihagyás, és két ugró olyan távol sodródhat egymástól, hogy soha többé nem látja vagy találja meg a másikat. Ahogy eligazították, a Nyomkövető egy pillanattal később kivetette magát, amint látta eltűnni Barry sarkát.

Egy szemvillanás alatt minden megváltozott. Megszűnt a zaj – a C-130-as négy Allisonjának dübörgése, a Wagner, minden eltűnt, hogy helyét átvegye az éjszaka csendje, amit csak a szél gyengéd és erősödő sziszegése tört meg, ahogy zuhanó teste máris száznyolcvanas tempóra gyorsult.

Erezte, ahogy a Hercules légörvénye megpróbálja átfordítani, a feje fölé emelné a lábait, azután átbuktatná a hátára, de harcolt ellene. Noha nem világított a hold, az élesen metszett sivatagi csillagok – amelyeket háromezer kilométernyire semmilyen környezetszennyező füst nem homályosított el – hidegen és távolian ezüstözték be az eget.

Ahogy lenézett, sötét alakot látott messze maga alatt.

Tudta, hogy közvetlenül felette ott kell lennie a századosnak, Davidnek, nyomában egy vonalban zuhanó négy társával.

David hirtelen feltűnt mellette, testéhez szorított karokkal, nyíl alakot felvéve, hogy növelje a sebességet és felzárkózzon Barryhez. A Nyomkövető ugyanígy tett. A sötét alak lassan kezdett közelebb kerülni. Barry félig széttárta karját és lábát, hogy kétszáz kilométeres óránkénti sebességre lassítson. Miután egy szintre került vele, a Nyomkövető és a százados is ugyanezt tette.

Tartották ezt a hevenyészett alakzatot, amíg egyenként a másik négy katona is csatlakozott hozzájuk. Látta, hogy a százados pillantást vet a csuklóján viselt magasságmérőre, amit a sivatag feletti légnyomáshoz állítottak be.

Habár nem láthatta, a magasságmérő szerint most érték el az ötezres határt. Ezerötszáz méternél nyitották az ernyőket.

Mint élen haladónak, Barrynek kellett előremennie, hogy tapasztalatát és a gyér fényeket kihasználva megválassza a leszállóhelyet – lehetőség szerint minél egyenletesebb és sziklamentesebb terepen. A Nyomkövető csak azzal törődött, hogy a százados mellett maradjon, és azt tegye, amit ő.

A szabadesés még nyolcezer méterről is csak kilencven másodpercig tartott. Barry mostanra valamivel előrébb járt, hogy végigpásztázza a feléjük száguldó terepet. A többiek igazodtak a formációhoz, és egy pillanatra sem veszítették egymást szem elől.

A Nyomkövető benyúlt az ernyőtáska zsebébe, és meggyőződött róla, hogy eléri a kioldót. A Pathfinderek nem használnak fémfogantyút az ernyő nyitásához. Választhatnák a légnyomásra kioldó automatát, de az ilyen kütyük bármikor el tudnak romlani, és el is romlanak, márpedig kétszáz kilométer/óránál nincs idő felismerni, ha valami elszaródik.

David és társai ezért döntöttek a manuális kioldás mellett.

A Nyomkövető ennek eszközét kereste, a kis ernyőkupola alakú anyagot, amit könnyen hozzáférhető helyen, a táska felső részében helyeztek el. Miután a légáram belekapott az anyagba, a hozzá csatlakozó zsinór gond nélkül kirántotta az egész BT80-ast.

A Nyomkövető maga alatt látta, ahogy Barry elérte az 1500-as határt, és megvillant a kupola, szürkén a környező feketeségben. A szeme sarkából észlelte, hogy David kivetette a segédernyőt, majd eltűnt felette.

A Nyomkövető ugyanezt tette, s szinte azonnal érezte, ahogy a hatalmas paplan hátra és felfelé rántja. Legalábbis így tűnt – valójában csak lelassította. Mintha autójával a falnak hajtott volna, hogy arcába csapódjon a légzsák, ám ez alig három másodpercig tartott; azután már lebegett.

A BT80-as a legkevésbé sem hasonlít a kupolás ernyőkre, amelyekkel a hadgyakorlatokon ugrálnak. Roppant, paplan alakú selyemlepel, valóságos szárny, amely nagy magasságban történő nyitás esetén lehetővé teszi a katona számára, hogy hosszú mérföldekre berepüljön az ellenséges vonalak mögé, a lokátor vagy az emberi szem számára láthatatlanul.

A Pathfinderek ezért szeretik – no és még valamiért.

Hangtalanul nyílik, szemben a hagyományos ernyőkkel, amelyek ostorszerű csattanásukkal hajlamosak felkelteni az őrszemek figyelmét.

Kétszázötven méternél a százados leoldotta Bergenét, ami így alatta, a négyméteres rögzítő kötél végén himbálózott. A Nyomkövető ugyanezt tette. Néhány méterrel felette a többi négy katona is követte a példát.

Az amerikai tengerészgyalogos a talajt figyelte, ami immár tisztán kirajzolódott a csillagfényben, és rohamosan közeledett, majd amikor hallotta becsapódni a málhazsákot, végrehajtott egy utolsó fékező manővert. Felnyúlt, hogy megragadja, és maga felé rántsa a kupolát szabályozó két fogantyút.

Az ernyő kiöblösödött és lelassította, így kényelmes futótempóban érhetett földet. Ezután az ernyő elveszítette formáját, és magába roskadt; selyemanyaga és nejlonzsinórjai egyetlen kusza halmazban omlottak a földre. Kicsatolta a mellkasát átfogó pántokat és az alsó hámot, hogy az ejtőernyős csomag maradéka is a homokba hulljon. Elvégezte a feladatát. Körötte mind a hat Pathfinder ugyanezt csinálta.

Vetett egy pillantást karórájára. Négy perccel múlt kettő.

Tökéletes időzítés. Most viszont ideje menetoszlopba rendeződni.

Mind a hét ernyőt be kellett gyűjteniük, az immár haszontalan sisakokkal, maszkokkal és oxigéntartályokkal együtt. Az egészet egybehordták, és három Pathfinder kövekkel fedte be őket.

A málhazsákokból előkerültek a kézifegyverek és az éjjellátó készülékek, az NVG-k. A csillagok adtak annyi fényt, hogy a menethez ne legyen rájuk szükség, ugyanakkor a faluban behozhatatlan előnyre tesznek szert, ha a koromsötét éjszakában is úgy látnak, mintha nappal lenne.

Dai, a walesi guru ellenőrizte felszerelését. A modem technológiáknak köszönhetően a feladatuk jócskán egyszerűbbé vált, mint a drónok előtt lett volna.

Valahol felettük ott körözött egy Global Hawk RQ-4-es, amit a J-SOC működtetett a tampai McDill légitámaszpontról.

A pilóta nélküli gép egyenesen rájuk és a falura szegezte kameráit, így mindkettőt egyszerre láthatta, miközben a testhője alapján érzékelt bármilyen élő teremtményt.

A J-SOC központja a Tampa által látott folyamatos jelet továbbította Dzsibuti felé, így miután Dai beállította és beüzemelte a rádiókapcsolatot,

Dzsibuti tudathatta velük, pontosan hol vannak, merre esik a falu, milyen útvonalon juthatnak c. oda, és van-e a környéken bármiféle mozgás.

Miután suttogva beszélgetést folytatott Dzsibutival, Dai jelentést tett a többieknek. Mindkét irányító érzékeli őket, hét jelforrásként a sivatag közepén. A faluban egy lélek sem mozdul, alighanem mindenki alszik. Legalábbis a házak között nem jár senki. A tetők alá ugyan nem látnak be, de a falucska teljes vagyona – a kecskenyáj, a négy szamár és két teve – a karámban vagy kipányvázva alszik a téren, és tisztán látható odafentről.

Néhány kisebb folt mozgott csak: a kóbor kutyák. A falutól légvonalban 7,6 kilométer választotta el őket, és az optimális menetirány a nulla-kettő-nulla irányba vezetett.

A százados elhozta saját Silva iránytűjét és SOPHIE hőképalkotó eszközét. Tampa minden magabiztossága ellenére bekapcsolta ez utóbbit, és körben végigpásztázott.

Megdermedtek, amikor kis folt tűnt fel annak a homokos medencének a szélén, amit Barry alkalmas földet érési pontnak választott.

Embernek talán túl apró volt, de épp elég nagy egy őrszem fejének. Azután halk vinnyogás hallatszott, és a folt eltűnt.

Egy sivatagi sakál.

02.22-kor menetoszlopba rendeződve elindultak észak felé.

16. FEJEZET

LAZA ALAKZATBAN VONULTAK, A FELDERÍTŐ ELŐŐRS HELYÉN FÜRTÖSKÉVEL, akinek az ellenállás első jelére figyelmeztetnie kellett a többieket. Eddig nem ütköztek ilyenbe. David, a százados ment másodikként, aki megállás nélkül pásztázott a képalkotó eszközzel, de nem találkozott több melegvérű ragadozóval.

Dai a feje mögött, a málhazsák tetején helyezte el az adóvevőt, és fülhallgatót dugott az egyik fülébe, hogy hallja a Dzsibutin keresztül kommunikáló Tampát, amely a sztratoszférából követte őket nyomon. Négy előtt tíz perccel felzárkózott David mellé.

– Fél mérföld, főnök.

Az utolsó nyolcszáz métert kuporogva, a hátukon viselt negyvenkilós súly alatt görnyedezve tették meg. Menetelés közben magasan felhők úsztak be az égre, ettől érezhetően sötétebb lett.

A százados megállt, és lassan leengedte oldalt kitartott karját. A többiek lekuporodtak a homokra. David egylencsés éjjeli távcsövet vett elő, és fürkészni kezdte a sötétséget. Azután meglátta a falu rozzant, kocka alakú vályogviskói közül az elsőt. A Silva iránytű elvezette őket a célterület küszöbéig.

Eltette a távcsövet, és felvette az éjjellátó készüléket. A többiek követték a példáját. A gyengülő csillagfényben fürdő táj hirtelen kivilágosodott, viszont minden beteges zöldes árnyalatot kapott. Az NVG csak annyit tesz, hogy felfogja a környezeti fény minden fotonját, és azt egyetlen előremutató alagútra koncentrálja, amitől viselője elveszti a térérzékelés képességét, és forgatnia kell a fejét, ha balra vagy jobbra is látni akar.

Ilyen közel a célhoz a kommandósoknak már nem volt szükségük a málhára, annál inkább a zsákban lapuló lőszerre és gránátokra. Leeresztették a Bergeneket a földre, kibújtak a vállpántokból, és minden zsebüket teletömték munícióval.

Az M4-es karabélyba és a pisztolyba máris teli tárak kerültek.

David és a Nyomkövető együtt kúszott előre. Pontosan azt látták maguk előtt, amit a Global Hawk egyik napnyugtakor készült kimerevített képén, még Dzsibutiban. A falu főteréről sikátor vezetett a sivatag felé, ahol

hasaltak. Valahol itt, bal oldalon állt a nagyobb ház, vélhetően az egyik elöljáró otthona, amit most a Prédikátor csapata sajátított ki.

Kis testű, kóbor kutya oldalgott közelebb, megtorpant, majd szaglászni kezdett. Egy másik is csatlakozott hozzá.

Mindkettő rühes volt, feltehetően veszett is, szeméthez és ürülékhez szoktak, a legfényesebb alkalmakkor is csak a leölt kecskék belein lakmározhattak. A dögök tovább szaglásztak, gyanakodva, de még nem elég éberen ahhoz, hogy ugatásukkal riasszák társaikat.

A Nyomkövető elővett valamit a mellényzsebéből, s mint egy dobójátékos, széles mozdulattal a kutyák felé hajította. A tárgy tompa puffanással landolt a homokon. Mindkét állat megugrott, majd tovább szaglászott, mielőtt ugatni kezdett.

Nyers bélszín. A kutyák közelebb húzódtak, tovább szaglásztak, majd az első egy falással eltüntette az egyik húsdarabot.

Ezen a társa is felbátorodott. Eltűnt a második falat is.

A Nyomkövető húsdarabok egész sortüzét zúdította a sikátor végébe. Még több kutya tűnt fel, összesen kilenc, majd miután meglátták falatozó vezéreiket, követték a példájukat.

A húsz falatból kettőnél is több jutott fejenként. Minden korcs legalább egyet evett. Azután tovább szaglásztak, várva a folytatást.

Az elsőként érkezők botladozni kezdtek, azután a lábuk megadta magát, oldalukra borultak, és erőtlenül rugdaltak, végül mozdulatlanná váltak. A többi ebben is követte példájukat. Az első dobástól számított tíz percen belül valamennyi mélyen aludt.

David lassan felegyenesedett, és előreintett, kezében használatra kész fegyverével, ujjával máris a ravaszon. Öten követték; Barry hátramaradt, hogy fedezze őket. Valahol a falu mélyén elbődült egy szamár. Senki sem mozdult. Az ellenség vagy mélyen aludt, vagy csapdát állított. A Nyomkövető inkább hitte az első változatot. A markai férfiak idegennek számítottak errefelé, a kutyák őket is megugatták volna.

A támadócsapat behatolt a sikátorba, és megközelítette a balról álló házat, amely harmadik épületként egyenesen a kis térre nézett. A maszkos férfiak egy ajtót vettek ki maguk előtt, öles régi palánkokból, amiket valahonnan máshonnét hoztak, mert errefelé legfeljebb tövises kórók éltek meg. Az ajtón csak két fémkarikát találtak, kulcslyukat nem. David óvatos

próbát tett. Az ajtó meg se moccant. Belülről reteszelték el, ami kezdetleges, mégis hatékony módszer.

Faltörő kos kellene hozzá. Intett Timnek, a tűzszerésznek, az ajtóra mutatott, és hátrébb húzódott.

Tim kis koszorúra emlékeztető tárgyat vett elő, amit beékelt az ajtó jobb és bal oldali szárnyai közé, a hasadékba.

Fémajtó esetén mágnes vagy gitt kellett volna; fánál inkább a hüvelykujjal eldolgozható ragacsot használt. Miután rögzítette a koszorút, elhelyezte a detonátort és hátraparancsolta a többieket.

Az ajtótól jó öt méterre kuporodtak le. Ilyen formázott töltet esetén nem kellett számolniuk a kifelé ható erőkkel. A plasztikbomba minden ereje befelé irányult, hogy a másodperc tört része alatt láncfűrészként hatoljon az öles fába.

Amikor felrobbant, a Nyomkövetőt meglepte, milyen halk – csak fojtott reccsenés hallatszott, mintha egy ág pattant volna el. Azután négyen már át is furakodtak az ajtón, ami első érintésre megadta magát, miután a keresztrúd szilánkokra tört szét. Tim és Dai odakint maradt, és fedezte a teret a három kisteherautóval, a két kipányvázott szamárral és a karámba zárt kecskenyájjal.

A deszantosok századosa rontott be először, mögötte a Nyomkövetővel. Három férfi próbált félálomban felkelni a padlóról. Az addig csendes éjszakát felverte a két automatára állított M4-es kerepelése. Mindhárom férfi a markai csapathoz tartozott, a Prédikátor testőrei voltak. Meghaltak, mielőtt felkelhettek volna.

Kiáltások harsantak egy belső helyiségben, az újabb ajtón túl.

A százados egy pillanatra megtorpant, és meggyőződött róla, hogy mindhárom ellensége meghalt. Pete és Fürtöske bejött a sikátorból, míg a Nyomkövető berúgta a belső ajtót és berontott, miközben azon imádkozott, hogy Opál, bármerre is legyen, úgy reagáljon az első össztűzre, hogy a padlóra veti magát – lehetőleg egy ágy alá.

Két férfit talált a szobában. Ellentétben a három másikkal, ők kisajátították a család két ágyát, a teveszőr takaróval fedett, durva priccseket. Mostanra felkeltek, de a vaksötétben semmit sem láttak. A testesebb, a negyedik testőr, nem aludt mélyen, épp csak elszunyókált – talán neki kellett volna őrködnie. Most pedig vele szemben állt, és elsütötte felé a pisztolyát.

A lövedék elsüvített a Nyomkövető füle mellett, ám annál nagyobb kárt okozott a torkolattűz, amit az éjjellátó készülék százszorosára erősített fel. Mintha reflektorral világítottak volna a képébe. Vakon tüzelt, de automata üzemmódban, miközben széles ívben végigsöpört az egész szobán. A lövedékei lekaszabolták mindkét férfit: a negyedik pakisztánit és Dzsammát, a Prédikátor személyi titkárát.

Odakint, a tér bejáratánál Tim és Dai a megbeszéltek szerint tüzet nyitottak a szemközt álló házra, amelyet a garacadi szacadok foglaltak el. A deszantosok hosszú sorozatokat adtak le minden ablakra, amelyeket nem üvegeztek be, csak felszegezett pokrócokkal fedtek. Tudták, hogy a lövedékek az ágyak felett csapódnak be, ezért új tárat helyeztek be, és várták a reakciót. Nem kellett soká várniuk.

Az elöljáró házában halk kaparászás hallatszott, mintha mozdult volna valami. A Nyomkövető arrafelé pördült. A sarokban egy harmadik priccs is állt. Valaki megbújt alatta, de a baseballsapka szélét így is elcsípte.

– Maradjon ott! – kiáltott a férfira. – Ne mozduljon. Ne jöjjön elő.

A kaparászás abbamaradt, a sapka visszahúzódott.

A mögötte álló három férfihoz fordult.

– Itt minden tiszta. Segítsenek az északiaknál.

A téren hat garacadi – abban a szilárd meggyőződésben, hogy a markaiak árulták el őket – előreszegezett Kalasnyikovokkal indult rohamra, áttörve a rémülten bőgő és kötőfékeikét rángató szamarak, majd a három ide parkolt kisteherautó között.

Mostanra teljes lett a sötétség, a felhők eltakarták a csillagokat. Tim és Dai kiválasztott egy-egy ellenséget, akiket könnyedén leszedett. A maradék négynek elég volt a torkolattűz, az orosz gépfegyverek csöve máris feléjük lendült. Tim és Dai hasra vetette magát. Mögöttük Pete, Fürtöske és a százados jelent meg a sikátorban, de miután meglátták a Kalasnyikovok torkolattüzét, ők is elvágódtak.

A deszantosok fekvő helyzetből intéztek el két másik szomáliait. Az ötödik, miután minden töltényét ellőtte, megállt, hogy új tárat lökjön fegyverébe. Jól látható helyen, a kecskekarám mellett torpant meg – két M4-es lövedék le is terítette.

Az utolsó lekuporodott az egyik jármű mögé, ahol nem láthatták. A lövöldözésnek egyszeriben vége szakadt. A férfi célpontot keresett a sötétben, ezért óvatosan kidugta a fejét a motorháztető felett. Épp csak azt

nem tudta, hogy ellenségei NVG-t használnak; feje zölden világított a látómezőben. Egy újabb lövedék szétloccsantotta az agyát.

Azután már zavartalan csend lett. A kalózok házában egy lélek sem mozdult, két ember azonban így is hiányzott. Nyolc kellett, s eddig csak hatot szedtek le. Felkészültek rá, hogy az esetleges veszteségeket megkockáztatva rohamra induljanak, de erre végül nem volt szükség. A falu mögül lövések hallatszottak, összesen három, közöttük egy-egy pillanatnyi szünettel.

Miután látta, hogy az egész falu felébredt, Barry felhagyott a céltalan őrködéssel, és hátulról közelített, amikor éjjellátó készülékében három alakra lett figyelmes, amint kirontottak a kalóztanya hátsó ajtaján. Ketten köntöst viseltek, és magukkal rángattak egy csetlő-botló harmadikat, akit szőke hajáról messziről felismert.

Fel sem szólította a menekülőket, csak felegyenesedett a húsz méterre álló tövises cserje mögül, és tüzelt. A kalasnyikovos férfi, a félszemű Juszuf esett el elsőként; az idősebb férfi, akit később Al-Afritként, az Ördögként azonosítottak, a két másik golyót kapta a mellkasába.

A tagbaszakadt deszantos áldozataihoz lépett. A szőke fiú közöttük feküdt az oldalán, magzati pózban, és csendesen sírdogált.

– Minden rendben, fiam – vigasztalta a veterán őrmester. Most már vége. Ideje hazamenni.

Próbálta talpra állítani a fiút, de annak lába szüntelenül megbicsaklott, így végül felkapta, mint egy szalmabábut, átvetette a vállán, és öles léptekkel továbbment a falu felé.

A Nyomkövető éjjellátó készülékével végigpásztázta a szobát, ahol a markai csapat tagjai meghaltak. Egy kivételével.

Oldalajtót látott, pontosabban egy falba vágott nyílást, ami elé pokrócot aggattak.

Előrevetette magát, hogy ne kerüljön a szobába esetleg rá várakozó orvlövész lővonalába, azután félrehemperedett az ajtóból, és előreszegezte M4-esét. Nem hallatszott lövés.

Körülnézett a szobában, a ház legutolsó helyiségében: az elöljáró hálókamrájában. Díszes huzatú ágyat látott, de már üresen, félredobott takaróval.

A kandalló fényénél, amelynek fehéren pattogó szikrái az NVG-n keresztül bántották a szemét, egy jókora karosszéket látott, abban pedig egy

öreg férfit, aki őt figyelte. Hosszú pillanatokon át csak meredtek egymásra, mielőtt az öreg nyugodt hangon megszólalt.

– Lőj csak le. Öreg vagyok, eljött az időm. – szomáliul beszélt, de arabtudása révén a Nyomkövető így is megértette.

Arabul felelt.

– Nem akarlak lelőni, sejk. Nem érted jöttem.

Az öreg férfi félelem nélkül nézett fel rá. Terepruhás emberi szörnyeteget látott maga előtt, egy béka dülledt szemeivel.

– A kuffarok közé tartozol, mégis beszéled a Szent Korán nyelvét?

– Így igaz, és egy embert keresek. Egy nagyon rossz embert. Sokakat megölt. Muszlimokat is, asszonyokat és gyerekeket.

– Láttam őt?

– Láttad, sejk. Itt volt. A szeme… – Az öreg talán életében nem látott borostyánt. – Olyan színű volt a szeme, mint a friss méz.

– Á. – A férfi csak lemondóan legyintett, mint aki utálkozik valami miatt. – Elment, a női ruhákkal.

A Nyomkövető egy pillanatra keserű csalódottságot érzett.

Ha elmenekült egy burkában, lehetetlen megtalálni a sivatagban. Azután észrevette, hogy az öreg férfi felfelé tekinget, és megértette.

Amikor a falubeli asszonyok a kút vizében kimosták a ruháikat, nem merték a téren kiakasztani őket, nehogy az itt tartott kecskék megszaggassák, ezért a lapos tetőkre állítottak faágakból eszkábált szárítókat.

A Nyomkövető kilépett a szoba túlsó felén nyíló ajtón. A ház oldala mentén lépcső futott fel. Falnak támasztotta M4-esét, és előhúzta pisztolyát. A gumitalpú ejtőernyős csizma nem adott ki hangot, ahogy felfelé indult a fokokon.

Felért a tetőre és körülnézett. Hat szárítófát látott.

A borongós sötétben végigmérte valamennyit. Az asszonyok dzsalabíbjét és a férfiak pamut macaviját vetették az ágakra. Az egyik magasabbnak és keskenyebbnek tűnt.

Hosszú fehér pakisztáni szalvar kamíze volt, fejjel, bozontos szakállal, és mozgott. Ezután három dolog is történt, de olyan gyors egymásutánban, ami kis híján az életébe került.

A hold végre előbukkant a felhők közül, telten és vakító fehéren. Az összes környezeti fényt a szeme elé koncentráló NVG-ben egy pillanatig

semmit sem látott.

A férfi rárontott, ő pedig letépte magáról az éjjellátó szemüveget, és lövésre emelte a tizenhárom lövetű Browningot. Ahogy a merénylő felemelte jobb karját, a kezében megcsillant valami.

Meghúzta a Browning ravaszát. Az ütőszeg előreugrott, bele az üres töltényűrbe. A fegyver besült, a második elsütésre sem reagált. Nagyon ritka, de előfordul. Tudta, hogy tele a tár, a cső mégis üres maradt.

Szabad kezével megragadott egy pamut szarongot, összegyűrte és a lesújtó penge útjába dobta. Az acél áthatolt a verdeső anyag első rétegein, de az rácsavarodott a pengére, így sokat tompult, mire a vállához ért. Eldobta a hasznavehetetlen Browningot, és a jobb combjáról előrántotta az amerikai tengerészgyalogosok harci kését – szinte az egyetlen dolgot, amit magával hozott Londonból.

A szakállas férfi nem a rövid, ívelt pengéjű, bár jobbára csak díszként használt jemeni tőrt, a dzsambiját fordította ellene, hanem egy billaót – nagy, borotvaéles pengét, amit csak a szomáliaiak ismernek. A billao két csapással képes leválasztani egy kart; egyetlen szúrással átdöfheti egy férfi felsőtestét.

A támadó fogást váltott, és elfordította a csuklóját, hogy alsó helyzetben, felfelé tartsa a kést, ahogyan egy utcai harcos tenné. A Nyomkövetőnek lassan visszatért a látása. Észrevette, hogy a férfi mezítláb van, ami stabil tartást biztosít neki az agyagtéglás tetőn – akárcsak az ő gumitalpú bakancsa.

A billao következő támadása szélsebesen és alulról, a bal oldaláról érkezett: a penge a gyomrát célozta meg, de ő számított erre. Bal keze lecsapott az emelkedő csuklóra, és blokkolta, miközben a penge nem egész tíz centire került a testétől. Érezte, ahogy az ő jobb csuklóját is megmarkolják.

A Prédikátor húsz évvel fiatalabb volt nála, és a hegyek közt töltött évek szívóssá tették. Erőnlét terén könnyen fölébe kerekedhetett – a biko hegye lassan, de kitartón közelebb került a zsigereihez. Akkor eszébe jutott a Fort Bragg-i ejtőernyős kiképző tiszt, aki nemcsak a szabadeséshez, de a közelharchoz is jól értett.

– Szueztől keletre és Tripolitól délre nincsenek jó utcai harcosok – magyarázta egy-két-három sör után a kantinban. Csak a pengében bíznak. Nem ügyelnek a golyókra és a nyeregre.

Nyereg alatt az ornyerget értette. A Nyomkövető hátrahajlította a nyakát, és előrefejelt. A homlokában szétsugárzott az éles fájdalom, és tudta, hogy annak nyomán dudor fog nőni, de azt is érezte, hogy a másik férfi orra szétroppant a homloka alatt.

Ezzel egy időben lanyhult a szorítás a csuklóján. Kitépte a kezét, hátrarántotta, és előredöfött. A penge tisztán hatolt be a bal oldalon, az ötödik és hatodik borda között. A néhány centiméteres távolságból jól látta a gyűlölettől fénylő borostyánszínű szemeket, majd a döbbent értetlenséget, ahogy az acélhegy elérte a szívet – végül pedig az élet kihunyó fényét.

A borostyán lassan elfeketedett a holdfényben. Érezte, ahogy a holt súly a pengéjére nehezedik. Az intenzíven fekvő apjára gondolt, miközben olyan közel hajolt, hogy ajka a tömött fekete szakállt érintette. így suttogta:

– *Semper Fi*, Prédikátor.

A Pathfinderek védelmi alakzatban várták ki a pirkadatot, bár a tampai bázis megnyugtatta őket, hogy semmilyen ellenséges erő nem tart feléjük. A sivatagban nem járt más, csak a sakálok.

Valamennyi Bergent elhozták a sivatagból, Pete orvosi felszerelésével együtt. Ellátták a kimentett kadétot, Öve Carlssont. A fiú a garacagi pincében töltött hetek alatt alig kapott enni, és egész testén hemzsegtek a paraziták. Pete legjobb képessége szerint gondoskodott róla, még egy adag morfiumot is beadott neki. A kadét ettől mély álomba zuhant, hetek óta talán először, a kandalló mellé állított ágyon.

Fürtöske fáklyafény mellett megvizsgálta a téren álló három kisteherautót. Az egyiket átlyuggatták a Kalasnyikovok és M4-esek lövedékei; ez láthatóan nem megy már sehová. A másik kettővel útnak indulhattak, miután végzett velük, ráadásul a platón műanyag kannákban nyolcszáz mérföldre elegendő üzemanyagot is talált.

David az első fényeknél beszélt Dzsibutival, és biztosította az ottaniakat, hogy a csapat a két kisteherautón elérheti a nyugatra húzódó etióp határt. A közvetlenül a túlsó oldalon fekvő sivatagi leszállópálya tűnt a legalkalmasabb kivonási pontnak. Fürtöske több mint háromszáz kilométerrel és tízórás úttal számolt, tankolással és alkalmi kerékcserékkel együtt, de ellenséges tevékenység nélkül. Megnyugtatták őket, hogy a Dzsibutiba visszatért C-130-as Hercules várni fog rájuk.

Opál ügynök, a fekete bőrű etiópiai mérhetetlenül megkönnyebbült, amiért megszabadulhatott egyre veszélyesebb álcájától.

A deszantosok megbontották az élelmiszercsomagokat, és egészen tisztességes reggelit ütöttek össze, amelynek fénypontját a ropogó tűz mellett elfogyasztott erős, édes, sóhajnyi tejjel ízesített tea jelentette.

A holttesteket kivonszolták a térre, és hátrahagyták, hogy a falusiak temessék el őket. A Prédikátornál nagy köteg szomáliai pénzt találtak, amit a falu elöljárójánál hagytak, cserébe a kellemetlenségért.

Az egymillió dolláros aktatáskát az ágy alatt találták meg, ahonnét a Prédikátor a tetőre menekült. A százados egyértelművé tette, hogy miután félmillió dollár értékű ejtőernyőt és felszerelést hátra kellett hagyniuk a sivatagban – s aligha lenne jó ötlet visszamenni értük az ellenkező irányba –, a zsákmányból talán kárpótolni lehetne az ezredet a veszteségért. A Nyomkövető elismerte az igazát.

Hajnalban ággyal együtt feltették a még mindig mélyen alvó Öve Carlssont az egyik teherautó nyitott platójára, felhajították a hét málhazsákot a másikra, azzal búcsút intettek a falu elöljárójának, és távoztak.

Fürtöske becslése megállta a helyét. A sivatagi porfészekből nyolc óra alatt érték el a láthatatlan etióp határvonalat.

Tampa tudatta velük, amikor átkeltek ezen, majd elirányította őket a leszállópályáig. Másként talán észre sem veszik. A kifutót nem aszfaltozták le, csak ezer méter hosszan keményre egyengetett kaviccsal szórták fel. Nem láttak se irányítótornyot, se hangárokat; csak egy szélzsák kókadozott ernyedten az újabb forró nap előtt.

A túlsó végében azonban ott állt a C-130-as Hercules megnyugtató tömege, rajta a RAF 47. repülőszázadának jelzésével. Ezt már távolról meglátták, az ogadeni homoktenger túlsó partján. Ahogy közeledtek, leereszkedett a hátsó rámpa, és Jonah jelent meg, hogy köszöntse őket, nyomában két segítőjével és a két hajtogatóval. Utóbbiaknak nem sok dolguk akadt – a darabonként ötvenezer fontba kerülő ernyőkről végleg lemondhattak.

A Hercules mellett állt a meglepetés: egy fehér Beech King Air, az ENSZ Világélelmezési Programjának színeiben, mellette két sivatagi terepruhát viselő bronzbamára sült férfival.

Mindkét katona váll-lapot viselt, rajta hatágú csillaggal.

Amint a két autóból álló konvoj megállt, Opál, aki eddig az élen haladó kisteherautó platóján utazott, leugrott, és odaszaladt hozzájuk. Mindketten

lelkesen ölelték magukhoz.

A Nyomkövető kíváncsian lépett közelebb.

Az izraeli őrnagy nem mutatkozott be Bennyként, viszont pontosan tudta, ki az amerikai.

– Csak egy rövid kérdés – szólalt meg elsőként a Nyomkövető. – Azután el is köszönünk. Hogyan tudtak rávenni egy etiópot, hogy maguknak dolgozzon?

Az őrnagy meglepettnek tűnt, mintha a válasz magától értetődne.

– Falasa – felelte. – Épp olyan zsidó, mint én.

A Nyomkövető mintha emlékezett volna a történetükre: az egyiptomi zsidók kis törzse egy nemzedékkel korábban kivonult a brutális diktátor által uralt Etiópiából. A fiatal férfihoz fordult, és feszesen szalutált.

– Mindent köszönök, Opál. Todah rabah… és mazel tov.

A Beech szállt fel először, Eilatig éppen elegendő üzemanyaggal. A Hercules követte, hátrahagyva a két rozzant kisteherautót az arra járó első sivatagi nomádoknak.

Az amerikai légierő tampai McDill támaszpontjának bunkerében Orde törzsőrmester látta távozásukat – ahogyan a keletről közeledő, de még jókora távolságban járó konvojt is.

Az Al-Shabaab felmentő serege alaposan elkésett.

Dzsibutiban Öve Carlssont az amerikai támaszpont jól felszerelt kórházába szállították, míg apja ide nem érkezett magánrepülőgépén, hogy hazavigye.

A Nyomkövető búcsút mondott a hat Pathfindemek, mielőtt felszállt a maga Grummanjére, hogy a londoni Northoltra, majd a washingtoni Andrewsra repüljön. A RAF-csapat átaludta a napot. Amint megtankolták a gépüket, ők is hazaindulhattak.

– Ha még egyszer ekkora őrültséget kell csinálnom, szólhatok maguknak, fiúk? – kérdezte.

– Semmi gond, haver – felelt Tim. Az amerikai ezredes az idejét sem tudta, mikor szólította egy közlegény utoljára „havernek”, de rájött, hogy ez nagyon is tetszik neki.

A Grumman V valamivel éjfél után szállt fel. A Nyomkövető már békésen aludt, amikor átrepült a líbiai partok felett, és a kelő nap előtt London felé tartott. Beköszöntött az ősz.

Észak-Virginiát elborították a vörös és arany falevelek, ő pedig alig várta, hogy viszontláthassa őket.

UTÓHANG

AMIKOR A KLÁN VEZÉRÉNEK HALÁLHÍRE ELÉRT GARACADBA, A MALMÖ fedélzetén tartózkodó szacadok egyszerűen visszatértek a partra, Eklund kapitány pedig kihasználta a váratlan és érthetetlen esélyt: felvonta a horgonyt, és a nyílt tenger felé indult. Két rivális klán hajója is megkísérelte elfoglalni, de mindkettő visszakozott, amikor meglátta a láthatáron várakozó brit romboló helikopterét. A romboló a dzsibuti kikötő biztonságába kísérte a Malmöt, ahol megtankolt, és folytatta az útját – immár egy konvoj részeként.

Mr. Abdi is hallotta a kalózvezér halálhírét, amit megosztott Gareth Evansszel. A fiú megmenekülésének híre már korábban elterjedt, azután a Malmö is kiszabadult fogságából, így az ötmillió dollár kifizetését még időben sikerült leállítani.

Mr. Abdi ekkorra már megkapta a kenőpénz második millióját. Vissza is vonult a tunéziai partvidék egy kellemes villájába. Hat hónappal később rablók törtek be hozzá, majd amikor megzavarta őket, végeztek vele.

Musztafa Dardarit szabadon engedték caithnessi rabságából. Bekötött szemmel vitték haza és eresztették szabadon Londonban, ahol két dologgal szembesült. Először, a rendőrök nem hitték el neki, hogy nem tartózkodott mindvégig városi házában, amíg nem bizonyította az ellenkezőjét. Másodszor, kiutasították az országból.

A Pathfinderek visszatértek colchesteri támaszpontjukra és tovább tették a dolgukat.

Miután teljesen felépült, Öve Carlsson mesterdiplomát szerzett üzletvezetésből. Belépett apja cégéhez, de soha többé nem szállt tengerre.

Ariel híressé vált a maga zárt és a legtöbb ember számára érthetetlen világában, amikor feltalált egy tűzfalat, amit még ő sem tudott áttörni. A rendszert széles körben alkalmazták a bankokban, biztonsági cégeknél és kormányhivatalokban. A Nyomkövető tanácsára szerzett egy ügyes, mégis tisztességes üzletvezetőt, aki gondoskodott arról, hogy élete végéig kényelmesen élhessen a szabadalmi díjakból.

A szülei végre megengedhettek maguknak egy nagyobb házat, ő azonban továbbra is velük élt, és továbbra is utált eljárni otthonról.

Christopher „Kit” Carson ezredes – más néven Jamie Jackson, más néven a Nyomkövető – kiszolgálta az idejét és leszerelt a seregtől, majd elvett egy jóravaló özvegyet, és céget alapított a külföldön utazgató kőgazdag amerikaiak személyi védelmére. Ebből remekül megélt, de soha többé nem tért vissza Szomáliába.

Vége